

Η ΚΟΡΗ

ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

Διήγημα του ΑΥΜΕ ΜΑΡΤΙΝ

Τὸ βλέμμα πλανῶν ἀφροσμένον εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς χάρτας τοὺς καλύπτοντας τὰ τεῖχη τοῦ σπουδαστηρίου του, ὁ συνταγματάρχης Δυμᾶς περιήρχετο τὴν πλήρη σχεδιαστικῶν καὶ ἐγγράφων εὐρείαν τράπεζάν του, μετὰ ζέσως τοιαύτης, ὥστε βραχεῖα καὶ ἀσθητικῆ ἀναπνυῖ ἀνεκίνοι ἐλαφρῶς ὑπὸ τὴν στολὴν τὴν προέχουσαν τοῦ κοιλίου.

Με κίνημα ἀδμονίας, συνέστρεψε τὸν μικρὸν του μαῦρον μύστακα, ὅπως ἀντιτιθέμενον πρὸς τὴν μορφήν του, ὄρμον, πλὴν προσηνεστάτην, ἐφ' ἧς οἱ γυμναστικῶν ὀφθαλμοὶ προέβλεπον ἐκ μέσου χροῖας προσώπου αἰματώδους, φωτισμένης ὑπὸ τῆς λευκότητος τῆς κόμης του. Τὸν περιήγεν εἰς ἀπελπισίαν, ἡ σικιρότης αὐτῆ τοῦ μύστακος του· καὶ διὰ τοῦτο συνείθησεν ἀνά πᾶσαν ὥραν νὰ τὸν κακομεταχειρίζεται, πρὸ πάντων εἰς στιγμὰς συγκινήσεως. Καὶ τὸν συνέστρεφεν ἤδη.

Ἡ ἀμνηστία του ἐπήγαγεν ἐκ τῆς ἀνάγκης εἰς ἡν διετέλει τοῦ νὰ προβῆ εἰς σοβαρὰν τινα ἀνακοινώσιν πρὸς τὴν μονογενῆ του κόρην Μάρθαν, τὴν γνωστὴν εἰς τὸ σύνταγμα διὰ τὸ ἱπποτικὸν τοῦ χαρρακτῆρος τῆς καὶ τὴν ἐπιβλητικὴν ἐπιρροήν ἣν ἔσκει ἐπὶ τοῦ πατρὸς τῆς, ὑπακούοντος εἰς αὐτὴν «ἐυπειθῶς καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως», κατὰ τὴν ἐκφράσιν τῆς ὑπηρεσίας.

Πρὸ δύο μηνῶν, ὁ συνταγματάρχης Δυμᾶς εἶχε μνηστεύσει τὴν κόρην του πρὸς τὸν λαχρῶν Κουρτῦ, εἰκοσιεταετῆ λαχρῶν με πτυχίον. Τὴν ἐπαύριον τῶν ἀρραβῶνων, ὁ νεκρὸς ἀξιωματικὸς, φύσις ριψοκίνδυνος, ἐδοκίμαζεν εἰς τὰ γυμνάσια ἀτίθασσόν τινα ἵππον ἠδυνάτει νὰ χαλινωγῆσθαι τὸ ζῶον, τὸ ὅποιον τὸν παρέσυρε καὶ τῷ συνέτριψεν ἐπὶ τινος δέδρου τὸ δεξιὸν γόνυ.

Ὅτε οἱ στρατιῶται, παραλαβόντες αὐτὸν λιπόθυμον ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα εἶχε πέσει, τὸν ἐκόμισαν ἐπὶ φορείου εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, ὁ χειρουργὸς ἀπεφάνθη ὅτι ἐπέκειτο ἡ ἀνάγκη ἀρωγιασμοῦ· ἐν τούτοις ἐπέτυχεν νὰ διασώσῃ τὴν κνήμην τοῦ Κουρτῦ, ἀλλ' εἰς ὁποίαν κατάστασιν; Ἐστρεβλωμένην, συνεπτυγμένην εἰς τὸ γόνυ ἐν νεοκίχῃ ἀκίνησίᾳ. Χωλινθεὶς, ὁ νεκρὸς ἀξιωματικὸς ἐβλεπε τὸ στρατιωτικὸν του μέλλον ἐκλιπόν, τὴν πρὸς τὴν Μάρθαν Δυμᾶ ἔνωσίν του σχεδὸν ἀδύνατον.

Ἡ γενναϊότης τὸν κατέπεισε νὰ μὴ ἀπακηθῆσθαι παρὰ τῆς μνηστῆς του τὴν πίστιν ἣν ἐκείνη εἶχεν ὑποσχεθῆ καὶ τὴν ἀπήλλαξε τοῦ δοθέντος λόγου τῆς, εἰς ὃ ἐκείνη συνήνεσε, τῆ προτροπῇ τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἐκτοτε ὁ συνταγματάρχης παρετήρησεν ὅτι ἡ κόρη του διετέλει ἐν μελαγχολίᾳ· τὸ τόσο ἄλλοτε φαίδρον μειδιῶσα τῆς, ἀντήγει· πλέον τώρα ἀσθενῶς.

Ἴνα τῇ ἀποδῶσθαι πάλιν τὴν χαρὰν, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ πρὸς ἕτερον ἀξιωματικὸν τοῦ συντάγματός του, τὸν λαχρῶν Νοβλέ, ἀξιωματικὸν περιώνυμον ὡς ἐπιδέξιον σπαθιστῆν.

Ἀπὸ μὴνός εἶχε προσελκύσῃ παρ' αὐτοῦ τὸν λαχρῶν τοῦτον, ὅστις ἤρχετο τὴν αὐ-

τὴν ἐκείνην πρῶταν ὅπως ζήτησθαι τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Δυμᾶ.

Ὁ συνταγματάρχης ὄφειλε λοιπὸν νὰ διαβιβάσῃ τὴν εἰδήσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Μάρθαν καὶ νὰ τῇ συστήσῃ τὸν γάμον. Διετέλει ἐν ἄκρᾳ ἀμνηστία, ἀναζητῶν τὰς ἐκφράσεις ὧν ἐμελλε νὰ κάμῃ χρῆσιν καὶ ἐβασάνιζε τὸν μικρὸν μύστακά του.

Ἡ δεσποινὶς Μάρθα εἰσῆλθε μεθ' ὀμίλης, ὡς ἐσυνείθιζεν, ἔκλεισε παταγωδῶς τὴν θύραν καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν πατέρα τῆς τὴν χεῖρα. Ὁ συνταγματάρχης τὴν ἐθεώρει μετὰ θαυμασμοῦ. Ἦτο τὸ πανομοιότυπον τῆς ἀπὸ δεκαετίας θανούσης συζύγου του, με τὸ ὠραῖόν της παράστημα, τὸν προσέχοντα πῶγόνά της, τὴν γρυπὴν της ρίνα καὶ τὸ κατὰ τι ὑπεροπτικὸν αὐτῆς στόμα, καὶ με τοὺς καθαρὸς της γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ μελαίνιας βλεφαρίδας.

— Μάρθα, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Λοιπὸν! τί; Κάτι εἰς τὰς στενωχωρίας σου, μπαμπά. Γνωρίζω αὐτὸ σου τὸ ὄψος. Στοιχηματίζω ὅτι κατὰ σοβαρὸν ἔχεις νὰ μοι ἀνακοινώσῃς. Ἄλλ' ἄφες πλέον ἡσύχον τὸ μούσταί σου!

— Σκόπτει, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ πατήρ. Ἐγὼ τῶνόντι κατὰ σοβαρὸν νὰ σοὶ ἀνακοινώσω.

Εἶτα ἀποτόμως, ἀδμήμων διότι δὲν ἐξεύρισκε τὰς ρητορικὰς ἐκφράσεις ἃς εἶχεν ἀναζητήσει:

— Ὁ λοχαγὸς Νοβλέ μοῦ ἐζήτησε τὴν χεῖρά σου.

— Ὁ λοχαγὸς Νοβλέ σοῦ ἐζήτησε τὴν χεῖρά μου; ἐφώνησεν ἡ Μάρθα ἐκπληκτος.

— Ναί, καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν συζευχθῆς. Δὲν εἶνε, ὁμολογουμένως, ἐκ τῆς αὐτῆς σχολῆς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθεν ὁ Κουρτῦ, ἀλλ' εἶνε λοχαγὸς νέος καὶ ὠραῖος· ἀνάστημα ἐνὸς μέτρου καὶ ὀρθοκίοντα ἐκαποστών, μάτια φλογερὰ καὶ μούσταί, μούσταί, ἐπανέλαβε μετὰ πόθου. Ὅχι ἦναι λαμπρὸς σύζυγος, δὲν ἔχει οὕτω!

— Με στενωχωρεῖ, με πλήττει, με φωνεῖ, ὁ λοχαγὸς σου Νοβλέ, ὁ τύπος τοῦ ὠραίου ἀξιωματικοῦ, ὁ αὐτάρεσκος, ποῦ καθρεπίζεται εἰς ὅλους τοὺς καθρέπτας διὰ τὸν θαυμάζῃ τὰ καστὰνὰ του μάτια καὶ τὸ τέλειον τοῦ παραστήματός του. Δύνωσαι! νὰ τῷ ἀπαντήσῃς ὅτι δὲν δέχομαι ποσῶς. Ἄ! ἡλιθία! θὰ ἐπιορτισθῆσθαι τὸν λαχρῶν κ. Κουρτῦ, ἢν καὶ στρεβλωμένον.

Ὁ συνταγματάρχης, περίλυπος δι' αὐτὴν τὴν ἀρνήσιν, ἀπήντησεν:

— Ἄν ὁ Νοβλέ δὲν σοῦ ἀρέσει, εὐρίσκω μεν ἄλλον.

— Δὲν θέλω ἀποκατάστασιν μὴ μοῦ ὀμιλᾷς πλέον περὶ γάμου, αὐτὸ με πλήττει.

Ἀπέμειναν ἀμφοτέροι σιωπηλοί, ἀτενίζοντες εἰς τὸ δικτυωτὸν τῆς ἐστίας τὰς φλόγας τοῦ γαιάνθρακος τὰς ἀνερχομένας διὰ μέσου ἀμυροῦ καπνοῦ.

Ὁ συνταγματάρχης παρετήρησε, με τὴν ἀνησχίαν μητροῦς, τὴν μελαγχολίαν τὴν κατέχουσαν ἀπὸ τινος χρόνου τὴν κόρην του ἥτις αὐτὸν διότι ἠδυνάτει νὰ τὴν καταστήσῃ ὡς πρότερον εὐθυμον, καὶ ἐσκέπτετο μὴ ἄρα ἡ ἀνάμνησις τοῦ μνηστῆρος τῆς συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ πίπτουν βεβαρημένα τὰ βλέφαρα ἐπὶ τῶν βλεμμάτων τῆς καὶ πυχὴ πικρίας νὰ χαράσῃ τὰ χεῖλιά της. Ἐὰν αὐτὸ ἦτο τὸ αἴτιον τῆς μελαγχολίας τῆς, ταχέως θὰ ἐπήρχετο ἡ θεραπεία, θ' ἀνενοῦτο ὁ δεσμός, ἐπειδὴ τοῦτο πρὸ πάντων ἐπεζητεῖ, νὰ βλέπῃ τὴν Μάρθαν του ὡς ἄλλοτε εὐθυμον.

Ἡ Μάρθα παρέβλεπε τὸν Κουρτῦ πρὸς τὸν Νοβλέ. Πόσῃ ὁ παλαιὸς τῆς μνηστῆρ εἶχε καλλοιὴν πραγματικὴν καὶ εὐρεῖαν διάνοιαν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Τὸ πάλαι, ὅτε διήρχετο τὸ ἀπόγευμα παρ' αὐτῆ, ἐγνώριζε νὰ τὴν διασκεδάσῃ, νὰ τὴν θέλγῃ. Τὸ πᾶν ἦτο εἰς ἐκείνον εὐάρεστον, καὶ ἡ σιγὴ τοῦ αὐτῆ ἦν καθίστα τὸσον τερπνὴν διὰ τῶν βλεμμάτων σου. Ὡ! πόσον αἰ τότε ἡμέραι τῆς ἐφάνιντο συντομώτεραι ἀπὸ τὰς ὥρας τῆς σήμερον, τὰς παρερχομένας με πλῆξιν καὶ ἀδιαιθεσίαν.

Αἱ φαίδραί της ἡμέραιδεν θὰ ἐπανήρχοντο δὲν θὰ καθίστατο πλειότερον εὐτυχῆς, ἂν ὑπανδρεύετο τὸν χωλὸν ἐκείνον ὃν πάνποτε ἠγάπα, ἂν ἀφιερῶτο εἰς τὸ νὰ παρηγορῆ ἐκείνον ὅστις εἶχεν ἀνάγκην τῆς ἀφοσιώσεως γυναικὸς ἐπιχονούσης τὴν λήθην εἰς τὰς ἐκλιπούσης φιλοδοξίας.

Εἰς στρατιώτης ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματος ἔνθα ἀμφοτέροι ἐκάθηντο σιωπηλοί.

— Συνταγματάρχα, ὁ κ. Κουρτῦ ἐρωτᾷ ἂν δύναται νὰ γίνῃ δεκτός.

Ὁ συνταγματάρχης διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγωσιν, εἶτα!

— Καλὰ θὰ ἔκαμνες νὰ ἐπήγαινες εἰς ἄλλο δωμάτιον, Μάρθα.

— Ὅχι, θέλω νὰ τὸν ἰδῶ, ἀπήντησεν ἐκείνη με τὸ ἐπιτακτικὸν τῆς ὄψος.

Ἡκούσθη βηματισμὸς βαρὺς καὶ ἀνίσος εἰς τὸν μικρὸν διάδρομον. Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ· ὁ λοχαγὸς Κουρτῦ, πολιτικὰ φορῶν, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν συνταγματάρχη, τοῦ ἐπῆρε τὸ χεῖρ καὶ ἐχαίρετῃσεν τὴν νεάνιδα κλίνας εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν.

Ὅταν τὸν εἶδεν, ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ πίεσιν ἀφαιρέσασθαι ἀπ' αὐτῆς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ὀμιλήσῃ. Ἐξεπλάγη εὐρίσκουσα αὐτὸν ὠραῖον ἔτι, ἐν ᾧ τὸν ὑπέθετε δύσμορφον, φοικωδῶς στρεβλωθέντα. Ὁ θώραξ του ἦτο ὡς πάνποτε ἰσχυρὸς· ἡ ὄψις του καίτοι ὀλιγάστα καὶ καταβληθεῖσα, ἐξέφραζε πάντοτε τὴν ἐλευθεριότητα ἐκείνην καὶ τὴν ἐνεργητικότητα αἰτίνας τὴν εἶχον ἄλλοτε κατακτήσει, με τὸ εὐρὸ του μέτωπον, τοὺς ἐκφραστικὸς του ὀφθαλμοὺς, τὸν ζανθὸν τοῦ μύστακα. Ὡ! οὐδεμίαν ἡ ἐκφράσιν του σχέσιν εἶχε πρὸς τὴν ἐκφράσιν τοῦ Νοβλέ!

Εἶτα ἠσθάνθη τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πληρουμένους δακρύων ὅταν τὸ βλέμμα τῆς ἐπλανήθη ἐπὶ τῆς παθούσης ἀγκύλωσιν κνήμης, με τὸ τεραστίως ὑψηλὸν κάτωθεν ζυλίον ὑπόδημα τὸ προσωρισμένον νὰ μετριάσῃ ὀλίγον τὸ χωλὸν τοῦ βυδίσματος.

Ὡ! πόσον θὰ ὑπέφερον! Ἐφραντάζετο τοὺς πόνουσ του, τὴν ἀπελπισίαν του, τὴν ἀπογοήτευσίν του, μόλις ἠδυνάτο νὰ συγκρατῆ τὰ δάκρυά της, καὶ ἤτις αὐτὴν τὴν μελαγχολίαν τοῦ φθινοπώρου ὡς καθιστῶσαν αὐτὴν τόσο εὐχίσθητον.

Ὁρθία ἦδη, τοὺς ὀφθαλμοὺς γκαμὶ νεύουσα, ἠδυνάτει ν' ἀποτεινῆ λέξιν πρὸς τὸν Κουρτῦ, ὅστις ἠγέρθη ὅπως ἀποχρηστικῶς τὸν συνταγματάρχη, συστρέφοντα τὸν μύστακά του καὶ ἐπαναλαμβάνοντα, ἐν ἀμνηστία.

— Καλὴν τύχην, φίλε μου, καλὴν τύχην.

Ἡ Μάρθα, μετὰ σφοδρῶν προσπαθειῶν τῆς θελήσεως τῆς, ἤσώτησε.

— Διὰ ποῦ εὐρίσκεσθε, κύριε Κουρτῦ;

— Πηγαίνω εἰς εἰσπρακτικὸν εἰς ἓν χωρίον τῶν Ἀλπεων, παρὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Μαρξάννης, δεσποινίς.

Φράσις τις τετραμμένη ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς νεάνιδος· ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ, τὴν

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΕΛΠΙΣ

εἶπε, μολοντί δὲν εὕρισκεν εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις τὴν ἐκφράσιν τῶν σκέψεων, αἰτίνας ἐπιλημύρου τὴν ψυχὴν τῆς.

— Θὰ πλήξῃτε πολὺ ἐκεῖ, τῷ εἶπεν.

— Ὅχι. Καὶ ἂν πλήττω, δὲν θὰ ὑποφέρω τόσο ὅσον ἐδῶ, ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐμβατήριον ἀνακρουόμενον παρὰ τῆς μουσικῆς τοῦ συντάγματός ἐφθασε μέχρι τῆς ἀκοῆς τῶν.

Ἦτο ἐν τῶν πενήμιον ἐμβατηρίων τῶν ἀνακαλούντων εἰς τὴν μνήμην τὰ ἄσματα τοῦ θανάτου, τῶν στρατιωτῶν ἀπερχομένων πρὸς πόλεμον καὶ ψαλλόντων ἐν χορῷ πρὸς τὴν πατριδα: «Μήτηρ, οἱ διὰ σὲ μέλλοντες ν' ἀποθάνουν σ' εὐλογοῦν.»

Οἱ ἦχοι αὐτοὶ, ἐράνησαν προσδῶσαντες νέον σθένος εἰς τὸν Κουρτῦ· ἐξηκολούθησε μετὰ πικρίας:

— Ναί, μεταξύ τῶν χωρικών, ἐν μέσῳ τῶν ὀρέων, θὰ ὑποφέρω ὀλιγώτερον ἢ ὅσον ἐδῶ. Δὲν θ' ἀκούω αὐτὴν τὴν μουσικὴν, ἡ ἦτις μοῦ ὑπενθυμίζει τὴν ἀδυναμίαν μου, ἡ κατεστραμένον μου μέλλον, ὅλην μου τὴν συντριβέσιν εὐτυχίαν καὶ ταυτοχρόνως τὸ συνετρισμένον μου γόνυ.

«Ἄ! εἶχα κάμει ρεμβασμοὺς ἀκούων παιανίζουσαν τὴν μουσικὴν αὐτὴν. Κατὰ τὰ γυμνάσια τοῦ φθινοπώρου, ὅτε, ἐφιππος, ἐπήγαγα με ὅλον τὸ σύνταγμα, ἐφραντάζομεν ὅτι ξεκινῶ διὰ μεγάλην τινα μάχην, δι' ἀντεκδίκησιν κατ' ἡν θ' ἀνεκτῶμεν τὸ Μέγε, τὸν τόπον ὅπου ἀναπαύονται ὅλοι οἱ ἰδικοί μου. Ἐφραντάζομεν ἐμαυτὸν τραυματίαν, νικητῆν, τροπαιοῦχον, ὑπερήφανον, καθιστῶντα τοὺς ἀγαπῶντάς με ὑπερηφάνους.»

» Καὶ τῶρα εἶμαι στραβοπόδης. Ἦκουσα συναδέλφους νὰ ψιθυρίζουν αὐτὴν τὴν λέξιν, ὅπισθόν μου. Μερικοὶ μοῦ τὴν ἐκραύγασαν, ὅτε ἠρχόμην νὰ σὰς ἀποχαιρέτησω συνταγματάρχα μου. Καὶ ἀπέμεινα δίχως φίλους, δίχως κανένα ὅστις νὰ ἐνδοκφερεται δι' ἐμὲ καὶ νὰ με ἀγαπᾷ.

» Ναί τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ συνετρίβη καθ' ἡν ἡμέραν τὸ ἄλλο μοῦ ἔσπασε τὸ γόνυ· τότε εἶχα ἀνάγκην ἀφοσιώσεως, καὶ τότε αὐτὴ μ' ἐγκατέλειπε. Καὶ ἐκτοτε ἀπομένω ὅπως μόνος.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσθε μόνος, εἶπεν ἡ Μάρθα, ἦτις μόλις ἠδυνάτο νὰ συγκρατῆ τοὺς λυγμούς της.

— Καὶ ποῖον λοιπὸν ἔχω; ἀπήντησεν ἐκείνος ἀνατείνων τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἡμᾶς.

— Ὑμᾶς; Καὶ ἐταπεινώσε τὰ βλέφαρα ἐπὶ τῶν

ΡΟΥΔΥΑΡ ΚΙΠΛΙΝ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΖΟΥΓΓΛΑΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΜΟΥΓΓΚΛΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

δακρυβρέτων του ὀρθαλμῶν καὶ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους μετ' ἔκφρασιν ἀμφιβολίας.

— Βεβκίως, ἢ καὶ μετὰ πάντοτε φίλοι σας, ὑπέλαβον ὁ συνταγματάρχης συστρέφων τὸν μύστακά του.

— Φίλοι! εἶπεν ἐκεῖνος μετ' βλέμμα εἰρωνοῦ ἀπελπισίας, τὸ ὁποῖον δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς νεάνιδος φίλοι;

— Κάτι τι πλεῖστον ἢ φίλοι, εἶπεν ἐκείνη.

— Ἀλλὰ τί;

— Συγγενεὶς σας ἢ γίνω σύζυγός σας.

— Σύζυγός μου, ἀνέκραξε προσδλέπων ἐκείνην, ἔκπληκτος.

— Ναι, σύζυγός σας. Δὲν ἀθετῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου ἢς ἠθέλετε νὰ με ἀπαλλάξετε μετ' τὴν συνήθη σας μεγαλοφυχίαν. Ἡ μὴν ἢ μνηστῆ σας πρὸ τοῦ παθῆματος αὐτοῦ, ὁποῖον ἦσθε εὐτυχής. Ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι τοιαύτη δὲν σὲς ἐγκαταλείπω εἰς τὴν συμφορὰν σας. Θὰ γίνω ἢ σύζυγός σας. Ὡ! δὲν εἶνε τοῦτο θυσία ὑπερφανεύομαι πάντοτε διὰ σὲς, διότι, ἐὰν τὸ σῶμά σας ἐβλάθη ἢ ψυχὴ σας εἶνε, ὡς πρότερον, ὠραία καὶ μεγάλη.

Ὁ λοχαγὸς Κουρτὺ ἔδραξε τὴν χεῖρα ἢν ἢ Μάρθα τῷ ἔτεινε καὶ τὴν κατέβρεξε διὰ τῶν δακρῶν του. Τὰ δάκρυα αὐτὰ προτοῦ ρεῦσωσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὡσεὶ διελθόντα τῆς καρδίας του, ἐξήγησαν αὐτὴν ἀπὸ πάσης πικρίας συσσωρευθείσης ἐκεῖ κατὰ τοὺς τρεῖς μῆνας τῆς θλίψεως καὶ τῆς ἐγκαταλείψεώς του.

Ὁ συνταγματάρχης Δυμᾶς δὲν συνέστρεψε πλέον τὸν μύστακά του ἄλλ' ἐμόρφαζε κατ' ὄν τρόπον μορφαίνουν οἱ παλαιοὶ στρατιῶται ὁσάκις θέλουν νὰ καταστείλουν τὰ δάκρυα καὶ τὴν συγκίνησιν των.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ τῇ εἶπεν.

— Εἶσαι λαμπρὰ κόρη, ἔχεις ὅλα τὰ προτερήματα τῆς μητρὸς σου.

— Καὶ σεῖς, προσέθηκέν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Κουρτὺ ὅστις ἤγειρε πρὸς ἐκεῖνον τὰ φλογισμένα βλέματά του, εἶσθε ὁ υἱός μου, σὲς τὴν παρρησίαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Ἡ μεγάλη δούκισσα Ὀλγα, ἡ μεγαλειτέρα κόρη τοῦ Τσάρου, εἶνε ἴσως ἡ πλουσιωτέρα κορασίς τοῦ κόσμου. Ὅταν ἦτο μίαν μόνον ἐβδομάδος ἀκόμη, τὸ ποσὸν ἐνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν στερλινῶν τῇ ἐδωρήθη καὶ διετέθη ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὀλίγοι γνωρίζουν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶνε ἐνθερμὸς λάτρης τῆς φωτογραφίας, καὶ ὅτι σπανίως ἐξέρχεται χωρὶς νὰ παραλάβῃ μαζί του τὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν του καὶ λάβῃ μερικὰς ἀπόψεις. Ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ τοῦ βασιλέως εἶνε τόσο μικρὰ, ὡστε ὀλίγοι τὴν ἔχουν προσέξει. Αἱ φωτογραφίαι τὰς ὁποίας παρέχει εἶνε ὅπως μικρογραφικαί, ἀλλὰ κατόπιν μεγεθύνονται πάντοτε ἐπιμελῶς δι' ἄλλης φωτογραφικῆς μηχανῆς εἰς μέγεθος κανονικόν, καὶ φαίνονται τότε τόσο καλαί ὡς νὰ ἐλήφθησαν διὰ συνήθους φωτογραφικῆς μηχανῆς.

Ὁ δούξ τῆς Σαουθερλάνδης εἶνε ὁ ἀριστος μηχανικός ἀτμομηχανῶν μεταξὺ τῶν ὁμοτιμῶν τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ πριγκίπισσα Ἐλισάβετ, σύζυγος τοῦ πριγκίπου Ἀλβέρτου, ἐπιδόξου κληρονόμου τοῦ Βελγικοῦ θρόνου, εἶνε θυγάτηρ τοῦ δούκως Καρόλου Θεοδώρου τῆς Βαυαρίας, τοῦ διακεκριμένου ὀφθαλμολόγου. Ἡ πριγκίπισσα ἣτις ἔχει κληρονομήσει τὰς ἐπιστημονικὰς κλίσεις τοῦ πατρὸς τῆς, ἔχει λάβῃ δίπλωμα ἱατροῦ, καὶ δύναται ἐν ἀνάγκῃ ν' ἀσκήσῃ τὸ ἐπάγγελματὸς τῆς ὡς ἱατροῦ ἐπὶ τῆς συζύγου τῆς καὶ τῶν τέκνων τῆς.

Ὁ ἐννοούμενος γλύπτης τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου καὶ τῆς συζύγου τοῦ Ἀλεξάνδρας εἶνε ὁ Γάλλος δ' Ἐπιναί. Τὸ πρῶτον εἶχε κατασκευάσει μίαν προτομὴν τῆς Βασιλίσσης, πρὸ σαρανταδύο ἐτῶν, εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον τῆς, καὶ ἔκτοτε ἔχει λάβῃ παραγγελίας δι' ἑπτὰ ἄλλας.

Αἱ μηχανορραφίαι τοῦ Σερ Χάν

Ἡ κυρὰ Λύκαινα τῷ εἶπεν, ἀπαξ ἢ δὶς, ὅτι ὁ Σερ Χάν δὲν ἦτο πλάσμα εἰς τὸ ὁποῖον ἦν δίδῃ κανεὶς ἐμπιστοσύνην, καὶ ὅτι ἡμέραν τινα θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ στοτώσῃ τὸν Σερ Χάν καὶ ἀναμφιβόλως νεκρὸς τις λύκος θὰ ἐνεθυμεῖτο αὐτὴν τὴν συμβουλήν εἰς πᾶσαν στιγμὴν τῆς ζωῆς του, ἀλλ' ὁ Μουγκκλῆς τὴν ἐλησμόνησε διότι ἦτο ἀπλῶς ἐν παιδίον— καὶ ἐν τούτοις θὰ ἔδιδεν εἰς ἑαυτὸν τὸ ὄνομα τοῦ λύκου ἀν ἐγνώριζε νὰ ὀμιλῇ καμμίαν γλῶσσαν ἀνθρώπινον.

Ὁ Σερ Χάν εὐρίσκετο πάντοτε ἐμπρὸς του εἰς τὴν Δζούγγλαν. Ἐφ' ὅσον ὁ ἀρχηγὸς Ἀκέλας ἐγήρασκε καὶ ἐξησθένει, ἡ χωλὴ τίγρις εἶχε συνδεθῆ διὰ μεγάλης φιλίας μετὰ τοὺς νεκρωτέρους λύκους τῆς φυλῆς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκολούθουν διὰ νὰ πάρουν τὰ λείψανά του, πρῆγμα τὸ ὁποῖον ποτὲ ὁ Ἀκέλας δὲν θὰ ἐπέτρεπεν ἀν ἐτόλμα νὰ προδῇ μέχρι τῶν ἄκρων τῆς νομίμου ἐξουσίας του. Ἐπὶ πλέον, ὁ Σερ Χάν τοὺς ἐκολάκευεν ἐξεπλήττετο ὅτι τόσο ὠραῖοι νέοι κυνηγοὶ ἠκούοντο ν' ἀφίνονται νὰ ὀδηγοῦνται ἀπὸ ἕνα λύκον ἐτοιμοθάνατον καὶ ἀπὸ ἕν μικρὸν ἀνθρώπου.

— Μοῦ διηγοῦνται, ἔλεγεν ὁ Σερ Χάν, ὅτι σεῖς, εἰς τὸ Συμβούλιον, δὲν τολμᾶτε νὰ τὸν κυττάζετε εἰς τὰ μάτια!

Καὶ οἱ νεκροὶ λύκοι ἐγρύλλιζον καὶ ἠνέθουσαν τὰς τρίχας τῆς ράχους των.

Ἡ ἰδέα τοῦ Μπαγκέρα

Ὁ Μπαγκέρας, ὅστις εἶχε τὰ ὄμματα καὶ τὰ ὦτα παντοῦ, ἔμαθε κατὰ ἀπὸ αὐτὰ καί, μίαν ἢ δύο φορὰς ἐξήγησε καθυρὰ εἰς τὸν Μουγκκλῆν ὅτι ὁ Σερ Χάν θὰ τὸν σκοτώσῃ κάποια μέρα. Καὶ ὁ Μουγκκλῆς ἐγέλα, καὶ ἀπήνητα.

— Ἐγὼ μετ' τὸ μέρος μου τὴν φάρα, καὶ ἐσὲν... καὶ ὁ Βαλόου, ἀν καὶ εἶνε τόσο τεμπέλης θὰ ἔδιδε μίαν δύο κλωτσιὰς πρὸς χάριν μου. Διατί νὰ τρομάζω;

Κατὰ τινα ἡμέραν τῶν μεγάλων καυμάτων μία ἰδέα, γεννηθεῖσα ἀπὸ κάποιον λόγον τὸν ὁποῖον ἤκουσεν, ἐσηματίσθη εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μπαγκέρα. Ἰσως ὁ Σαχὶ ὁ ἀκανθόχοιρος, τοῦ εἶγεν ὀμιλήσει περὶ τοῦ πράγματος. Ὅπως καὶ ἀν ἔχη τὸ πρᾶγμα, εἶπεν εἰς τὸν Μουγκκλῆν, ἐνῶ ἐκάθηντο εἰς τὸ βαθύτερον μέρος τῆς Δζούγγλας καὶ ἐνῶ τὸ παιδίον ἦτο ἐξηπλωμένον, μετ' τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ὠραίας μαύρης γούνας τῆς πάνθηρος.

— Ἀδερράκι, πόσες φορὰς σοῦ τὸ εἶπα πῶς ὁ Σερ Χάν εἶνε ἐχθρὸς σου;

— Ὅσες φορὰς χουρμάδες ἔχει αὐτὴ ἢ χουρμαδιά! ἔδῃλωσεν ὁ Μουγκκλῆς, ὅστις φυσικὰ, δὲν ἤξευρε νὰ ἀκριβῆ. Ἐπὶ ὕστερα;... Νυστάζω, Μπαγκέρα, καὶ ὁ Σερ Χάν εἶνε ὄλο οὐρὰ καὶ φωνή... ὅπως ὁ Μῶρ τὸ Παγῶν.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε πλέον καιρὸς γιὰ ὕπνον. Τὸ ξέρεῖ ὁ Βαλόου, τὸ ξέρω ἐγὼ, τὸ ξέρεῖ ὅλη ἡ φάρα, καὶ ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ κουτὰ τὰ ζαρκάδια τὸ ξέρουνε... Σοῦ τὸ εἶπε καὶ ὁ Ταβακῆς.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Μουγκκλῆς, ὁ Ταβακῆς ἦρθε σὲ μένα, τώρα κοντὰ, νὰ μοῦ διηγηθῇ κάποιαν αὐθάδικη ἱστορίαν ἢ μιν μωρὸ ἀνθρώπου, μωρὸ γυνὸ πού δὲν ἦτον ἄξιο γιὰ τίποτε... Ἀλλὰ πῆρα τὸν Ταβακῆ ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ τοῦδωκα δύο χτύπους ἐπὶ τὴν χουρμαδιά γιὰ νὰ μάθῃ νὰ φέρεται καλλίτερα.

Ἦτο ἀνοησία, διότι ὁ Ταβακῆς τὸ κάτω κάτω ἠθέλε νὰ σοῦ μιλήσῃ διὰ κατὰ πού σὲ ἀφορᾷ πολὺ σπουδαίαν. Ἄνοιξε λοιπὸν αὐτὰ τὰ μάτια, ἀδερράκι! ὁ Σερ Χάν δὲν τολμᾷ νὰ σκετώσῃ τὴν Δζούγγλαν, ἀλλὰ συλλογίστου το καλὰ, ὅτι ὁ Ἀκέλας εἶνε πολὺ γέρος, ὅτι ζῶγωνε ἡ ἡμέρα πού δὲν θὰ μπορῇ πλέον νὰ σκοτώσῃ τὸ ζαρκάδι του καὶ τότε δὲν θὰ ἔχη πλέον τὴν ἀρχηγίαν τῆς φάρας. Πολλοὶ λύκοι πού σ' ἐξήτασαν ὅταν ἐπαρουσιάθη εἰς τὸ Συμ-

βούλιον, εἶνε γέροι, τώρα καὶ αὐτοί, καὶ οἱ νέοι λύκοι φρονοῦν— ὁ Σερ Χάν τοὺς τὸ ἐδίδασκε— ὅτι ἕνα μικρὸ ἀνθρώπου δὲν ἔχει θέσι ἐπὶ τὴν φάρα. Σὲ λιγάκι θὰ γίνῃς ἀνδρας.

— Καὶ τί εἶνε ἕνας ἀνδρας πού δὲν τρέχει μαζί με τοὺς ἀδελφούς του; εἶπεν ὁ Μουγκκλῆς. Ἐγὼ γεννήθηκα ἐπὶ τὴν Δζούγγλαν, ὑπήκουσα εἰς τὸν Νόμον τῆς Δζούγγλας, καὶ δὲν ὑπάρχει λύκος πού νὰ μὴν ἔχω βγάλλῃ ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ ἕνα ἀγκάθι. Εἶνε ἀδελφοί μου!

Ὁ Μπαγκέρας ἐξηπλώθη φαρδύς-πλατύς, καὶ ἐμισοέκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀδερράκι, εἶπε, βάλε τὸ χεῖρ σου κάτω ἀπὸ τὸ σκαγόνι μου.

Ὁ Μουγκκλῆς ἠπλώσε τὴν μεγάλην του μελαμψὴν χεῖρα, καὶ, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ ἀπαλότριχο σκαγόνι τοῦ Μπαγκέρα, ὅπου οἱ τρομεροὶ μύωνες ἐκυλιόντο κρυμμένοι εἰς τὴν ὑκλιστερὴν γούναν, ἤσθάνθη μίαν μικρὴν θέσιν γυμνῆν.

— Δὲν εἶνε κανεὶς ἐπὶ τὴν Δζούγγλαν πού νὰ ξέρεῖ πῶς ἐγὼ, ὁ Μπαγκέρας, ἔχω αὐτὸ τὸ σημάδι... τὸ σημάδι τοῦ χαλκῆ καὶ ὄμως, ἀδερράκι, γεννήθηκα μέσα στοὺς ἀνθρώπους, καὶ μέσα στοὺς ἀνθρώπους ἡ μητέρα μου ἐτελείωσε, στὰ κλουδιά τοῦ βασιλικοῦ παλατιοῦ, ἐπὶ τὴν Ὀδεοπούρη. Γι' αὐτὸ ἐπλήρωσα τὸ ἀντίτιμό σου ἐπὶ τὸ Συμβούλιον, ὅταν ἦσσαν ἕνα μωρὸ γυνὸν. Ναι, καὶ ἐγὼ γεννήθηκα μετὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ποτὲ δὲν εἶχα ἰδῆ τὴν Δζούγγλαν. Μ' ἔθρεψαν πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα μέσα σὲ μίαν σιδερένια χύτρα μίαν νύκτα αἰσθάνθηκα πῶς ἦμουν ὁ Μπαγκέρας— ὁ πάνθηρ— καὶ ὄχι παίγιον τῶν ἀνθρώπων, ἔσπασα τὴν κλειδαριὰ μ' ἕνα κτύπημα τοῦ ποδιοῦ, καὶ ἔφυγα. Ὑστερα, καθὼς ἤξερα τοὺς τρόπους τῶν ἀνθρώπων, ἔγινα τρομερώτερος ἐπὶ τὴν Δζούγγλαν ἀπὸ τὸν Σερ Χάν, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ναι, εἶπεν ὁ Μουγκκλῆς, ὅλη ἡ Δζούγγλα φοβᾷται τὸν Μπαγκέρα... ὅλη ἡ Δζούγγλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μουγκκλῆ.

— Ὡ, σὺ, εἶσαι ἕνα μικρὸ ἀνθρώπου! εἶπεν ὁ Μπαγκέρας πᾶνθηρ μετ' ἀπειρον τρομερότητα καὶ ὅπως ἐγὼ ἐγύρισα πίσω εἰς τὴν Δζούγγλαν μου, ἔτσι καὶ σὺ ἐπὶ τὸ τέλος θάξαναγυρίσης στοὺς ἀνθρώπους πού εἶνε ἀδελφοί σου... ἀν δὲν σὲ σκοτώσουν πρῶτα ἐπὶ τὸ Συμβούλιον!

— Ἀλλὰ γιατί, γιατί θὰ ἠθέλε κανεὶς νὰ με σκοτώσῃ; ἀντεῖπεν ὁ Μουγκκλῆς.

— Κυττάξέ με, εἶπεν ὁ Μπαγκέρας.

Καὶ ὁ Μουγκκλῆς τὸν ἐκύτταξε κατὰ μαστὰ. Ὁ μέγας πάνθηρ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὕστερον ἀπὸ μισὸ λεπτόν τῆς ὥρας.

— Νὰ γιατί!— εἶπε, σταυρώνων τοὺς πόδας του ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα.— Ὅυτ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ κυττάξω κατὰ μαστὰ, καὶ μ' ὅλα ταῦτα γεννήθηκα μετὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ σ' ἀγαπῶ, ἀδερράκι. Οἱ ἄλλοι, σὲ μισοῦν ἐπειδὴ τὰ μάτια τους δὲν ὑπομένουν τὴν ματιὰ σου ἐπειδὴ εἶσαι γνωστικὸς ἐπειδὴ τράβηξες ἀπὸ τὰ πόδια τους τ' ἀγκάθια... ἐπειδὴ εἶσαι ἀνθρώπος.

— Δὲν τὰ ἤξευρα αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶπεν ὁ Μουγκκλῆς μετ' ὕψος πεισιμωμένον.

Καὶ ἐσοφρώσε τὰ πικρὰ μαῦρα φρύδια του.

— Τί εἶνε ὁ Νόμος τῆς Δζούγγλας; Κτύπα πρῶτα, καὶ βγάλε φωνή. Ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀπάθειά σου, βλέπουνε πῶς εἶσαι ἀνθρώπος. Ἀλλὰ νὰ εἶσαι πάντα γνωστικὸς. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου, πῶς τὴν πρώτη φορὰ πού ὁ Ἀκέλας θ' ἀστοχῆσῃ τὸ κυνήγι του— καὶ ὅσο πάει καὶ δυσκολεῖται νὰ πιάνῃ τὸ ζαρκάδι του— ἡ φάρα θὰ τραπῇ ἐναντίον του καὶ ἐναντίον σου. Θὰ κάμουν διαβούλιον ἐπὶ τὸν Βράχο, καὶ τότε... καὶ τότε... Μπῆκα ἐπὶ τὸ νόημα!— εἶπεν ὁ Μπαγκέρας σηκωθείς μετ' ἐν ἀνατίναγμα.

Κατέβα γλήγορα στῆς κλιβίδες τῶν ἀνθρώπων κάτω ἐπὶ τὴν κοιλάδα καὶ πάρε λίγο ἀπὸ τὸ Κόκκινο Λουλοῦδι πού κάμουν καὶ φυτρώνει ἔτσι, ὅταν ἔρθῃ ἡ στιγμὴ θὰ ἔχῃς ἕνα σύμμαχον δυνατώτερον καὶ ἀπὸ μένα καὶ

ἀπὸ τὸν Βαλόου καὶ ἀπ' ὄλους τῆς φυλῆς πού σὲ ἀγαπᾶν... Πῆγαινε νὰ ζητήσῃς τὸ Κόκκινο Λουλοῦδι.

Κόκκινο Λουλοῦδι ὁ Μπαγκέρας ἐνόησε τὸ πῦρ. Ἀλλὰ κοινὸν ζῶον τῆς Δζούγγλας δὲν θὰ τὸ ἀπεκάλει μετὰ τὸ παρακατικόν του ὄνομα. Ὅλα τὰ ζῶα τρέφουν θανάσιμον φόβον πρὸς αὐτὸ, κατ' ὅλην τὴν ζωὴν των, καὶ ἐφευρίσκουν παντοίους τρόπους διὰ νὰ τὸ περιγράφουν δίχως νὰ τὸ ὀνομάζω.

— Τὸ Κόκκινο Λουλοῦδι! εἶπεν ὁ Μουγκκλῆς. Αὐτὸ φυτρώνει πρὸς τὸ βράδου σιμά εἰς τὰ καλύβια των. Ὁ καὶ πάθω νὰ τὸ ζητήσω.

— Πάρε ἕνα μαζῆ σου, εἶπεν ὁ Μπαγκέρας καὶ φύλαξέ το γιὰ τὴ στιγμὴ πού θὰ σοῦ χρειασθῇ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μουγκκλῆς, πηγαίνω. Ἀλλὰ εἶσαι βέβαιος, ὦ Μπαγκέρα μου— ἐπέκρασε τὸν βραχίονα περὶ τὸν λαμπρὸν τράχηλόν του καὶ ἐθύθισε τὸ βλέμμα του εἰς τὸ βάθος τῶν μεγάλων τοῦ ὀρθαλμῶν— εἶσαι βέβαιος ὅτι ὅλα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν Σερ Χάν;

— Μὰ τὴν σπασμένη κλειδαριὰ πού μ' ἐλευθέρωσε, εἶμαι βέβαιος, ἀδερράκι.

— Τότε, μὰ τὸν Ταῦρο πού μ' ἐξηγόρασε! θὰ πληρώσω τὸν Σερ Χάν ὅτι τοῦ χρωστῶ, τίμια! Μπορεῖ μάλιστα νὰ πάρῃ καὶ παρρησίαν.

Καὶ ὁ Μουγκκλῆς ἀνεχώρησε μετ' ἐν πῆδημα.

— Νὰ ὁ ἀνθρώπος! αὐτὸς εἶν' ὁ ἀνθρώπος! εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ πάνθηρ ἐξαπλωμένος καὶ πάλιν.— Ὡ! Σερ Χάν, ποτὲ δὲν ἔκαμες πλέον ἐπικίνδυνον κυνήγι ἀπ' αὐτὸ τὸ βραχάκι, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνιαι!

Τὸ Κόκκινο Λουλοῦδι

Ὁ Μουγκκλῆς ἦτο ἤδη μακρὰν μέσῃ εἰς τὸ δάτος, τρέχων γερὰ καὶ ἠσθάνετο μέσῃ του μεγάλο θάρρος. Ἐφθασεν εἰς τὸ σπήλαιον τὴν στιγμὴν πού ὕψωντο ἡ ἔσπερινὴ ὀμίχλη ἀνέλαβε πνοὴν καὶ ἐκύτταξε κάτω εἰς τὴν κοιλάδα. Οἱ μικροὶ λύκοι εἶχον ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἡ μητέρα, εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ἐνώησε ἀπὸ τὴν ἀναπνοὴν του ὅτι κατὰ ἐτάραττε τὸ βραχάκι τῆς.

— Τί τρέχει, γιὰ μου; εἶπε.

— Φλυαρίεις νυχτερίδιον γιὰ τὸν Σερ Χάν! ἀπήνησεν ἐκεῖνος. Κυνηγῶ σὲ τόπο ὀργωμένον, ἀπόψε.

Καὶ ἐθυθίσθη εἰς τὰ χαμῶκαλα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ποτάμι, εἰς τὴν ἀκρὴν τῆς κοιλάδος. Ἐκεῖ, ἐσταμάτησεν ἐπειδὴ ἠκούσε κραυγὰς τῆς φάρας ἢ ὁποία ἐκυνηγοῦσε, ἠκούσε νὰ μυκᾷται ἕνας σαμποῦρ κυνηγώμενος. Ὑστερον ἠκούσθησαν ὠρυγαὶ χλευασμοῦ καὶ μοχθηρίας προήρχοντο ἀπὸ τοὺς νέους λύκους.

— Ἀκέλα! Ἀκέλα! Ἄς δεῖξῃ ὁ Ἐρμημίτης τὴν δύναμίν του!... Τόπο στὸν ἀρχηγὸ τῆς φάρας! Πῆδα, Ἀκέλα!

Ὁ Ἐρμημίτης ἐδέησε νὰ πηδήσῃ καὶ ν' ἀστοχῆσῃ τὸ θηράματό του, διότι ὁ Μουγκκλῆς ἠκούσε τὸν βρυγμὸν τῶν ὀδόντων του καὶ μίαν ὀξεῖαν ὕλακὴν ὅταν ὁ σαμποῦρ μετὰ τοὺς προσθίους πόδας του τὸν ἀνέτρεψε. Δὲν ἔμεινε ν' ἀκούσῃ περισσότερα, ἀλλ' ὤρμησε πρὸς τὰς καλλιεργημένας γαίαις ὅπου ἔμενον οἱ χωρικοί.

— Ὁ Μπαγκέρας εἶχε δίκαιον!— ἐμολόγησεν, ἐνῶ ἐτρέπωνε μέσα εἰς τὸ στοιβαγμένον χόρτον ὑποκάτω τοῦ παραθύρου μίαν καλύβην.— Ἄβριο εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ Ἀκέλα καὶ ἡ δική μου.

Τότε, προσήλωσε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐθεώρησε τὸ πῦρ ἐπὶ τῆς ἐστίας· εἶδε τὴν γυναικὰ τοῦ γεωργοῦ νὰ σηκώνεται τὴν νύκτα καὶ νὰ ὑποθάλλῃ τὴν φλόγα μετὰ βάλους μαύρους καὶ ὅταν ἐγλυκοχάρξουν, εἶδε τὸ παιδί τοῦ ἀνθρώπου νὰ παίρνῃ ἕνα πανέρι στρωμένο ἀπὸ μέσα μετὰ χῶμα νὰ τὸ γερμίζῃ κάρθουνα κόκκινα, νὰ τὸ τυλίγῃ εἰς τὸ σκέπασμά του καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ φυλάξῃ τὰς ἀγελάδας.

— Αὐτὸ εἶνε ὄλο; εἶπεν ὁ Μουγκκλῆς. Ἄν ἕνα παιδί μπορεῖ καὶ τὸ καταφέρνει δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβοῦμαι.

Παρέκαμψε τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας, συνήνησεν τὸ παιδίον κατὰ πρόσωπον, τοῦ ἀπέσπασε τὴν φωτιὰν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἐγίνεν ἄφαντος μέσα εἰς τὴν κατχηνιά, ἐνῶ τὸ παιδίον ὠρέτο ἀπὸ τὸν φόβον.

— Εἶνε ὄλος διόλου ὁμοίος μου! εἶπεν ὁ Μουγκκλῆς φυσῶν εἰς τὸ δοχεῖον μετὰ τὴν

άνθρακιάν, όπως είδε να κάμνη ή γυναικία. — Αυτό το πράγμα θά σβύσει αν δεν το δώσω τίποτε να φάγη...

Και έριψεν δλίγους δαυλους και ξηράς φλούδας εις το κύκκινον παζμα. Εις την μέσην του λόφου συνήτησε τον Μπαγκέρον εις την γούναν του όποιου ή πρώτη δρύσος έλαμπεν ώσαν να ήσαν πετράδια.

— Ο 'Ακέλας αστόχησε το κυνήγι του, είπεν ο Πάνθηρ. Θά τον έσκότωναν την περασμένη νύχτα, αλλά ήθελαν κ' έσένα. Σε ανεζήτησαν στον λόφο.

— Ημουν στα χωράφια. Είμαι έτοιμος. Κύτταξε!

Ο Μουουγκλής τή έτεινε το δοχείον με την πυράν.

— Καλά!... τώρα, είδα τους ανθρώπους να ρίχνουν ένα κλαδί ξερό σ' αυτό το πράγμα και άμέσως το Κόκκινον Λουλουδι άνθιζε στην άκρη... Δεν φοβάσαι;

— Όχι. Διατί να φοβηθώ; Θυμύμαι τώρα... ναι, δεν εινε άδειρο... έτι προτού γίνω λύκος ξαπλωνόμουν κοντά στο Κόκκινον Λουλουδι και έκμυεν εκεί ώραιά ζέστη.

Καθ' όλας εκείνας τάς ημέρας ο Μουουγκλής έμεινε μέσα εις το σπήλαιον, επαγρυπνών το δοχείον της άνθρακιάς του και έμβάλλον ξηρόκλαδα διά να βλέπη πώς καίουν. Έζήτησε και εύρηκε ένα κλάδον ο όποιος του έφάνη κατάλληλος, και, το βράδυ, όταν ο Ταβκάης ήλθεν εις το σπήλαιον διά να του είπη άρεκέτα τραχέως ότι τον ζητούν εις τίν Βράχον του Συμβουλίου ήρχισε να γελά εως ότου ο Ταβκάης έτραπή εις φυγήν. Και ο Μουουγκλής έπήγεν εις το Συμβούλιον, πάντοτε γελών.

Τί έγεινεν εις το Συμβούλιον των Λύκων κατά την διαδοχήν του 'Αρχηγού

'Ακέλας ο Έρημίτης ήτο εξηπλωμένος παραπλεύρως της Πέτρας του διό: να δείξη έτι ή διαδοχή του ήτο άνοικτη και ο Σέρ Χάν, με την άκολουθίαν των λύκων του, περιεφέρετο επάνω κάτω, άντικείμενον φανερών κολακειών. Ο Μπαγκέρας ήτο εξηπλωμένος παραπλεύρως του Μουουγκλή και ο παίς έκράτει το δοχείον της άνθρακιάς μεταξυ των γονάτων του. Όταν ύλοι συνήχθησαν, ο Σέρ Χάν έλαβε τον λόγον — πράγμα το όποιον ποτέ δεν θά έτόλμα να κάμη κατά τάς καλές ημέρας του 'Ακέλα.

— Δεν έχει το δικαίωμα, έψιθύρισεν ο Μπαγκέρας. Πέ το. Είνε γυιός σκύλου. Θά φοβηθή.

Ο Μουουγκλής ήνωρθώθη επί των ποδών του.

— Έλευθερε Λαέ, άνέκραξε μήπως ο Σέρ Χάν εινε αρχηγός μας;... Τί κοινόν έχει μία τίγρις με την διοίκηση της φάρας;

— Βλέπων ότι ή διαδοχή εινε άνοικτη, και έπειδή μ' επαρακάλεσαν να όμιλήσω... ήρχισεν ο Σέρ Χάν.

(Ακολουθεί)

ΕΝ ΛΑΓΩΝΙΚΟΝ ΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΜΟΥΜΙΑΣ

Έν από τά καταπληκτικώτερα ευρήματα τά όποια προέκυψαν εκ των προσφάτων άνασκαφών εις Αίγυπτον του 'Αγγλου αρχαιολόγου Πέτρι, εινε ή μουμιοποιημένη κεφαλή ενός λαγωνικού, ήτις εύρέθη μετά των περιτυλιγμάτων της, χρονολογούμενων από 3,500 και επέκεινα ετών.

Η άνακάλυψις αύτη εινε έκτάκτου ενδιαφέροντος, καθότι δι' αύτης αποδεικνύεται ή αρχαιότης του γένους των λαγωνικών λεγομένων σκύλων, ή όποια τώρα ούτω εύρίσκεται έτι εινε αιώνιας επέκεινα παρ' έτι υπετίθετο.

Η κεφαλή εύρέθη εντός ενός των Βασιλικών τάφων των άνηκόντων εις τους Φαραώ της δωδεκάτης δυναστείας, πλησίον των Θηβών. Ο τεθνεώς μονάρχης ήτο προφανώς δεινός φίλαθλος, και τά τείχη του μονολίθου τάφου του εύρέθησαν διαψιλώς κεκοσμημένα με ζωγραφίαν παριστώσας σκηνάς κυνηγίου, εις τάς όποιάς απεκονίζονται και λαγωνικά.

Έκείνος. Ξερετε, λένε πως κάθε οικογένεια έχει και τον τρολλό της.

Έκείνη. Τι κρίμα διά σας, που είσθε μοναχογυιός!

ΑΠΟ ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΔΡΑΙΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΙΩΡΓΗΣ

«Ανεβήκα επάνω στον 'Αγιο Γιώργη.» Αυτές ή πρώτες πέντε λέξεις 'μπορεί να μη λένε τίποτε στην πρώτη άνάγνωσι. Ψυχολογήσετέ τες όμως και έντυπώσατε μέσ' το νου σας για να καταλάβετε τί έννοια έχουν.

Νά ανεβήξω στον 'Αγιο Γιώργη, στην άνάβασι, δεν θ' απολαύσης τίποτε. Το μόνο που θά αισθανθής θά εινε ότι κουραστηκες. Και τά βλέμματά σου κουρασμένα και άτονα θά ρίπτονται για να περιλάβουν τά γύρω θαυμάσια πράγματα, τά αθηναϊκά ώραιά. Γιατί το βλέμμα μόνο ώραιά βλέπει από 'κει πάνω. Τά άσχημα δειλά φεύγουν από τά μάτια σου. Σάν να 'ντρέπωνται, ένφ εινε αυθάδη και άδύνατρα, 'μυσστά 'στά τόσα θαυμάσια: ώραιά και νέα.

Είπαμε ότι στην άνάβασι θά κουρασθής. 'Αλλά τέλος πάντων ανεβήκες επάνω και κάθισες στα 'απεζούλια» του Λουλουδάκη: θά ξεκουρασθής! Κι' άμα ξεκουρασθής ρίξε το βλέμμα σου γύρω. 'Όπου κ' αν τό ρίψης θά σταθής έκθαμβο!

Διότι: Θά θαυμάζης—άχόρταγα ρίπτοντας τά βλέμματά σου—μιαν άτελείωτη και άχανή 'Απτικήν πεδιάδα που διακόπτεται και διασχίζεται από τά 'Απτικά βουνά: 'Υμητόν, Πεντέλην, Πάρνηθα και από τους λόφους και λόφους, Δαφνί, Στρέφη, Τουρκοβούνι και άλλα ώραιά βουνάκια.

Θά θαυμάζης μιαν ώραιαν πόλιν: την 'Αθήνα μας, όχι του Σπανδωνή, ούτε του Περικλέους, αλλά της φιλοκαλίας των ιδιωτών: δηλ. των εαυτών σας!

Θά θαυμάζης μιαν 'Αθήνα, είπαμε, με δλην της την πολυαίδαλο και πολύφωνο κίνησί της. Κάτω των πωλητών κι φωνάκι, φθάνουν στο βράχο ως απήχησις φωνών, που νομίζεις ότι προέρχονται από καμμίαν πυροπολούμενην νέαν 'Αγγίλιον!

Τόσο πολύφωνος και θορυβώδης εινε ή κίνησίς της!

Και θ' άκούης φωνές που φθάνουν στο βράχο και ως άντανάκλασις νομίζεις φωνές, σπάζουν και ξεχύνονται περικυκλώνοντας τον βράχον, σαν να θέλουν να τον στενωχωρήσουν και τον ξυπνήσουν, εξάγοντας αυτόν απ' την παροικιώδη απάθειά του.

Και θ' άκούης, στέκοντας σαστισμένος και έκθαμβος, φωνές διάφορες που φθάνουν στο βράχο μαζί με τον άέρα και αποτελοῦν όλες μαζί μία συναυλία ξεχωφαντική στη σιγαλιά και γοργότητά της, συναυλία διαβολική, σε όλους τους τόνους της μουσικής κλίμακος!

Κάθουμαι επάνω στο βράχο αισθανόμενος μαζί με την άπόκρυφη χαρά, χαρά 'Ελλήνων, και μία σύγχυσιν, σύγχυσιν όμως πολύ ευχάριστη, με τόσον πολύ ώστε μου φάνεται ότι είμαι ένας άνθρωπος που έποπτεύει ως πρωτόπαιρος τους άλλους ανθρώπους. Γιατί το αισθάνομαι αυτό; μήπως εινε έγωισμός; Μπορεί να πλησιάξω λίγο αλλά εγώ δεν το πιστεύω! Είμαι έγωιστής μη αισθανόμενος τι έννοει και προϋποθέτει ο έγωισμός: την ήδονή του. 'Αλλά ά πόυ τώρα 'βγαίνει απ' τά εκθαμβωτικά παλάτια του ένας βασιληάς, ο φωτοδότης και εραστής της ημέρας: ο ήλιος! Κι' αυτός για να βγή, δηλαδή να βασιλεύσει, εξεθρόνισεν την άντανάκλασίν του: την σελήνην!

Και βασιλεύει ο ήλιος και ξεμολά τά χουσα κ' άστραφτερά δίχτυά του, και ακτίνες, και πλημμυρίζει το βράχο του 'Αγίου Γεωργίου με φώς, ένφ από την άλλη άπλώνει μια σκιά: ένα γίγαντα. Μ' άλλους λόγους ο βράχος γίνεται διπλός από έτι τον γέννησε ή μάνα γή.

Η μεγάλη αυτή σκιά του βράχου σκεπάζει όλα τά σπίτια της συνοικίας, της ώραιότερας των 'Αθηνών, της Νεαπόλεως, και μετβάλλει τες κορυφές του βράχου εις μεγάλα βουνά, και το κλασικό και 'ξακουσμένο εκκλησιδάκι του 'Αγαργαού εις ένα θεώρατο μοναστήρι.

Και όπως έρχεται και σε χαϊδεύει το άεράκι, που στην άπαλή άπαλή πνοή του κλίνουν την κεφαλήν των τά ναυοειδή φυτά και δεινδάκια του βράχου, νομίζεις ότι

βρίσκεσαι, έξω, μακριά από τον άρα και παθιασμένο τουτον κόσμο, έξω από την καθημερινή κοινωνική βιοπάλη και με το νου σου πετάς μέσα στην άπαλή άγκάλη της άβρας, σε στρώματι αϊθέριου και ύψη άφραστα!

Κάτω στους πρόποδες του βράχου εινε το εκκλησιάκι του 'Αγίου 'Ισιδώρου, έρημο και μόνον, χωμένο μέσα στην άγκυλιά του βράχου.

Εις αυτό το εκκλησιάκι: εκάθητο ο Μπαρμπα-Σαράντης, ένα γεροντάκι χαριτωμένο και ευθυμόλογο, το όποιον εξετέλει χρέη κληρογέρου, φύλακος, κληνηλαναύτη, ψάλτη και ένίοτε παπά! Το γεροντάκι έζήσε εκεί επάνω όλη του τη ζωή, και την περασμένη Κυριακή απέθανε!

Ναι! αυτό το γεροντάκι, το πλήρες ζωής και ευθυμίας, απέθανε. 'Όλη ή γειτονιά, ή συνοικία Πευκάκια, έπήγε πρωτ-πρωτ για να χύση δάκρυα και τον θάψη. 'Ενα πανί από την 'Αγία Τράπεζα, που ήταν στρωμένο τόσα χρόνια τώρα, αφηρέθη και εκεί έβγαλαν το σωμα του, «έν σινδόνη καθαρά» όπως έτάφη και ο Χριστός, με τη διαφοράν ότι ή σινδόνη του Μπαρμπα-Σαράντη δεν ήτο και τόσω καθαρά άμύριος ήλειμμένη! 'Ετέθη εις την σινδόνην και τη συνοδεία ενός παππά, ο όποιος ήθελε και πληρωμήν; μετεφέρθη εις την αυλήν εκ της εκκλησίας και τον έθαψαν κλαίουσών των γυναικών και γελώντων των άνδρων!

Αυτή εινε ή κηδεία του Μπαρμπα-Σαράντη. 'Εσκόρπιζε τον γέλωτα ζών, και με γέλωτας έτάφη!

Ας τ' άφίσουμε αυτά τά παράξενα και θλίβερα.

Είνε πρωία Κυριακής!

Κτυποῦν αι καμπάνες και ο κρότος των, κραυγή όσον βροντώδης, τόσον άνεύφραστος και τρομερά, άντηχεί στην καρδιά του θαυμαστού, όπως και στ' άκουστικό τύμπανο, χαρμωσύνως, ένφ έμε μου φέρνει μία μικρή λιποθυμία, μία σιγλήνσι άνεκφραστην έν τη ενεργεία της, όσον και μυστικήν έν τη αίτια της! Τι εινε αυτά του γράφω; Είνε περιεργα; Για σε άναγνώστα μου ναι, αλλά για με εινε προειδοποίησις και άγγελμα ενός μεγάλου άγώνος που θά άρχισω, πλήρους έμποδίων και απογοητεύσεων!

— Τι άγώνα θά άρχισής; τί ειδους; τί σημασίας; θά έρωτήσης άναγνωστικῶ δικαίωματι, ω άναγνώστα!

— Μά τί, διάβολο, θά σου άπαντήσω, όλα θέλεις να τά μαθαίνεις; Αυτό δεν πρέπει να το μάθης. Όχι! Για πείσμα σου! Είνε μυστικόν!

Τελειώσαμε;

Μιά γυναικία μαζί με το παιδάκι της, κοριτσάκι μικρό, μαζεύει χόρτα.

Τί ώραιά θεάματα!

Κάτω όλη ή 'Αθήνα απλώνεται σαν χιονισμένος κάμπος, με τά δρόμους και μαρμαρένια μέγαρά της, και τά κάτασπρα σπιτάκια της.

Η γυναικούλα, που μαζεύει χόρτα με είδε σαρκωκλωμένο επάνω σε μία επικίνδυνη κορυφή του βράχου και εκπληκτος 'ρώτησε:

— Τι κάνεις 'συ κει επάνω;

Και εγώ σαν να μη ήκουσα έρωτώ:

— Τι είπες, κυρούλα;

— Είπα τί κάνεις εκεί επάνω στο βράχο μοναχός. 'Αν πέσης;

— Μη φοβάσαι δεν πέφτω.

— Τι χαρτιά βαστάς; Γράφεις;

— Ναι γράφω!

— Γράφεις; 'Αμ 'στό βουνό γράφουνε;

— Δεν ξερω! 'Εγώ όμως στο βουνό καλλίτερα γράφω.

Η γυναικούλα έγύρισε τά νύτα της και έσκυψε έλεεινολογούσα:

— Ού! κένανς τρελλοκαλαμακός εινε!

'Εμάζευε χόρτα ή καλή γυναικία ένφ το παιδάκι της εμάζευε ώραιά πολύχρωμα λουλουδιά.

Είνε πρώτης τάξεως λιανάδα και γι' αυτό το παιδάκι, γυναικίες, άνδρες, κορίτσια, φοιτητάι και τεμπέληδες διασχίζουν την σταδά των πευκών και μετά τους λαζοειδέις δρομίσκους του βράχου, και άνέρχονται στον «'Αγιο Γεώργη»!

Ο 'Αγιος Γεώργης γνωρίζει τόσα πολλά μυστήρια.

Ο βράχος αυτός είδε πολλούς και πολλούς να αυτοκτονούν, άφίνοντας τό τελευ-

ταίο 'Αχ και την τελευταίαν ρανίδα του αίματός των επάνω στον γίγαντα βράχο.

Πόσα έρωτικά ζευγαράκια, μακριά από τον κόσμο, εκάθησαν στον βράχο τουτο, και έπλεξαν όνειρα χρυσά και έδημιούργησαν έλπίδας πολλές, διά να τας διαλύση έπειτα ο βόρβορος της ύλης και της πραγματικότητας!

'Απηλιψμένοι, πένητες, απογοητευμένοι, έδώ εύρον μιαν κρύαν άγκάλην διά να αφήσουν τον τελευταίον αναστεναγμό!

Και όλα αυτά τά γνωρίζει ο βράχος.

Και σιωπά, δεν όμιλει.

Σιληρέ βράχε! Σε πόσας ύπάρξεις έδωκες τό τέλος, και σε πόσας την άρχην...

'Εδώκες σ' άλλον χαράν, και σε άλλον θάνατο:

Και δεν μιλείς! Κάνεις τό βουβό!

'Αλλά έλησμονήσα.

Ο βράχος εινε βράχος και επομένως δεν λέγει τίποτε, ένφ λέγει πολλά, δεν όμιλει, εινε άπαθής, άναγλήτος!

Είνε βράχος!

E. N. Νάτσος

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΛΠΙΣ

Ο δικαστής. 'Εχεις τίποτε να καταθέσης εις το δικαστήριον πριν να έκδοθῆ ή απόφασις.

Ο κατηγορούμενος. Όχι, έξοχώτατε. Ο δικηγόρος μου μου τά πήρε όλα.

Ο κουρέις. Τά μαλλιά σας εινε πολύ άραιά κύριε.

Το θύμα. Ναι, τους έβαλα άντιπυκνωτική αλοιφή. Δεν μ' άρέσουνε τά πυκνά μαλλιά.

Ο κουρέις. Σας τό λέγω σοβαρά, πρέπει να βάλετε και στα μαλλιά σας.

Το θύμα. Βάζω κάθε πρωί.

Ο κουρέις. Μου έπιτρέπετε να έρωτήσω τι βάζετε;

Το θύμα. Βεβαίωτατα. Το καπέλλο μου.

Είσαι ένας μπαγαπόντης» είπεν ο τυφλός έπαίτης προς τον κωφόν έπαίτην.

— Καλά, σε άκουσα, είπε με ήρεμον ύφος ο κωφός έπαίτης.

— Το κατάλαβα από την πρώτην φορά που σε είδα, είπεν ο τυφλός έπαίτης.

Και τότε ο κωφός έπαίτης απλώς έμειότασεν.

Αι μουρόδοφοι έρωταποκρίσεις.

— Καλλίτερα είχες να σκοτώθης από γορίλλον ή από έλέφαντα;

— Καλλίτερα είχα ο γορίλλος να σκοτωθῆ από τον έλέφαντα.

— 'Η συνδιάλεξις σας, κύριε 'Ιππόλυτε, μου θυμίζει μερικά είδη σαμπάνιας.

— 'Α! τόσον την εύρίσκετε πνευματώδη;

— Όχι, αλλά την εύρίσκω ύπερβολικά άερώδη.

— Λέγουν πώς ο κ. Ν. προπορεύεται κατά όεκα έτη της εποχής του.

— Ψευδέστατον. Είμαι ο σπιτινοκοκκύρης του και ξερω πολύ καλά ότι μένει έξη μήνες πίσω.

— 'Εκαμα ένα πέσιμο την περασμένη νύχτα που μ' έκαμε να μείνω άναίσθητος πολλές ώρες.

— 'Αλήθεια! Πώς έπεδες;

— Έπεδα και αποκοιμήθηκα.

Σοφία. Απεποιήθη την πρότασιν του Λουκά προ δύο εβδομάδων, και από τότε πίνει τρομερά.

Είρηνη. Πάει! είχε διακόψῆν τῷ μεταξυ να ύη εις τον Βάκχον;

ΛΑΪΚΑ

Θεσσαλικά

Πρό ετών εν τῇ Θεσσαλίᾳ δὲν ἐδίδετο προῖξ ὑπὸ τῶν γονέων τῆς νύμφης καὶ μά-
λιστα ἐκείνοι οἵτινες εἶχον θυγατέρας ὠραίας
ἐλάμβανον παρὰ τοῦ γαμβροῦ ἀμοιβὴν τινα
εἴτε εἰς χρήματα εἴτε εἰς ζῶα, ὡς ἀντισή-
κωμα οἰοῦντι τῆς στερήσεως τῶν θυγατέρων
τῶν. Τὸ ἔθιμον τοῦτο τὸ ὅποιον δὲν γινώρι-
ζομεν ἐὰν ἐξηλείφθη ἀπαντᾶται καὶ κατὰ
τοὺς ἠρωϊκούς χρόνους. Καὶ κατὰ τὴν ἐπο-
χὴν ἐκείνην ὁ ἀνὴρ ἠγόραζε παρὰ τῶν οἰ-
κείων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ διὰ δώρων, τὰ
ὅποια ἐκκοῦντο «ἐδῆνα».

Οὕτως ἐν Ἰλιάδι Α. 242 ἀπαντᾶται :

ὡς δὲ μὲν αὖθι πασῶν κοιμήσατο χάλκων ὕπνον
οἰκτρόν, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστῆσαι ἀργῶν,
κουρβίης, ἧς οὐτὶ χάριν ἔσθ, πολλὰ δ' ἔθωκεν
πρῶθ' ἐκατόν βοῦς δῶκαν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη,
αἶγας ὄμοι καὶ δὲς τὰ οἰάσπασα ποιμαίνοντο.

Ἡ τοιαύτη οὐνήθεια ἐπεκράτει καὶ παρὰ
τοὺς Ἑβραίους. Οὕτως ὁ Ἰακώβ ἐδούλευσε
παρὰ τῷ θεῷ αὐτοῦ Δάβαν δέκα καὶ τέσ-
σαρα ἔτη καὶ ὡς ἀμοιβὴν τῶν κόπων του
ἔλαβε συζύγουσ τὰς δύο τοῦ Δάβαν θυγα-
τέρας Λείαν καὶ Ραχὴλ.

Ἐπομεν, ἀνωτέρω δὲ ἐσυνειθίζετο νὰ
δίδῃ ὁ γαμβρὸς εἰς τοὺς οἰκείους δῶρα τινα,
ὡς ἐν Ὀμηρῷ καταγράφεται. Δὲν πρέπει
ὅμως νὰ συμπρανοῦμεν ὅτι παντελῶς δὲν
ἐδίδετο προῖξ τῷ γαμβρῷ ὑπὸ τῶν οἰκείων
τῆς νύμφης, διότι ἐν Ἰλιάδι Ι. 147 γίνεσται
μνεία δώρων διδομένων ὑπὸ τῶν γονέων εἰς
τὰς θυγατέρας των καὶ ἐν Ὀδ. Ω. 294
λέγεσται ἡ Πηνελόπη ὡς προσεγγούσα τῷ
Ὀδυσσεὶ πολλὰ δῶρα. Ἰσως ταῦτα παρ-
βαλλόμενα πρὸς τοὺς χρόνους τούτους εἶναι
τὰ λεγόμενα «σινιά», ἧτοι ἀνταλλαγὴ δώ-
ρων μεταξὺ τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης.
Τρίκαλα (Θεσσαλίας)

Μιχ. Κ. Ταυπαρόπουλος

Ο ΜΑΪΣ

(Ἀντιμοιολογικῶς)

Α'.

Ὁ Μάϊς μου δὲν εἶν' ὁ μῆνας πού ζέρομε,
ὅλοι μας, ποὺ λουλουδιάζουν τὰ βουνὰ καὶ
οἱ κάμποι. Δὲν εἶν' ὁ Μάϊς πού ζευγαρώ-
νουν τὰ πουλιά, ἀνθίζουν ὅλα τὰ κλαριά,
καὶ ἡ μυρουδιά τους κάνει μιὰ μεγάλη θά-
λασσα πού τὴ ρουφᾶμε μὲ τὴ μύτη, χωρὶς
νὰ χορταίνουμε ποτέ. Δὲν εἶν' ὁ Μάϊς π' ἀνοίγει
ὁ γαῦρος καὶ ἡ δεξιά, τῆμορφο κυ-
παρίσσι. Δὲν εἶν' ὁ Μάϊς μ' ὅλα τὰ ντόπια καὶ
διαβατικάρα πουλιά μὰς τραγουδᾶνε ὅλους
κάθε σκοπὸ εἰς γλώσσα πού δὲν τὴ νοιώθει
κανεὶς μας. Ὁ Μάϊς μου δὲν εἶνε ζῶ' μὲ
τέσσερα, φεῖδι νὰ σένοται μὲ τὴ κοιλιά,
πουλάκι ἢ πεταλούδα νὰ πετάῃ μὲ τὰ
φτερά, ἢ ἀνθρωπος μὲ τὰ πόδια. Ὁ Μάϊς
μου δὲν εἶνε δέντρο θεώρατο ἢ κλαράκι
φουντωτό, πού φρωτᾶνε σὲ ριζιμὸ λιθάρι.
Ὁ Μάϊς μου δὲν εἶνε δέντρο πού φρωτίζει
γιὰ νὰ τὸ ζέρον πολλοὶ ἢ λίγοι. Ὁ Μάϊς
μου εἶν' ἕνα χορταράκι. Τὸ φτιάσ' ὁ Θεὸς
μιὰ φορά, τοῦ εἶπε νὰ ζῆ κάθε καλοκαίρι,
νὰ στολίζῃ τὰ βουνὰ, νὰ κοιμᾶται τὸν χει-
μῶνα, νὰ ζυπνᾷ ἔβγα Μαριτῶν νὰ κἀν
κορμάκι, ἢ σὲν σταροκαλαμὰ μικρὴ μὲ πρᾶ-
σινα φύλλα καὶ μὲ δύο-τρεῖς κόμπους, ἴσθ
κορμάκι του ὀλοτρόγουρα, τὸ ἔβγα τ' Ἀ-
πειροῦ, νὰ γιομίζουσι οἱ κόμποι ἀπὸ ἀνθη-
βαμμένα σὲ μὲ ἀσπροκόκκινη βαφὴ ἀπὸ
κείναις πού δὲ φτιάσ' ὁ ἀνθρωπος, καὶ
φτιάσῃ μὲν ἄρα ὁ Θεοῦλόγος μου. Τὸ Μάϊ
μου τὸν ζέρονε ἕνα: διὰ δασμῆνοι, πού
ζετᾶζουσι κάθε χορταράκι τοῦ Θεοῦ, τὸν
ζέρον ὅσοι κἀθουσι στὰ βουνὰ. Τὸν ἤ-
ξερα καὶ ἐγὼ, μὰ ἴσθ ἄφρα τὰ βουνὰ καὶ
ἐπίσασα τὸν κάμπο τὸ μαρμαζιάρη, τὸν ζε-
χασα.

Β'.

Εἶχαν περάσει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω
50—55 χρόνια καὶ πούθεν νὰ μουρῆθῃ
ἴσθ τοῦ μου ὁ Μάϊς. Μοῦ τὸν ἔβγα ὁ
Θεός, Ἡθ' ἢ περασμένη πρωτομαγιά καὶ
αὐγὴ-αὐγὴ μὲ τὸ ἔβγα τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν
συνήθειά μου μ' ἔβγα μὲς τὸ περιβολάκι
μου. Μ' ἔβγα νὰ ἰδῶ τὰ δέντρα ὅλα κατα-
πρασίνια, ἄλλα στολισμένα μὲ λουλούδια
χιονάτα ἢ κόκκινα, καὶ ἄλλα φορτωμένα
μὲ τὰ φρούτα. Μ' ἔβγα νὰ τοὺς εἰπῶ τὴν

καλημέρα καὶ πῶς ἔπερσαν τὴ νύχτα.
Μ' ἔβγα νὰ ἰδῶ, μὴ μ' ἀρρώστησε κανένα
ἀπὸ σαράκι, πού τρουπάει τὸ κορμάκι τους
καὶ σαπίζουν, ἢ ἀπὸ μικρὸ σκουλήκι, πού
κρύβεται μὲς τῆς ρίζας τῶν τῆς ριζού-
λαις καὶ ξεραίνονται. Ἐνὰ ἔνκα τὰ πέρασκα,
ἔνκα ἔνκα τὰ τῆραξά στὸ κορμάκι τους καὶ
ἴσθ φύλλα τους, μὴν τρέχουν δάκρυ' ἀπ' τὸ
κορμί ἢ μαρμαζοῦν τὰ φύλλα, καὶ ἔνκα-ἔνκα
μ' ἔνκα στόμα καὶ μὲ γλῶσσα πού πολλὸ
λίγο τὴν καταλαβαίνω μοῦ ριζῶν δροσιὰ
ἴσθ πονεμένη μου καρδιά. Πάτερα μου,
μοῦ εἶπανε, καλὰ περάσκα καὶ ἀπόψε μὲ
τὴ δροσιὰ τοῦ Θεοῦ. Χόρτος τῶν με τὰ
ἴματιά, ὅσο τ' ἄγει ἀνοιχτὰ ἀκόμα, τὴν
πρασιναδὴ μας. Ρούφηξε τὴ εὐωδιά μας, π'
εἶναι μ' ἀλάσκα γιὰ πίκραις καὶ καυμούς.
Παιδιά σου δὲν εἶχασσε; Σ' ἀγαπᾶμε ἴσθ
πατέρα μας γιὰ τὰ χάδια σου. Τί θὰ
γινοῦμ' ἂν μὰς λείψουν τὰ χάδια ἢ σὲ
χόσουμ' ἀπ' τὰ ἴματιά μας; Ποιὸς θὰ γυ-
ρίσῃ νὰ μὰς ἰδῇ; Ποιὸς θὰ μὰς δίνῃ νε-
ράκι ὅταν διψᾶμε; Ποιὸς θὰ κινυγᾷ τῶ-
σους ἐχθροὺς πῶγουμε; Ποιὸς, πάτερ, μας,
θὰ μὰς φέρῃ γιὰ τὰ καλά, θὰ μὰς τὰ δίνῃ μὲ
τὸ χέρι του, καὶ θὰ παραστήσῃ στὸ κε-
φάλι μας, ἴσθ ἡ μάννα στὸ πικριδῶν τὸ
κεφάλι, γιὰ νὰ μὴν πάθουμ τιποτέ; Κἀ-
θις, πατέρ' ἀγαπημένε, ἴσθ ἴσθιο μας,
νὰ μὰς χορτάσῃ, καὶ ἂν μ' ἀπορῆξῃ, νὰ ζαν-
νειώσῃ. Ἐσῆς σήμερον, πῶς εἶναι πρωτο-
μαγιά! Γέραςε ἀρχὴς ἀπ' τὰ βράσκα
πῶχῃ ὁ ψεύτικος κόσμος! Γιὰ τί γελᾶς μὲ
τ' ἀγέλι σου καὶ ἡ καρδιά σου μ' ἀτῶνε;
Ἐγχεσε γιὰ μὲ ἡμέρα τὰ περασμένα. Γιὰ
ἰδέσ καὶ τὸ φουντωτό-φουντωτό κυπαρίσσι,
πῶλο ψηλώνει καὶ δὲ φοβᾶται. Βορῆξ καὶ
Μάϊστρο; Γιὰ σῆκω τὰ ἴματιά σου, νὰ
ἰδῆς ἴσθ κλάρις σου, πῶσαις φωλιτσῆς
ἔχουν φτιασμένα τ' ἀγαπημένα σου σπουρ-
γίτια; Θυμᾶσαι ποῖα χέρις φύτεψν τὸ
κυπαρίσσι; Γιὰ θυμῆσου!...

Γ'.

Μάννα καὶ πατέρας ἴσθ βλέπουσι τὰ
παιδιά τους χαρούμενα καὶ εὐτυχισμένα,
ἀναγαλλιάζ' ἢ καρδιά τους, τὰ χαιρόνται
καὶ τὰ καμαρώνουσι καὶ ἐγὼ ἴσθ ἴσθ ἴσθ
τοῦ ἡμέρα καὶ τὰ δέντρα τοῦ περβολοῦ,
ὅπως ἴσθ ὁ Θεὸς καὶ ἐγὼ, ζέχασα γιὰ
μιὰ στιγμὴ τὸ Κυπαρίσσι, γυρῶ ἀπὸ δῶ
καὶ ἀπὸ κεῖ ἴσθ πεταλούδα μὲς στὸ πε-
ριδῶλι μου, ἢ ἐπερίσκα τὴ συντροφιά μου,
συντροφιά εἰκοσι ὀκτὼ χρόνων.
Ἐγχεσε τὸ κυπαρίσσι, μὰ τὰ ἴματιά
μου ἔβασκαν ἴσθ πρᾶσιναδὲς καὶ ἴσθ
χορταράκι τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖ ἀνάμεικα ἀ-
γνάντεψα μὲ ριζούλα Μάϊ φουντωτό-φουν-
τωτό μὲ τὰ λουλούδια του. Μάννα πού
βλέπει τὸ παιδί τῆς νὰ γυρῶ ἀπ' τὴ ζε-
νητεῖα ὅσ' ἀπὸ χρόνια, δὲν χυπᾶν ἔτσι
ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς τὰ φυλλοκάρδια τῆς, ὅ-
πως ἐφλετοῦρις ἢ δική μου καρδιά γιὰ
εἶδα τὸ Μάϊ, πού μοῦ στείλ' ὁ Θεὸς ἀπ'
τὰ βουνὰ. Μὲ λαχτάρα καὶ ἀπαλὰ-ἀπαλὰ
χάιδεψα τὸ Μάϊ μου, μὴ μοῦ πάθῃ τιποτέ.
Μάϊ μου, τοῦ λέω, πότ' ἴσθ; Ποιὸς ἀέ-
ρας καὶ ποῖα νεροποντὴ πῆρε τὸ σπύρο
σου καὶ τὸν ἔρριξε μὲς τὸ λαγγάδι καὶ ἀπ'
τὸ λαγγάδι μὲς τὸ ποτάμι; Πῶς δὲν ἐ-
πνίγησες μὲ τὴ κρετασιαὴ τοῦ ποταμοῦ.
Πόσο καιρὸ ἔκαμες διὰ τὸ ταξεῖδι σου ἀπ'
τὰ βουνὰ ὡς ἐδῶ; Ποιὸς σου δειξῆς τὴ
στράτα ν' ἀφήσῃ τὸ ποτάμι καὶ νὰ πάρῃ
τ' αὐλάκι-αὐλάκι καὶ ν' ἀρῆθῃ στὸ περι-
βόλι μου; Ποιὸς σου εἶδειε τὸ περιβόλι
μου μὲσα σὲ τόσα ἄλλα; Τὸ ἤξερες, Μάϊ
μου, πῶς εἶμαι δῶ; Μ' ἐπόνεσες καὶ ἴσθ
θες νὰ μὲ ἰδῆς; Γιὰ πῆς μου, Μάϊ μου, τί
κάνουν τὰ βουνὰ; Γιωρτάζουσι σήμερον ἢ
βεργολυγαριὸς τοῦ χωροῦ μὰς τὴ Πρωτο-
μαγιά; Πῆγαν αὐγὴ-αὐγὴ ἴσθ βρούσες
καὶ ἀβγαλτος ὁ ἡλιος καὶ μὲ στολισμένα τὰ
κανάτια ἀπὸ σένα γιὰ νὰ πρῶνε ἀπ' τ'
ἀθάνατο καὶ ζᾶστερο ἴσθ τὸ κἀντιο νερό;
Εἶπαν τραγοῦδι καὶ χόρεψαν ἴσθ νεράι-
δες; Πῆς μου, Μάϊ μου, νὰ χαρῆς τὴ δρο-
σιὰ σου!

Δ'.

Ὁ Μάϊς γουδάθηκε καὶ μὲνα βουρκῶ
σανε τὰ ἴματιά μου καὶ τρέχανε ἴσθ
βρούσι. Θυμῆθηκα τὴν ἀμορῆ τὴν ἀδερφοῦλα
μου τὴν πρωτομαγιά στὰ βουνὰ. Θυμῆθηκα
ὅταν φύτευσ τὸ Κυπαρίσσι πῶς μοῦ εἶπε
«τὸ φτεῦλο γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι καμμιὰ
φορά». Πόσα περασμένα ἔβγα μὲ τὸ
νοῦ μου; Πόσο ἔκλαψα; Τὰ κλάματά ε-

παψαν γιὰτ' ἢ συντροφιά μου, τὸ ταξί-
μου, μοῦ εἶπ' ὅλοι καὶ ἴσθ πῆμα.
Ε'.
Ὁ Μῆνας Μάϊς ἔβγα, ὁ θεοπότης ἐπέ-
ρασε καὶ ὁ Μάϊς μου πού τὸν ταξίω μύσκο,
ἔνκα ἀπομαρῆμερο ζετᾶθη. Ὁ Μάϊς μου,
πού μοῦ τὸν ἔστειλ' ὁ Θεός ὅποτε, νὰ μοῦ
φέρῃ πικρὰ καὶ φαρμακεμένα κεντάκια,
πού δὲν τὰ κατὰλαβῃ ὅποτε; μοῦ ἴσθ
βραχυσεμῶνιά, γιὰτ' ἐρῆμαξ καὶ ἄλλὰ-
λασκα καὶ ἀπόμεινα «δετῶντι πού πῆρ' ὁ
ἄνεμος καὶ τὸ στεγνὸ τοῦ φύλλου».

Γιατί;
Εὐλόκατρον
I. H. Σταματούλης

ΥΠΟ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΔΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

(Ὁ Σιὸ Ἰωνάθαν Ἀσκη λαβῶν παραγγέλλει πρὸς ἀγορῆν οἰκίας εἰς Λονδῖον Τρανσυλβανῶν μεριστῶν Δράκουλα ὀνομαζομένου καὶ προσκλήθει νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πύργον του, πηγαίνει ἐκεῖ.)

Μετὰ πολλὰς αὐτῆς περιπετείας ἀνακαλύπτει, ὅτι ὁ Δράκουλας ἴσθ βουρκῶς, ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ τάφου τοῦ νῦκα καὶ πῶν ἀνθρώπων ἀμα καὶ οἱ ἐπειδὴ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος οἱ γουρῶν εἶχον ἰδέσ ὅλα τὰ κατὰλληλα μέτρα διὰ νὰ τὸν ἐσοκίουν ἴσθ ἐν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅταν θὰ εὐρισκε ἀρθροῦ-
τερα θύματα, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἡ ἀγορὰ τῆς οἰκίας εἰς τὰ πέριξ τοῦ Λονδῖου, Τέλος ὁ Δράκουλας κρυφθεὶς ἐντὸς κιβωτίου πλήρους γούματος ἐπιβαίνει πλοίου διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ἰσθὶ δὲ ὅλους τοὺς ναῦτας τοῦ πλοίου κατὰ τὸν πλοῦν καὶ ἐν ὁσμῇ μεγάλου κυνὸς πηδᾷ εἰς τὴν γῆν τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἶχον δὴρηθῆι μόνοι του τὸ πλοῖον.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἴσθ ἡ Μίνα, ἡ μνηστὴ τοῦ Ἰωνάθαν καὶ ἡ φίλη τῆς Λουκίας ἢ ὁ Δράκουλας ἐν ὁσμῇ ὄρνου ἢ νυκτερίδος ἐβόλαιε τὸ αἷμα κάθε βράδν ἔως οὐ ἐθανάτωσεν αὐτήν.
Ἐνὰς δίασμος Ὀλλανδῶν ἐπιστῆμον ὁ Βάν' Ἐλ-
σινγγ βαθῆς γνώσης ὄλων τῶν ἐσοκίμων καὶ μαγειρῶν μετὰ τοῦ φρενολόγου Σοῦσαρ μὴ κατορθώσαντες νὰ τὴν σώσουν ἀρχίζουσι δεινὸν καὶ φοβερὸν ἀγῶ-
να πρὸς τὸν βουρκῶκα, τοῦ ὁποίου τὴν ἔπαρξιν ἐπὶ τέλους εἶχον ὑποκατεθῆι.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἔχει συγγραφή κατὰ πρῶτοντόπον ἀληθῆς τρόπον. Ὁ συγγραφεὺς ἐφαντάσθη συρραπτόμενον τοῦτο ἀπὸ διά-
φορα φύλλα ἡμερολογίων, ἐπιστολῶν καὶ ἀν-
ταποκρίσεων ἐφημεριδῶν σχετιζόμενα πρὸς ἄλληλα καὶ ἀποτελοῦντα τὸ ὅλον.

Ἄλλὰ ν' ἀποτύγμων ἐδῶ, δὲν εἶνε ἀπλῶς ζῶη ἢ θάνατος. Εἶνε ὅτι γινόμεθα ὅταν ἐκείνον ὅτι τοῦ λοιποῦ γινόμεθα ἀκάθαστα ζῶντα τοῦ σκότους ὅπως αὐτὸς, χωρὶς καρδίας ἢ συνείδησιν, δικαζόμενες τὰ σώματα καὶ τὰ ψυχὰς ἐκείνων τοῦς ὁποίους τὰ πλείστα ἀγαπᾶμεν.

Εἰς ἡμᾶς αἱ πύλαι τῶν οὐρανῶν κλείονται διὰ πάντοτε διότι ποῖος θὰ μὰς τὰς ἀνοίξῃ πάλιν; Γινόμεθα βδελύγμα εἰς τὴν αἰωνιότητα, μία κη-
λὶς εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἰς τὴν πλάσιν τοῦ Θεοῦ ἔν βέλος εἰς τὴν πλεσῶν ἐκείνου, ὅστις ἀπέθανε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἄλλ' εἶμεθα ἀν-
τιμέτωποι πρὸς τὸ κατῆκον καὶ ἀφοῦ οὕτως ἔχει πρῶπει νὰ ἀνῆσθωμεν; Τὸ ἐπ' ἐμοί, λέγω ὅχι πλὴν εἶμαι γέρον καὶ ἡ ζωὴ μὲ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, μὲ τὰς πέψεις, καὶ μὲ τὸ κελᾶδημα τῶν πτηνῶν, μὲ τὴν μουσικὴν καὶ μὲ τὸν ἔρωτά τῆς πόρου ἀπεκαρῆθη ἀπ' ἐμοῦ. Σεις οἱ ἄλλοι εἰ-
σθε νεοί. Μετακοί ἐγεύθησαν λύπας, ἄλλ' ὑπάρ-
χουν ἀκόμη ὠραῖαι ἡμέραι εἰς τὸ μέλλον, τί λέ-
γετε;

Ἐνῶ αὐτὸς ὠμίλει, ὁ Ἰωνάθαν ἔλαβε τὴν χειρὰ μου. Ἐροθῆθη, ὡ, τὸσον πολὺ, μήπως τὸ τρομακτικὸν τοῦ κινδύνου τὸν κατεπῆσει, ὅταν εἶδα τὴν χειρὰ του νὰ ἐκτείνεται; Ἄλλ' ἴσθ ζωὴ δι' ἐμὲ τὸ νὰ αἰσθανθῶ τὴν ἐπαφήν τῆς τῶσον ἰσχυρᾶς, τῶσον ἀποφασιστικῆς καὶ μὲ αὐτοσπεποθῆθη. Ἡ χειρὶ γενναίου ἀνθρώπου ὁμιλεῖ δι' ἐαυτὴν δὲν γροῖζέται οὔτε ἔρωσ γυ-
ναϊκὸς διὰ ν' ἀκούσῃ τις τὴν μουσικὴν τῆς.

Ὅταν ὁ Καθηγητὴς ἔπαυσε νὰ ὁμιλεῖ ὁ σύζυ-
γός μου ἐκύταξεν εἰς τὰ ὄματα μου καὶ ἐγὼ εἰς τὰ ἰδιά του δὲν ἴσθ ἀνάγκη ὁμιλίας με-
ταξὺ μας.

Ἐπὸς γομαί διὰ τὴν Μίναν καὶ δι' ἐμέ, εἶπε:

— Βάλτε με καὶ ἐμένα μαζὶ Καθηγητὰ εἰ-
πὸν ὁ κ. Κουίνου Μόρρις λακωνικῶς ὡς συνή-
θως.

— Εἶμαι μαζὶ σας, εἶπεν ὁ λόρδος Γόδαλ-
μιγγ, πρὸς χάριν τῆς Λουκίας, ἂν ὅχι δι' ἄλλο.

Ὁ δόκτωρ Σοῦσαρ ἀπλῶς κατένευσε. Ὁ Κα-
θηγητὴς ἐσηκώθη καὶ ἀφοῦ ἔβαλε τὸν γρυσὸν σταυρὸν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀνέστηεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν χειρὰ. Ἐγὼ ἔλαβα τὴν δεξιάν του, καὶ ὁ λόρδος Γόδαλμιγγ τὴν ἀριστεράν του, ὁ Ἰωνάθαν ἔβαλε τὴν δεξιάν μου διὰ τῆς ἀριστε-
ρᾶς του, καὶ ἔστεινε πέραν τὴν ἄλλην πρὸς τὸν κ. Μόρρις. Οὕτω, καθὼς συνήψαμεν ὅλοι τὰς χει-
ρας, τὸ ἐπίσθμον συμβόλαιόν μας ἔγεινε.
Ἡσανόμηνη τὴν καρδίαν μου ψυχρὰν ὡς πάγον, ἄλλ' οὔτε ἡ ἰδέα μου ἴσθ ἐπὶ ἀπιστολογησῶ.

Ἀνελάβομεν τὰς θέσεις μας καὶ ὁ δόκτωρ Βάν Ἐλσινγγ ἐξηκολούθησε μὲ ἕν εἶδος φαιδρότητος, ὅποσον εἰδείκνυεν ὅτι τὸ σοβαρὸν ἔργον εἶχεν ἀρ-
χίσαι. Ἐπρεπε νὰ θεωρηθῆ τὸσον σοβαρῶς καὶ μὲ τὸσον ἐμβροθῆ τρόπον ὅπως καὶ πᾶσι ἄλλῃ συναλλαγῇ τῆς ζωῆς.

— Λοιπὸν γνωρίζετε κατὰ τίνας ἔργουσι νὰ παλαίωμεν; ἄλλὰ ἡμῆς ἀρ' ἐτέρου δὲν εἶμεθα χωρὶς δύναμιν. Ἐγόμεν τὸ ἐρ' ἡμῖν δύναμιν συν-
δυασμοῦ, μιάν δύναμιν τῆς ὁποίας ἀμοιεῖ τὸ γί-
νος τῶν βουρκῶλων, ἔγουμεν τοὺς πόρους τῆς ἐπιστήμης; εἶμεθα ἐλεύθεροι εἰς τὸ πρᾶττειν καὶ εἰς τὸ σκέπτεσθαι; καὶ αἱ ὄροι τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς μὰς ἀνήκουσι ἐξ ἴσου; πράγματι ἐρ' ὅσον ἐκτείνονται αἱ δυνάμεις μας εἶνε ἀπεριόριστοι καὶ εἶμεθα ἐλεύθεροι νὰ κἀνωμεν γρήσιν αὐτῶν. Ἐγόμεν ἀντακρῆρσιν δι' ἕνα ἄγωνα καὶ τέρας εἰς ὃ ἀποθλίβουσι τὸ ὅποιον δὲν εἶνε ἰδιαιτέρας. Ὁλ' αὐτὰ σημαίνουσι πολὺ.

Ἦτῶσα ἴσθ ἴδωμεν κατὰ τὸσον αἱ ζενικαὶ δυ-
νάμεις αἱ κατεπυθόμεναι ἐναντίον μας εἶνε πα-
ρορτισμένοι καὶ πῶς αἱ ἀτομικαὶ δὲν δύνανται νὰ εἶνε. Τέλος θὰ θεωρηθῶμεν τοὺς περιορισμοὺς τῶν βουρκῶλων ἐν γένει καὶ τοῦ περὶ οὐ πρᾶ-
κτεται ἰδίᾳ.

«Ὁλα ἐρ' ὡν δυνάμεις νὰ βαδίζωμεν εἶνε παραθῶται καὶ δεσποτικῶν. Αὐτὰ δὲν φανῶν-
ται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀξιώπτεται, ὅταν πρᾶκτεται δι' ὑπόθεσιν ζωῆς καὶ ὀθανάτου, ἀλλ' ὅμως πρᾶπει νὰ τὰς ἐξετάσωμεν. Μήπως ἡ περὶ βουρκῶλων δοξασία δὲν βλάσεται δι' ἄλλους—πλὴν ἐσεῖ! ὅχι δι' ἡμᾶς ἐπ' αὐτῶν; Πρὸ ἐνὸς ἔτους τίς ἐξ ἡμῶν θὰ εἰσπτεσε τὸ ὑπαρκτὸν τοῦτοῦτο πράγματος, ἐν τῷ μέτῳ τοῦ ἐπιστημονικοῦ, σκα-
πτικοῦ καὶ ὕλιστικῶ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος; Ἐμυκτηρίζουσι μάλιστα μιάν δοξασίαν τὴν ὁποίαν εἶδαμεν δικαιολογουμένην ἰδίᾳ ὁμοίᾳ ὑποβί-
σασε ἄρα ὅτι ὁ βουρκῶς καὶ ἡ πίστις εἰς τοὺς περιορισμοὺς καὶ τὰς ἐξέσεις του, βλάσεται πρὸς τὸ παρῶν ἐπὶ τοῦ θεμελίου. Διότι, ὁρεῖλω νὰ σῆς εἶπω, εἶνε γνωστὸς πανταχρῶ ὅπου ἀνθρώποι ὑπῆρξαν.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην, ἀκμᾶζει εἰς ὅλην τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Χερ-
σόννησον καὶ εἰς τὴν Κίνα τὴν τῶσον ἀπέροιστον κατὰ πάντα τρόπον, ἀρ' ἡμῶν, ἐκεῖ εὐρίσκειται καὶ ὡς ἀνῆσθον τὸν φοβόντα μέρους τῆς σήμε-
ρον. Ἐγεί ἀκολουθῆσαι πάντοτε τὰς ἀγρυπνίας Ἰστανδοῦ ἀλιεῶς, τὸν Οὐνον τὸν ἀκροπονησῆν-
τον, τὸν Σλαβόν, τὸν Σάξονα, τὸν Μαχίρνον. Μέχρι τοῦδε ἄρα ἔγουμεν ὅλα ἐπ' τῇ βάσει τῶν ὁποίων δυνάμεις νὰ ἐνεργήσωμεν; καὶ πρᾶπει νὰ σῆς εἶπω ὅτι κατὰ μέγα μέρος ἡ δοξασία αὕτη δικαιολογεῖται δι' ἴσθ εἶδαμεν εἰς τὴν ἡμέραν ἀπυρῆ δουρακίας.

Ὁ βουρκῶς ζῆ καὶ δὲν δύναται ν' ἀποθῆνῃ, μὲ τὴν ἀπλῆν πύροδον τοῦ γρόνου δύναται νὰ θάλλῃ ὅταν πρῶνεται ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ζώνων. Οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' εἶδαμεν μεταξὺ μας, ὅτι δύναται νὰ γείνη νεώτερος ὅτι αἱ ζωτικαὶ δυνά-
μεις του γίνονται συντονώταται καὶ φαίνονται ὡς νὰ δροσιζόνται ὅταν ἡ ἰδιαιτέρα τροφὴ τοῦ εἶνε ἄρθνος. Ἄλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀναγκάξῃ τὴν τὴν δίκαιαν ταύτην δὲν τρώγει ὅπως οἱ ἄλλοι, ἀκόμη καὶ ὁ φίλος Ἰωνάθαν, ὅστις ἔζησε μαζὶ του ἐπὶ ἐβδομάδας, δὲν τὸν εἶδε ποτέ νὰ τρώγῃ, ποτέ. Δὲν ῥίπτει σκιά δὲν ἀφῆνει εἰς τὸν καρβέ-
πτην ἀντανάκλασιν, ὡς παρατηρεῖ πάλιν ὁ Ἰωνά-
θαν. Ἐγεί δύναμιν πολλῶν εἰς τὴν χειρὰ του; μάρτυς καὶ πάλιν ὁ Ἰωνάθαν ὅταν ἐλείψει ἐκείσε τὴν θύραν ἐναντίον τῶν λύκων καὶ ὅταν τὸν ἐβόη-
θῆσε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξιν.

«Δύναται νὰ μεταμορφοῦται εἰς λύκον, ὅπως συμπρανοῦμεν ἀπ

ται όλοι και εις αυτην την πειραν την ιδικην μας ευρισκομεν υποδείξεις δια συμπερασμού.

«Όπως ενδι δύναται να κινήσῃσιν όλοις εντός των ορίων του, όταν έγη ως κατοικίαν τὸ γῶμα, τὸ φέρον, τὸν ἄδην, τὸν ἀνεύοντος πόπου, ως εἶδομεν όταν ἐπῆγεν εἰς τὸν τάρον τοῦ αὐτοκτόνου εἰς Οὐτίπυ ἄλλ' ὅμως εἰς ἄλλας ὥρας δύναται να μετακινήθῃ μόνον όταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς. Δέγεται προσέτι ὅτι δύναται να διέλθῃ δια ρέοντος ὕδατος μόνον κατὰ τὴν σιγμῆν καθ' ἣν ἀρξεται ἡ πλημμύρα ἢ ἡ ἀμφοτέρως τῆς παλίστροφας.

«Ἐπειτα ὑπάρχουσι πράγματα τὰ ὅποια τόσον τὸν καιοῦσιν ὥστε δὲν δύναται ἐναντίον των, ὅπως τὸ σπάρδοον τὸ ὅποιον γνωρίζομεν και ὅσον τὰ ἱερὰ πράγματα, ὅπως τὸ σύμβολον αὐτὸ, ὁ Ἐσχατωμένος μου, ὁ ὅποιος εἶνε εἰς τὸ μέσον μας και πόρα όταν ἐλάβομεν τὴν ἀπόφασίν μας, εἰς αὐτὰ δὲν εἶνε καμμίαν δύναμιν, ἀλλ' εἰς τὴν παροῦσαν τὸν φεύγει σιωπηλὸς και πλήρης φόβου. Ὑπάρχουν εἰσέτι και ἄλλα τὰ ὅποια θὰ εἴπω, μήπως τὰ χρειασθῶμεν εἰς τὰς ἐρεῦνας. Ὁ κλάδος τῆς ἀγρίας ροδοδάφνης εἰς τὸ φέροντόν του τὸν ἡμποδίζει να μετακινήθῃ ἀπ' αὐτοῦ μία λειτούργημένη σφαιρα εἰσπομένη ἐντός τοῦ σφαιροῦ τὸν φονεῖ, ὥστε να καταστῇ ἀληθῆς νεκρὸς και ὅσον δια τὸν σκόλοπα εἰς τὴν καρδίαν του. γνωρίζομεν ἡδὴ ποῖαν ἐρίστην φέρει και ποῖαν ἀνάστασιν οἶδει ἢ ἀποτομή τῆς κεφαλῆς, τὸ εἶδομεν ἴδιοις ὄμμασι.

«Ὅταν ὅταν θὰ εὐρωμεν τὴν κατοικίαν αὐτοῦ τοῦ πάλι ποτὲ ἀνθρώπου, δύναμειθ να τὸν περιορίζομεν εἰς τὸ φέροντόν του και να τὸν μηδενίσωμεν, ἐὰν ἐφαρμωσῶμεν τοὺς ὄρους τοὺς ὁποῖους γνωρίζομεν. Ἄλλ' εἶνε δευτέρως. Παρακάλεσα τὸν φίλον μου Ἀρμένιον, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βουδαπέστης, να μοῦ στειλῇ ὀλίγας πληροφορίας περὶ τοῦτου, και εἰ τὸν ἐνόησαν μου ἀπήντησεν ὅτι γνωρίζει. Ἡρέπει αὐτὸς να ἴτῳ ὁ Βοσδοάς Δράκουλας, ὅστις ἐφημίσθη πολλὸ εἰς τοὺς πολέμους κατὰ τοῦ Τουρκου, ἐπὶ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ παρ' αὐτὰ τὰ σύνορα τῆς Τουρκουῶρας. Ἐὰν οὕτως ἔλθῃ, τότε δὲν ἴτῳ καὶς ἀνθρώπος διότι κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον και ἐπὶ αἰῶνας ὑστερον ἐφημίζεται ὡς ὁ ἱκανότερος και πανουργότερος, ὅπως και ὁ ἀνδρείότερος τῶν υἱῶν τῆς πέραν τῶν ὀρεῶν ὄρας.

«Ὁ Ἰσχυρὸς ἐγκέφαλος και ἡ σιδηρὰ ἐκείνη ἀπορασιστικὸς συμπαρέμειναν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν τάρον και τὴν αὐτὰ στρέφονται ἐναντίον μας. Οἱ Δράκουλοι λέγει ὁ Ἀρμένιος, ἦσαν μεγάλη και γενναία φυλὴ, και τοῖς ἐδῶ και ἐκεῖ ἀναφέρονται βλαστοὶ τῆς, οἵτινες ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν συγγρόνων ὅτι εἶχον σγέσεις μετὰ τὸν πονηρὸν πνεῦμα. Ἐξέμαθον τὰ μυστικὰ των εἰς τὴν σχολομαντεῖαν, μεταξὺ τῶν ὁρέων τῶν ὑπεράνω τῆς Ἐμασταντῆς λίμνης, ὅπου ὁ διάβολος διεδικεῖ τὸ δέκατον τῶν μαθητῶν ὡς ἀνήκον αὐτῷ. Εἰς τὰ ἐγγράφα εὐρισκοῦνται λέξεις ὅπως «στρεγγόδικα» μάχος, «ῥόδαχ» και «πίκο» σατανῆς και κόλασις και εἰς ἐν χειρόγραφον αὐτὸς οὗτος ὁ Δράκουλας καλεῖται βρυκόλας, τὸν ὅποιον ὅλοι ἐνοοῦμεν πολλὸ καλῶ.

«Ἐξήλθον ἐκ τῶν σπλάγγων αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου γενναῖοι ἄνδρες και χρῆσται γυναῖκες και οἱ τῶροι τῶν ἀπετέλουν ἱερὰν γῆν ὅπου μόνον αὐτὸς ὁ βρυκόλας κολλήσῃ. Διότι τὸ φοικωδέστερον εἶνε ὅτι τὸ κακὸν τοῦτο οἰζοβολεῖ βαθέως εἰς ὁ τι καλόν. Εἰς ἕδαφος ἔρρημον ἀπὸ ἱερὰς ἀναμνήσεως δὲν δύναται να στηρίχθῃ.»

Ἐνῶ ὄμιλον οὕτω, ὁ κ. Μόρρις προσέβλεπεν ἐπιμόνος εἰς τὸ παράθυρον, εὐθὺς δὲ ὑστερον ἠγέσθη ἡσύγως κ' ἐξήλθε τοῦ θαλάμου. Μικρὸ σιωπὴ ἐπέλθῃ και εἶτα ὁ Καθηγητῆς ἐξηκολούθησε :

— Καὶ τώρα, πρέπει να καθορίσωμεν τί θὰ κάμομεν. Ἐχόμεν πολλὰ δίδόμενα και ὀφείλομεν να καταρτίσωμεν τὸ σγέδιον τῆς ἐκστρατείας μας. Γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τοῦ Ἰωνάθαν, ὅτι ἀπὸ τὸν πύργον εἰς τὸ Οὐτίπυ ἦλθαν πενήντα κιβώτια γῶματος, τὰ ὅποια ὅλα παραδόθησαν εἰς Κάρφαξ' γνωρίζομεν προσέτι ὅτι μοικὰ τοὐλάχιστον ἀπὸ αὐτὰ τὰ κιβώτια μετεποτίσθησαν. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ποῦτον βήμα μας πρέπει να τὸ ἐξακριβώσωμεν ἂν ὅλα τ' ἄλλα μένουσιν εἰς τὴν οἰκίαν πέσαν τοῦ τοῖχου τοῦτου, ὅπως βλέπομεν σήμερον ἢ ἂν και ἄλλα μετεποτίσθησαν. Ἐὰν τὸ δεῦτερον, πρέπει να ἐξηγινάσωμεν...

Ἐδῶ διεκρίθημεν μετὰ τρόπον ὅστις πολλὸ μᾶς ἐξάφηνεν. Ἀπὸ ἐξῶθεν τῆς οἰκίας κρότος πιστολισμοῦ ἢ ὕχλος τὸν παρὰθύρου ἐθουματίσθη ἀπὸ σφαιραν, ἥτις εἰσδύσασα μετὰ σιγμῶν ἐπλήρωσεν τὸν ἀποῦτον τοῖγον τοῦ θαλάμου ὑποπέτω ὅτι εἶμαι θειλὸς τὴν καρδίαν, διότι ἐρορῆξα κραυγῆν. Οἱ ἄνδρες ὅλοι ἀνεπήδησαν ἐπὶ τοὺς πόδας των. Ὁ λόδοος Γόδαλιγγ ἐτρέξε πρὸς τὸ παράθυρον και τὸ ἦνοιξε. Καθὼς ἔκχμεν τοῦτο ἤκουσαμεν ἐξῶ τὴν φωνὴν τοῦ κ. Μόρρις :

— Λυπούμαι ! σὰς ἐτρομάξα. Θὰ εἶλω να σὰς εἴπω τί ἔγινε.

Μετὰ ἐν λεπτόν εἰσῆλθε και διηγήθη.

— Ἦτο κουταμάρα ποῦ τὸ ἔκαμα και σὰς ζήτησιν συγγνώμην, κυρία Ἄρκερ, εἰλικρινέστατα πρέπει να σὰς ἐτρομάξα φερέα. Καὶ ἡ ὑπόθεσις να πὼς ἦτο ἐνῶ ὁ Καθηγητῆς ὄμιλοῦσε, ἦλθε μία μεγάλη νυκτερίδα κ' ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸ παραθύροφυλλον. Ἐγὼ πάρεϊ τὸσάν βδελυγμίαν γι' αὐτὰ τὰ καταραμένα ζωντανὰ ἀπὸ τὰ πρόσφατα γεγονότα, ὥστε δὲν ἠμπορῶ να τὰ ὑποφέρω κ' ἐβόηξα ἐξῶ να εἶπω μία πιστολιά, καθὼς ἔκαμα κ' ἄλλες βραδείες, τῶρα τελευταία, ὅταν ἐβλεπα καμμίαν, κ' ἐσὺ ἐλεούσης μαζῆ μου Ἄρτ.

— Τὴν ἐκτύπητες ; ἠρώτησε ὁ Βάν Ἐλισγιγ.

— Δὲν ἔξερω πιστεύω ὄχι, ἐπειδὴ ἐπέταξε και ἔφυγε κατὰ τὸ δάτος.

Χωρὶς να εἰπῆ περισσότερα ἀνέλαθε τὴν θέσιν

του, και ὁ Καθηγητῆς ἐξηκολούθησε ν' ἀνακεφαλοποιεῖ τὰ λεγθέντα.

— Ἡρέπει να ἐξηγινάσωμεν τὸ καθὲν ἀπὸ τὰ κιβώτια ἐκεῖνα και ἀφοῦ εἴμεθα ἑτοιμοὶ πρέπει ἢ να συλλαβώμεν ἢ να φρονεῖσωμεν αὐτὸ τὸ τέρας εἰς τὴν κοῦπτην του ἢ ὀφείλομεν, οὕτως εἰπεῖν, να καθορίσωμεν τὸ γῶμα, ὥστε να μὴ δύναται πλέον να εὐρῆ καταφύγιον ἐντός αὐτοῦ, οὕτω εὐκόλως δύναμειθ να τὸν εὐρωμεν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ μοσρῇ του μεταξὺ τῆς μεσημβρίας και τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, κ' ἐστὶ να τὰ βάλωμεν μαζῆ του ὅταν εἶνε εἰς τὴν ἀσθενεστέραν θέσιν του.

«Καὶ τώρα ὅσον ἀφορᾷ ἐστῆς, κυρία Μίνα, αὐτὴ ἢ νύκτα εἶνε τὸτέλος μέγρις ὅτου ὅλα διορθωθῶν. Εἰσθε πέρα πολλὸ τιμωρῆσθαι δι' ἡμᾶς ὥστε να σὰς ἐκθέσωμεν εἰς κίνδυνον. Ὅταν χωρισθῶμεν ἀπόψε, του δὲν πρέπει πλέον να ἐξετάζετε. Ἐν κρισὶ θὰ σὰς τὰ εἴπωμεν ὅλα. Ἡμεῖς εἴμεθα ἄνδρες και ὑπορούμεν ν' ἀνθῶμεν, ἀλλὰ σὰς πρέπει να εἰσθε τὸ ἄστρον μας και ἢ ἐλπίς μας και ἢ ἐνεργῶμεν μετὰ πολλὴ μεγαλειότητα ἐλευθερίαν ὅταν εἰσεῖς δὲν θὰ εἰσθε ἐκτεθειμένῃ εἰς τὸν κίνδυνον ὅπως ἡμεῖς. Ὅλοι οἱ ἄνδρες, ἀκόμη και ὁ Ἰωνάθαν, ἐφαίνοντο ἐπινοήσαντες και ὡς να ἠσθάνοντο ἀνακουφισθῆναι εἰς τοῦτο, ἀλλ' εἰς ἐμὲ δὲν ἐφαίνοντο καλὸν τὸ ὅτι θὰ ἀφροῦσαν τὸν κίνδυνον ἢ και θὰ ἐμειούτο ἢ ἀσφάλειαν τῶν — καθὼς ἢ δύναμις εἶνε ἀρίστη ἀσφάλεια — ἐκ τῆς προνοίας τῆς δι' ἐμὲ ἄλλ' ἢ ἀπόφασίν τῶν εἶχον ληφθῆ και τοῖς δὲν ἴτῳ πικρὸν γὰρ δι' ἐμὲ να τὸ καταπίω, δὲν ἠδυνάμην να εἴπω τίποτε εἰμὴ να παραδεχθῶ τὴν ἱσποτικὴν περιποίησιν των δι' ἐμὲ.

— Ὁ κ. Μόρρις ἀνέλαθε τὴν συζήτησιν.

— Ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν καιρὸν να γίνωμεν ὑψηλὸν να πᾶμε αὐτὴ τὴν ὥρα να κυριάζομε τὸ σπῆτον. Ὁ καιρὸς εἶνε τὸ πᾶν δι' αὐτόν, και ταχέια ἐνεργείει ἐκ μέρους μας ἡμπορεῖ να σώσῃ ἔν ἀκόμη θῦμα.

Ὁμιλοῦν ὅτι ἡ καρδία μου ἤρρισε να τρέμῃ μέσα μου ὅταν ἢ ὥρα τῆς δράσεως ἦλθε τὸσον ἔγγυς, ἀλλὰ δὲν εἶπα τίποτε, ἐπειδὴ εἶχα μεγαλειότητα φόβον μήπως ἐὰν ἐφαίνοντο ὡς βάρος ἢ ὡς ἐμπόδιον εἰς τὸ ἔργον των, δυνατὸν και να με ἄφρων ἐκτός των συμβουλίων των ὅλους διόλου. Ἦδὴ μετέβησαν εἰς τὸ Κάρφαξ μετὰ τὰ μέσα ὅπως εἰσέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀνδρικός λίαν μοῦ εἶπαν να πλαγιάσω και να κοιμηθῶ ὡς ἐὰν μία γυνὴ δύναται να κοιμηθῇ ὅταν ἐκείνοι τοὺς ὅποιους ἀγαπᾷ εὐδίσκονται ἐν κίνδυνῳ ! Ὁ ἀκατακλιθὸς καὶ κατακλιθῶ, και θὰ κάμω πὼς κινώμεθα μήπως ὁ Ἰωνάθαν ἔχει πρόσθετον ἀνησυχίαν δι' ἐμὲ ὅταν ἐπιστρέψῃ.

Ἡμερολόγιον ἱατροῦ Σουαρό

1η Ὀκτωβρίου 4 π. μ. — Ἀκριβὸς καθὼς ἢ μετὰ εἰς τὴν ἀκμὴν να ἐξέλθωμεν τῆς οἰκίας, μοῦ ἦλθε καταπέσιγον μῆνυμα ἀπὸ τὸν Ρένφιλδ, ὅστις μετὰ παρακάλεϊ εἰ δυνατὸν να τὸν ἴδω ἀμέσως, ἐπειδὴ εἶχε κατὰ ἀίτησιν σπουδαῖον να μοῦ πῆ. Εἶπα εἰς τὸν ἀπεσταλμένον ν' ἀπαντήσῃ ὅτι θὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμίαν του τὸ πρωὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἠσκήσομαι. Ὁ ἐπιστάτης προτέθηκε :

— Φαίνεται πολλὸ ἐνοχλητικὸς κύριε. Ποτὲ δὲν τὸν εἶδα τὸσον ἀνυπόμονον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν δὲν τὸν ἴδῃτε ἀμέσως θὰ τὸν πιάσῃ παροξυσμός.

Ἡξυσα ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν θὰ ἔλεγε τοῦτο ἄνευ αἰτίας, ὅθεν εἶπα :

— Πολὺ καλὰ θὰ πάγω τώρα.

Καὶ παρακάλεσα τοὺς ἄλλους να περιμένουν ὀλίγα λεπτά ἕως ὅτου ἴδωμαι και ἴδω τὸν ἄσθενῆ μου.

— Πάρε με μαζῆ σου, φίλε Ἰωνάθη, εἶπεν ὁ καθηγητῆς. Τὰ συμπτώματά του τὰ ὅποια γράφεις εἰς τὸ ἡμερολόγιόν σου ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον μου και φαίνονται να ἔχουν κάποιαν ἀμεσον σγέσιν μετὰ τὸ ζήτημα. Ἦσθελα πολλὸ να τὸν ἴδω και μάλιστα ὅσον τὸ πνεῦμά του εἶνε τεταραχμένον.

— Μπορῶ να εἶλω κ' ἐγὼ ; ἠρώτησεν ὁ λόδοος Γόδαλιγγ.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης ; εἶπεν ὁ Κουίνσυ Μόρρις.

Ἐγὼ ἐπένευσα και ὅλοι ὀμοῦ κατήλθον τὸν διάδρομον.

Τὸν εὐρωμεν ἐν καταστάσει μεγάλης ἐξάψως ἀλλὰ πολλὸ ὀλιγότερον εἰς τὴν θυλίαν και τὴν τρόπον του ἢ ὅσον ποτὲ τὸν εἶδα. Ὑπήρχεν ἀσυνηθῆ αὐτοσυνειδησία ἥτις ἦτο ἀνόμοιος μετὰ πᾶν ὅτι εἶχαν συναντήσῃ ποτὲ παρὰ φρονεοβλαβῆ και εἶχον ὡς βέβαιον, ὅτι οἱ λόγοι του θὰ κατήγυον πλησίον των ἄλλων ἐντελῶς φρονίμως.

Εἰπήλθον και οἱ τέσσαρες εἰς τὸν θαλάμον, ἀλλ' οὐδεὶς των ἄλλων εἶπε τίποτε ἐν ἀρχῇ. Ἦ ἀιτησῆς του ἦτο ὅπως τὸν ἀπολύσω ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἄστυλον και τὸν ἀποπέμψω οἰκίας. Τοῦτο ὑποστήριξε δι' ἐπιχειρημάτων ὑπὲρ τῆς πλήρους ἀνακρόσεως του καὶ συνεπέρασεν ὑπὲρ τῆς ἐχεροσύνης του.

— Ἐπικαλοῦμαι τοὺς φίλους σας, εἶπεν ἴσως θὰ καταδεσθῶν να κρῖνον τὴν κατάστασίν μου.

Ἄλθῃτε δὲν μ' ἐσπότησατε.

Ἐξέπληθον τὸσον, ὥστε τὸ ἀλλόκοτον τοῦ πράγματος τοῦ να παρουσιάσω ἕνα πρελλόν ἐντός φρονεοκομείου δὲν μοῦ ἐπέλθῃεν τὸν νοῦν τότε και πλὴν τοῦτου, ὑπήρχε κάποια ἐξοπεσία εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀνθρώπου, μετέχουσα τὸσον ἀπὸ τὴν ἐξῆς τῆς ἱστορίας, ὥστε παράυτα ἔκαμα τὴν παρουσίαν.

— Ὁ λόδοος Γόδαλιγγ ὁ καθηγητῆς Βάν Ἐλισγιγ ὁ κύριος Κουίνσυ Μόρρις ἀπὸ τὸ Τέξας ὁ κύριος Ρένφιλδ.

Ἐκῆμεν γειραφίαν μετὰ ὅλους, λέγων ἐκ περιροπῆς.

— Μυλὸς γέρας Γόδαλιγγ εἶχα τὴν τιμὴν να ὑποστηρίξω τὸν πατέρα σας εἰς Οὐίνδγαμ λυπούμαι μανθάνων ἐκ τοῦ ὅτι φέρετε σὰς τὸν τίτλον, ὅτι ἔχει ἀποθάνει. Ἦτο ἀνθρώπος ἀγα-

πητὸς και τιμώμενος ἀπ' ὅλους ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν και εἰς τὴν νεότητά του ὑπῆρξεν ὡς ἡκούσα, ὁ ἐφευρετῆς ἐνός πουντισμοῦ να ἀναμμένον ῥῶμι, τὸ ὅποιον εἶχε μεγάλην πέρασιν κατὰ τὴν νύκτα τῆς παρομοιῆς τῶν ἱπποδρόμων τοῦ Δέσφου. Κύριε Μόρρις, πρέπει να καυχήσῃθαι διὰ τὴν μεγάλην ἱστορίαν σας. Ἦ ἀποδοχὴ τῆς ἐντός τῆς ὁμοσπονδίας ἦτο ἐν προηγουμένον τὸ ὅποιον δύναται να ἔγῃ σπουδαία συνέπειας εἰς τὸ μέλλον, ὅταν ὁ Ἠλῶς και οἱ Τροπικὸι ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν σημαίαν μετὰ τοὺς πολλοὺς ἀστέρους και τὰς ταινίας. Ἦ δύναμις των συνθηκῶν δυνατὸν ν' ἀποδείξῃ μεγάλη μηχανὴ ἐκπέκτασως ὅποταν τὸ δόγμα Μόρρου λάβῃ τὴν προέπουσαν θέσιν του ὡς πολιτικὸς μῦθος. Τί δύναται ἀνθρώπος να εἰπῆ ὡς πρὸς τὴν εὐχαισθησῆν του ὅτι συναντῆ τὸν Βάν Ἐλισγιγ ; Κύριε δὲν θέλω ν' ἀπολογηθῶ διὰ τὴν πασάλευσιν παντὸς τίτλου πρὸς τὸ ὄνομά σας. Ὅταν ἕνας ἀνθρώπος ἀνακαίνισεν ἐκ βάθρων τὴν θεραπειτικὴν διὰ τῆς ἀνακαλύψεως του περὶ τῆς διηνεκοῦς ἐξέλιξεως τῆς ὄλης τοῦ ἐγκεφαλοῦ, οἱ τύποι τῆς ἐθιμοτυπίας εἶνε ἀκατάλληλοι διότι θὰ ἐφαίνοντο να τὸν υποβιβάζουν ὡς ἕνα τῆς τάξεως του. Ἐσὰς κύριοι οἱ ὅποιοι ἐξ ἐθιμοκρίτητος, ἐκ κληρονομίας, ἢ ἐκ τῆς κατοχῆς φυσικῶν χαρισμάτων εἰσθε προνοημένοι να κατέχετε τὰς οἰκίας θέσεις εἰς τὸν ἀσκήνητον κόσμον, λαμβάνω ὡς μάρτυρας ἐπὶ εἰμὴ τὸσον ἐγέφρων ὅσον τοὐλάχιστον ἢ πλείονος των ἀνθρώπων ὅσοι εἶνε ἐν πλήρει κατοχῇ τῆς ἐλευθερίας των. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι σὰς, δόκτωρ Σουαρό, ἀνθρωπιστῆς, και ἱατροδικαστικὸς ὅσον και ἐπιστήμων, θὰ νομίσετε ἠθικὸν καθήκον να με μεταχειρισθῆτε ὡς ἀνθρώπον ὅστις πρέπει να θεωρηθῇ ὡς διατελῶν ὑπὸ ἐξαιρετικὰς περιστάσεις.

Ἀπῆλθον τὴν τελευταίαν ταύτην ἐκκλήσιν μετὰ ὀλιγοῦ ἡβος πεποιθήσεως. Τὸ ὅποιον μετέγῃ και τινος θεληήσεως.

Νομίζω ὅτι ὅλοι ἐδοξάσαμεν. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶχον τὴν πεποίθησιν, μετὰ τὴν γνώσιν μου περὶ τοῦ χαρακτήρος και τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι τοῦ εἶχον ἐπανελθῆ τὸ λογικὸν και ἠσθάνοντο σφοδρὰν ὄθησιν, να τοῦ εἴπω ὅτι ἦμην πεπεισμένος περὶ τῆς ἐφεροσύνης του και θὰ ἐφροντίσθαι περὶ των ἀναγκαίων διατυπώσεων πρὸς ἀπόλυσιν του τῆν πρῶαν. Ἐκείνα ὅμως καλλίτερον να περιμένω πρὸς τὸ εἶπω σφοδρὰν δῆλωσιν, διότι ἐκπαλαί ἐγνώριζα τὰς αἰφνίδιους μετατροπὰς εἰς ἄς ὑπέκειτο ὁ ἀσθενῆς οὗτος. Ὅθεν ἠκρόσθη να κάμω μίαν γενικὴν δῆλωσιν, ὅτι ἐφαίνετο να καλλιτεροῦ ἰλίαν ταχέως, ὅτι θὰ λάβω μακροτέρων συνουλίαν μαζῆ του τὸ πρωὶ και θὰ ἴδω τότε τί μπορῶ να κάμω πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας του. Τοῦτο οὐδόλωσ τὸν ἠγαροῦστος διότι εἶπε ταχέως.

— Ἄλλὰ φοβούμαι δόκτωρ Σουαρό ὅτι δὲν ἐκτιμᾷτε ὀρθῶς τὰς εὐχὰς μου. Ἐπιθυμῶ να ἐξέλθω ἀμέσως—ἐδῶ—τώρα—εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν—αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰ δυνατὸν. Ἡστούσθη ὅτι ἀρκεῖ μόνον να ὑποβάλῃ τις εἰς ἕνα τὸσον ζήτησιν—μασπον, ἱατρον, ὅπως τὸν δόκτωρα Σουαρό, μίαν τὸσον ἀπλῆν, ἀλλὰ και τὸσον βαρυστήσαντον αἰτησῆν, ὥστε να ἐκτελεσθῇ ἀμέσως.

Μ' ἐκτύταξε μετὰ οὐδὲ βλέμμα και βλέπων τὴν ἀσθησῆν εἰς τὸ πρόσωπόν μου, ἐστράφη πρὸς τοὺς ἄλλους και ἐξήγησε διὰ μακροῦ βλέμματος. Μὴ βλέπων ἀσκητὴν ἐνθάρανον, ἐξηκολούθησεν :

— Εἶνε δυνατὸν να ἐκπληθῆσιν εἰς τὴν ἐλπίδα μου :

— Βέβαια, εἶπον ἐγὼ παρησῆξ, ἀλλὰ κατ' ἀπότομον ἴσως τρόπον.

Ἐπῆλθε μακρὰ σιωπὴ και εἶτα ἐκείνος εἶπε βραδέως.

— Τότε, ὑποθέτω, πρέπει ν' ἀλλάξω μόνον τὸ ἕδαφος τῆς αἰτήσεώς μου. Ἄς ζητήσω τὴν παραχώρησιν ταύτην, τὴν γῆν τὸν προνόμιον, ὅπως θέλετε. Χαίρω διότι ἐκλιπαρῶ τὴν παραχώρησιν ταύτην ὄχι διὰ προσωπικοὺς λόγους, ἀλλὰ πρὸς χάριν ἄλλων.

Δὲν εἶμ' ἐλευθερος να σὰς εἴπω ὅλους τοὺς λόγους μου ἀλλὰ δύνασθε σὰς βεβαίω να πιστεύσατε, ὅτι εἶνε ἴσχυροὶ λόγοι, ὑμεῖς και ἀφοικεροεῖς και ἐκπηγάζοντες ἀπὸ τὸ ψῆστον αἴσθημα τοῦ καθήκοντος. Ἐὰν ἠδύνασθε κύριε να ριψτε βλέμμα εἰς τὴν καρδίαν μου, θὰ ἀποδοκιμάζετε κατ' ὅλα τὰ αἰσθητά, τὰ ὅποια μ' ἐμπνέουν. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ θὰ μ' ἐλογαριάζετε μετὰ τοὺς καλλιτέρους και εἰλικρινεστέρους φίλους σας.

Καὶ πάλιν μᾶς ἐξήγησεν ὅλους μετὰ οὐδὲ βλέμμα. Ἦρρισε να γεννηθῆ μέσα μου ἡ πεποίθησις, ὅτι ἡ αἰφνιδία αὐτὴ μεταβολὴ τῆς ὄλης διανοητικῆς μεθόδου του ἦτο μόνον ἀλλῆ μορφή ἢ ἀλλῆ φάσις τῆς παραφροσύνης του κ' ἐστὶ ἀπεράσισα να τὸν ἀφῆσθαι να ἐξηκολούθησῃ ὀλίγον περισσότερον γνωρίζων ἐκ πείρας ὅτι ὅπως ὅλοι οἱ παράφρονες θὰ ὑπενέδιδεν εἰς τὸ τέλος. Ὁ Βάν Ἐλισγιγ τὸν ἐκτύταξε μετὰ βλέμμα ἄκρας ἐντάσεως και αἰ ὀφρεῖς αἰ πυκναὶ συννητῶνον σγεδὸν μετὰ τὴν ἀπενῆ συγγένειαν τοῦ βλέμματος. Εἶπε πρὸς τὸν Ρένφιλδ μετὰ τὸν ὅποιο δὲν μ' ἐξέπληξε τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἀλλὰ μόνον ὅταν τὸ ἐσκέφθην μετέπειτα— καθὼς ἦτο εἰς ἴσος πρὸς ἴσον.

Δὲν μπορεῖτε να πῆτε ἐλευθερα τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον ἐπιθυμῆτε να ἐλευθερωθῆτε ἀπόψε. Δύναμαι να ἀναλάβω ὅτι, ἐὰν θὰ εὐχαισθησῆτε ἔστω και ἐμὲ ἕνα ζένον χωρὶς προκατάληψιν και μετὰ τὴν ἐξῆς να πηρῆ ἀνοικτὸν τὸ πνεῦμα ὁ δόκτωρ Σουαρό, θὰ σὰς κάμῃ ἐπὶ ἰδίῳ κινδύνῳ και εὐθύνην τὴν γῆν ποῦ ζητεῖτε.

Ἐκείνος ἐσείσε τὴν κεφαλὴν του θλιβερῶς και μετὰ βλέμμα βαθείας λύπης εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ Καθηγητῆς ἐξηκολούθησεν.

— Ἐλάτε, κύριε, σκευθῆτε. Θέλετε να μᾶς δεῖξετε ὅτι ἔγεται τὸ λογικὸν σας εἰς τὸν ὕμιστον βαθμόν, ἀφοῦ ζητεῖτε να μᾶς πείσητε περὶ τῆς ἐφεροσύνης σας. Τὸ κάμειτε αὐτὸ σὰς, περὶ τῆς

ἐφεροσύνης τῆς ὁποίας ἔχομεν λόγους ν' ἀμφιβάλλωμεν, καθ' ὅσον δὲν ἔγεται ἀπαλαχθῆ ἀκμὴ τῆς ἱατρικῆς θεραπειας, οἱ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐλάττωμα. Ἐὰν δὲν μᾶς βοηθήσῃτε εἰς τὴν προσπάθειάν μας, ὅπως ἀπεφασίσαμεν τὸ φρονιμώτερον, πὼς δύναμειθ να ἐκτελέσωμεν τὸ γέρος τὸ ὅποιον σὰς ὁ ἴδιος μᾶς ἐπιβάλλετε ; Φανήτε φρονίμως και συνδοῦσαί μας και ἂν δύναμειθ θὰ σὰς βοηθήσωμεν να ἐπιτύχητε τὸν σκοπόν σας.

Καὶ πάλιν ἐσεισε τὴν κεφαλὴν του ἐνῶ ἔλεγε :

— Δόκτωρ Βάν Ἐλισγιγ, δὲν ἔχω τίποτε να εἴπω. Ὁ συλλογισμός σας εἶνε ὀρθὸς και

— Δεν ήξευρα παρά ότι συμφωνώ μαζί σας. Έάν ο άνθρωπος αυτός ήτο κοινός παράφρων, θα έδορατα πύσαν εύκαριαν δια να τον εμπιστευθώ· αλλά φαίνεται τόσο ανακατωμένος με τον κόμητα, ώστε φοβούμαι μήπως κάμω κακόν τι υποβοηθού τον τους παραφροσύνας του.

Ο λόρδος Γόλδαμινγκ και εγώ έτιωπώμεν, άλλ' ο δόκτωρ Βάν Έλσιγγ προσέθηκε :

— Δεν μπορώ να ξεγράσω πώς παρεκάλε με την αυτήν/σεδόν ζέσιν δια να του δοθής μια γάττα καιείτα έδοκίμασε να σήσγη τον λαϊμόν μου μετούς οδόντας του. Έκτος τούτου, ώνάμαζε τον κόμητα «Κύριον και Αύθεντην», και δυνατόν να θέλη να εξέλεθη όπως τον βοηθήσει με διαβολικόν τινα τρόπον. Έκεινο το φρικαλέον πράγμα έχει τους λύλους και τας νυκτερίδας και τους θυόλους μ'αυτόν να τον βοηθού, ώστε υποθέτω, ότι δεν θεωρεί πατεινώνιν να μεταχειρισθής ένα αξιοπεπτη πρελόν.

Αυτά όλα τα πράγματα, εν συνδυασμώ με το φοβερόν έργον, το όποιον έρχομεν εν χερσίν, συντελούν να εκνευρίζουν ένα άνθρωπον.

Ο Καθηγητής έπε με τον σοβαρόν ευμενή τρόπον του.

— Φίλε Ίωάννη άς μη έχωμεν φόβον. Ήμεεις προσπαθούμεν να πράξωμεν το καθήκον μας εις μίαν υπόθεσιν λίαν θλιβεράν και τρωφεράν. Μόνον όπως νομιζομεν καλλίτερον δυναμέθα να πράττωμεν! Τί άλλο έρχομεν να ελπίζωμεν, ειμή το έλεος του παναγάθου Θεού;

Άκού υπερέβημεν τον τοίχον, διηυθύνθημεν εις την οικίαν όταν εφάσαμεν εις το πόθυρον ο καθήγητής ήνοιξε τον μαρσιπόν του κ' εξέγαγεν αντικείμενα τινα, τα όποια άπέθεσεν επί του κατωφλιού διαθέσας αυτά εις τέσσαρα μικρά συμπλέγματα προφανώς εν δι' έκαστον εξ ήμών. Είτα όμίλησε :

— Φίλοι μου, βαινωμεν εις τρομερόν κίνδυνον και μάς χρειάζονται πολλών ειδών όπλα, ο έχθρός μας δεν εινε απλώς πνεύμα. Αναλογισθητε ότι έχει βόμην εικοσιν άνδρών και ότι ενθ' οι λαίμοι μάς και τα στήθη μας εινε του συνήθους ειδους τά ίδια και δεν δαμάζονται δι' απλής δύναμεως. Ίσχυρότερος άνθρώπος ή σώμα άνδρών κατά το όλον ισχυρότερον αυτών δύναται κάποτε να τον κρατήσής άλλ' όμως δεν δύναται να τον βλάψουν, όπως ήμεεις δυναμέθα να βλαφθώμεν υπ' αυτών. Οφείλομεν άρα να σολαγθώμεν από την έπασην του. Φυλάξατε τουτο σιμά εις την καρδίαν σας. Λέγων ύψως μικρόν άγορρούν σταυρόν και τον έτεινε προς την εκεί, επειδή εύρισκόμην πλησιέστερα εις αυτόν.

— Βάλετε αυτά τα άνθη γύρω εις τον λαϊμόν σας.

Έδώ μοι ένεχειρίσεν όρμαθόν από μαραμμένα σκροδούλουδα.

— Δι' άλλους έχθρούς έγκοσμιωτέρους, αυτό το ρεβόλβερ και το μαχαίρι και ως βοήθημα εις όλα αυτά τα τόσο μικρά ήλεκτρικά λυχνάρια, τα όποια υπορείτε να καρωώσετε εις το στήθος σας και δι' όλα, και ύπερ πάν άλλο εις το πέλος αυτό, το όποιον δεν πρέπει να βεηλωώσωμεν άνευ ανάγκης.

Τούτο ήτο μόριον εξ Άγίου Άρτου το όποιον έθεσεν εντός περιβλήματος και μου το ένεχειρίσεν. Όμοίως έφωδίασε και ένα έκαστον των άλλων.

— Τώρα, ειπε, φίλε Ίωάννη, που εινε τα μεγάλα κλειδιά; Έάν μπορούμε ν' ανοίξωμεν έτσι τον πόρτα, δεν θα εινε ανάγκη να σπάσωμε το παράθυρον, όπως άλλοτε εις της Μις Λουκίας.

Ο Σουάρδ έδοκίμασε μίαν ή δύο κλειδας και με μέγαν τριμόν το έμβολον ενέδωκεν. Όθήσαμε την θύραν, οι σκουριαμένοι στροφείς έτριξαν και βραδέως αυτή ήνοιγήθη. Ο Καθηγητής εισεχώρησεν εις την άνοιχθείσαν θύραν.

— In manus tuas, Domine ! Είς χείρας σου, Κύριε ! ειπε ποιών το σημειόν του Σταυρού, καθώς διέδη το κατόφλιον. Έκλεισαμε την θύραν όπισθέν μας, μήπως όταν θα ήναπτομεν τας λυχνίας μας θα έπεσούρομεν τυχόν την προσοχήν από τον δρόμον. Ο Καθηγητής μετά προσοχής έδοκίμασε το κλειθρον, μήπως δεν θα ήδυναμέθα να το ανοίξωμεν έσωθεν άν τυχόν θα ειμεθα εις βίαν κατά την έξοδόν μας, ειτα όλοι ήνάψαμεν τας λυχνίας και προέβημεν εις την έρυσάν μας.

Τό φως από τα μικρά λυχνάρια έπιτεπε επάνω εις παντοία άσυνήθη σχήματα, καθώς αι άκτινες διαστραυρόντο, ή το συμπάγεις των σωμάτων μας έορίσθη μεγάλας σκιάς. Πλοστήρησε ότι οι άλλοι δεν έπαυσον να στορέωνται να κυταξώσι όπισθεν των ώμων των εις πάντα ήχον και εις πΰσαν νέαν σκιάν, όπως και εγώ ήσθάνθη ότι εκαμνα.

Όλας ο γύρος ήτο κατάκλιτος από κόνιν. Το πάτωμα εύρίσκετο προφανώς δακτύλους κάτω, εκτός μόνον όπου υπήρχον νωπά βήματα, εντός των όποιων ορέον πλησίον την λυχνίαν μου, έβλεπα ίχνη από γονοδά καρφία, όπου ειχε συνθλιβή ή κόνις. Οι τοίχοι ήσαν καταφορτοι από κόνιν και εις τας γωνίας υπήρχον συμπλέγματα από ιστούς άραγνών, όπου ή κόνις ειχεν έπισωρευθή εις βαθμόν ώστε να φαίνεται ως παλαιά κορυμμένα ράχη, καθόσον το βάρος τα ειχε καθελκύσει εν μέρει προς τα κάτω. Έπί μιας τραπέζης παρά τον τοίχον υπήρχε μεγάλος όρμαθός κλειδίων, έκαστον μετά κτινωπήτης από την πολυκαιρίαν επιγραφής επ' αυτού. Είχε γείνη γρήσις τούτων πολλάκις, διότι επί της τοπέζης υπήρχον πολλά μικρά γράματα εις την σκόνιν, όμοια με εκείνο το όποιον εσηματιώθη άμα ο Καθηγητής τα έσήκωσε. Ούτος έστράφη προς έμε και ειπε :

— Γνωρίζεις το μέρος Ίωάνθαν έγεις αντιγράφει σέδιά απ' εδώ; Που εινε ο δρόμος εις το παρεκκλήσι;

Έγώ είχα ιδεάν περι της διευθύνσεώς του, καιτοι κατά την πρώτην έπίσκεψίν μου δεν είχα

δυνήθη να εισέλθω. Όθεν προεπορεύθη και μετά σφαλερός τινας στροφάς εύρέθη κατέναντι γαμήλης όρουνης θύρας με άψίδα επενδυμένη με σιδηρά έλάσματα.

— Αυτό πρέπει να εινε το μέρος ειπεν ο Καθηγητής.

Με μικράν δυσκολίαν εύρομεν το κλειδίον εις τον όρμαθόν και ήνοιξαμε την θύσαν. Ήμεθα προήτοιμασμένοι δια κάτι δυσάρεστον, διότι καθώς ήνοίξαμε την θύραν, άσθενής δυσώδης άήρ έφαινετο να εξατμίζεται δια των γαρμάτων, άλλα κανείς εξ ήμών δεν έπερίμενε τοιαύτην δυσωδίαν όποιαν εύρομεν. Κανείς από τους άλλους δεν ειγέ ποτε συναντήσγη τον κόμητα. Έκ του πλησίον κ' εγώ όταν τον είδον ήτο επί το νηστικόν στάδιον της υπάρεθός του εις τα όμμάτα του ή όταν ήτο γοητάτος από αίμα νωπόν εις εν κατερειπωμένον κτίριον ανοικτόν εις τον άέρα άλλ' είδώ ο γύρος ήτο σενός και κλειστός και ή μακρά άρχιστία ειχε κατανήσει: τον άέρα σπασίμον και άκαθάρτον. Υπήρχε καταγθόνιος όσμη ως εκ τινος ζηκού μιάσματος ήτις όίεπνεε τον άέρα. Άλλά την όσμήν ταύτην πώς δύναμαι να την περιγράψω; Δεν εινε μόνον ότι συνέκειτο από όλα τα κακά νής υνητότητος και όμοι με την όξειαν διαπεραστικήν του αίματος όσμήν, άλλ' έφαινετο ως εάν ή φθορά αυτή ειχε διαφθαρή. Φεύ! ναυτιώ μόνον τα την αναλογίζωμαι. Πάσα πνοή την όποιαν άφηνε το τέρας έραίνετο να ειχε κολλήσγη εις το μέρος και να επηύδαε την βδελυγίαν.

Ένηργήσαμεν ακοιθή εξέτασιν των τόπων ο δε Καθηγητής ειπεν εν άρχή.

— Πρώτον και κύριον πρέπει να ίδωμεν πόσα κιβώτια έχουν μείνει: ειτα πρέπει να εξετάσωμεν πάσαν όπήν και γωνίαν και σχισμάδα και να ίδωμεν αν δύναμέθα να εύρωμεν νύξιν τινα ως προς το τί έγειναν τα άλλα.

— Εν βλέμμα ήρχεσεν όπως ίδωμεν πόσα έμενον καθότι τα μεγάλα πλήρη γώματος κιβώτια ήσαν όγκωδή και δεν ήτο τρόπος να τα παραγνώρισγη τις.

Είχον μείνει μόνον είκοσιενέα από τα πενήκοντα.

Άκολούθως ήρχισαμεν να εξετάζωμεν την οικίαν. Δεν εύρομεν τίποτε άλλο ειμή την έκτάκτων διαστάσεων και όλην άθικτον εξαιρουμένων των ίδιων έμού βηματών όταν ειγαχέ κάμει την πρώτην μου έπίσκεψιν.

Τό λυκαυγές ύπεωσεν εις την ανατολήν, όταν εξέληθε τον της οικίας. Ο Βάν Έλσιγγ ειχε λάβη την κλειδα του προδρόμου από τον όρμαθόν κ' εκλείδωσε την θύραν με τρόπον ακριβέστατον θέσας ειτα την κλειδα εις το θυλάκιόν του.

— Για την ώρα, ειπεν, ή νυχτιά μας υπήρξεν έκτάκτως επιτυχής. Κακόν κανέν δεν μάς ήπρεν όποιον εφοβώμεθα και τουλάχιστον εξηκριώσταμεν πόσα κιβώτια λείπουν.

Υπερ πάν άλλο χαίρω ότι το πρώτον τουτο και ίσως το δυσκολώτερον και επικινδυνώστερον διαβήμά μας συνετελέσθη γωρίς να φερωμεν μαζί ή την γλυκυτάτην μας κυρία Μίναν ή να διαταραζώμεν τας εν έργογήροσι ή εν ύπνω σκέψεις της με θέματα και ήχους και αναθυμιάσεις φρίκης, τας όποιας δεν θα ήδύνατο να λησπορήσγη ποτέ. Το λυκαυγές ανατέλλει κ' έρχομεν λόγους να ειμεθα ευχαριστημένοι με το έργον της πρώτης νυκτός μας. Δυνατόν να εινε προωρισμένον να έπακολουθήσουν πολλά ήμέραι και νύκτες πλήρεις κινδύνων άλλ' ήμεεις οφείλομεν να προβώμεν και προ ούδενός κινδύνου να μη όπισθοχωρήσωμεν.

Άκρα σιωπή έθασίλευεν άνα την οικίαν όταν επανήλθομεν, εκτός άτυπούς τινος πλάσματος το όποιον εκραζεν εις ένα των άπωτέρων θαλάμων και ενός γρχαλού ύποκόφου μυκηθμού από το κελλίον του Ρένφελδ. Ο ταλαίπωρος βεβαίως έθασάνιζε τον εαυτόν του, κατά τον τρόπον των φρενοβλαβών με άνωφελεις λογισμούς πόνου.

Έβησασ φηλασών εις το ίδιον δωμάτιόν μας και εύρον την Μίναν κοιμώμενην και τόσον μαλακά αναπνεύσαν, ώστε έδότησε να κλίνω το ούς μου κάτω δια ν' ακούσω. Φαίνεται ωγροτέρα του συνήθους. Εύχομαι ή συνάντησις ή άποφιν ή μη την ήλλώοσεν. Είμαι άληθώς ευγνώμων ότι μέλει να μείνη έξω της μελλούσης εργασίας μας. Εινε πάρα πολλή μεγάλη ή συγκίνησις δια να την ύποφέρη μία γυνή. Κατ' αρχάς δεν το έφρόνον, άλλα γνωρίζω καλλίτερα τώρα. Δια τουτο χαίρω ότι τα πράγματα τα όποια την τρουμάζουν να ακούη και όμοις δια να τα κρυπτη τις απ' αυτήν δυνατόν να εινε γερότερον παρ' ας τις τα λέγη, όταν άπαξ ύποπευθή, ότι ή άπόκρυψις των γίνεται.

Τό έργον μας από τουδε μέλλει να εινε έσοραγισμένον βιβλίον δι' αυτήν, τουλάχιστον μέχρι του χρόνου όποτε θα δυνηθώμεν να τους ειπωμεν ότι όλα έχουν τελειώση και ή γή άπληλάχη από εν τέρας του νεωτέρου κόσμου. Φοβούμαι ότι θα εινε δύσκολον να άρξιστώ να σιωπώ ύστερον από μίαν έμπιστοσύνην όσάν την ίδιχην μας, άλλ' όφελω να ειμαι άπορασιστικός και αύριον θα ρίψω πέπλον επί των συμβάντων της νυκτός ταύτης και θα σιωπήσω τα γενόμενα.

1η Οκτωβρίου βραδυτέρων. — Νομιζω ότι ήτο φυσικόν να γοητάσωμεν όλοι τον ύπνον, διότι ή ήμερα ήτο πολύφορονις και ή νύξ άνάπαυσιν δεν έσγε. Και ή Μίνα πρέπει να ήσθάνθη την εξάντλησιν, διότι καιτοι εγώ άπεκοιμήθην έως ού ή ήλιος ειχεν ανέλθη ύψηλά, εξύπνησα προ αυτής και έδήςσε να φωνάζω δις ή τρις όπως εξύπνησγη. Μάλιστα τόσον βραδέως έκοιμάτο ώστε επ' όλίγα δευτερόλεπτα δεν με άνεγνώριζε, άλλα μ' εκύτασε με άπλαγές όμμα πρόμου, όπως κυταξής το εκ κακού όνειρου άφηνισθέν, Παροπνεύθη όλίγον ότι αισθάνεται κόπωσην και την άφραση ν' αναπαυθή εις βραδυτέρον της ήμέρας.

Γνωρίζομεν τώρα ότι έχουν μεταποισθή είκοσι και εν κιβώτια και αν συνέθη ώστε πολλά να έληφθησαν εις έκαστην των μεταποισίσεων τούτων δυνατόν να κατορθώσωμεν να τα εγγινώσωμεν όλα. Το τουτο μεγάλως θ' άποποιήσγη το έργον μας και όσον ταχύτερον λυθή ή άπορία τόσον καλλίτερα. Σήμερον θα ύπάγω εις έπίσκεψιν του κ. Θωμά Σνέλιγγ.

Ήμερολόγιον της Μίνας Άρκερ

1η Οκτωβρίου. — Εινε παράδοξον δι' έμε να μένω εις το σκότος της άγνοίας όπως σήμερον. Μετά πλήρη έμπιστοσύνην του Ίωάνθαν επί τόσο έτη να τον βλέπω φανερά ν' άποφεύγη να διηγήσγη και μάλιστα περι πραγμάτων τόσο σοβαρών. Σήμερον το πρωί εξύπνησα άργά μετά τους κόπους της γρής καιτοι: ο Ίωάνθαν ήρχισεν, εν τούτοις εξύπνησε ταχύτερα. Μου όμίλησε πριν εξέλεθη γλυκυτέρα και τρωφεώτερα παραποτε, άλλ' ούτε λέξιν άνέφερε πεδί όσων συνέθησαν κατά την έπίσκεψιν εις την οικίαν του Κόμητος. Και όμοις πρέπει να γνωρίζη πόσον έναγωνίως άνησυγει ο ταλαίπωρος άγαπητός μου! υποθέτω ότι τουτο θα έλύπει αυτόν τον ίδιον πλειότερον παρ' έμέ. Όλοι τους έσυμφώνησαν ότι το καλλίτερον ήτο να μην ειμαι πλέον ενήμερος εις αυτό το φοβερόν έργον, κ' εγώ συγκατένευσα. Άλλά να σκέπτομαι ότι φυλάττει μυστικόν τι από έμέ! και τώρα κλαίω ως άνόητος μωρά, εν άγνωρίζω, ότι τουτο προέργεται από την μεγάλην αγάπην του συζύγου μου και από τας καλώς ευχάς εκείνων των άλλων ισχυρόν άνδρών.

Τούτο του έκαμε καλόν. Έβωτο καμμίαν ήμέραν ο Ίωάνθαν θα μου τα πη όλα και δια να μη συμβή ποτέ μηδ' επί σιτιμην να νομίση ότι εφύλαξα τίποτε μυστικόν απ' αυτού κρατεί άκόμη το ήμερολόγιον εξ συνήθους. Λοιπόν όταν ύπόπτεισε περι της έμπιστοσύνης μου θα του το δείξω, με πάντα στοχασμέν της καρδίας μου εκτεθειμένον ώστε να τον αναγνώσουν οι προσφιλείς οφθαλμοί του. Αισθάνομαι παράδοξον ήλίφιν και άθυμιαν σήμερον. Υποθέτω εινε ή αντίδρασις από την τρωμεράν εξάνιν.

Δεν μπορώ καλά να ένθυμηθώ πώς άπεκοιμήθη την γήε το βράδυ. Ένθυμούμαι να ήκουσα αιφνίδιον γαύγισμα των σκύλλων και άθήεις τινάς ήχους ως προσευχήν με θορυβώδη τρόπον από το δωμάτιον του κ. Ρένφιλδ, το όποιον εινε κάπου ύποκάτω εις αυτό. Και ειτα επήλθε σιωπή επί πάντων, σιωπή τόσον βαθεία ώστε μ' έξάφισε κ' έσηκώθη κ' εκύταξα έξω από το παράθυρον.

Όλα ήσαν σκοτεινά και σιωπηλά, αι μαύραι σκιά αι ριπτόμεναι από το φως της σελήνης έφαινοντο πλήρως άφώνου μυστηρίου. Ούτε αντικείμενον δεν έφαινετο να σαλεύη, άλλ' όλα να εινε άμαυρά και άκίνητα, όπως ο θάνατος ή ή μοίρα εις τρόπον ώστε μία λεπτή γραμμή λευκής ατμίδος ήτις ειρπε σθεδόν με αόιδρατον βραδυτέρα προς την οικίαν έφαινετο να έχη ιδιόζουσαν αίσθησιν και ζωικότητα.

Πιστεύω ότι ή παρέχθασις από των λογισμών μου θα μου έκαμε καλόν, διότι όταν επανήλθα εις την κλίνην, ήσθάνθη λήθαργον να με καταλαμβάνη. Έμεινα επ' όλίγον κινήσής, άλλα δεν ήδυνάθη έντελώς να κοιμηθώ, όθεν έσηκώθην πάλιν κ' εκύταξα έξω του παραθύρου. Η άχνη εκείνη εξήπληδοντο, και ήτο τώρα έγγυς εις την οικίαν, ώστε την είδα να ειπικεμάται πικνή επί του τοίχου, ως να εισεχώρει εις τα παράθυρα.

Ο δυστυχής άνθρωπος τώρα εφώνάζεν δυνατώτερα παρ' ποτε, καιτοι δε δεν ήδυνάθη να διακρίνω ούτε λέξιν εξ όσων έλεγε, ήδυνάμην κάπως ν' αναγνωρίσω από τον τόνον του περιπαθή τινα εκ μέρους του έκείαν.

Είτα ήκούσθη κρότος πάλης, κ' ένόμισα ότι οι φύλακες εζήτουν να τον γαλιναγωγήσουν. Έστράμαξα τόσο, ώστε εισόρμησα εις την κλίνην, κ' έσκεπάσθην ύπερωσ της κεφαλής θέτουσα τους δακτύλους εις τα ώτά μου. Δεν έκοιμώμην τότε τουλάχιστον ούτως ένόμισα: άλλα πρέπει ν' άπεκοιμήθην άμέσως, διότι εκτός όνειρων, δεν ένθυμούμαι τίποτε μέχρι πρώτας, ότε ο Ίωάνθαν με εξύπνησε.

Νομιζω ότι μου έρευσθή προσπάθεια και όλίγος χρόνος δια να έννοήσω που ήμην και ότι ο Ίωάνθαν ήτο ο κύπταν επ' έμού. Το όνειρόν μου ήτο πλέον έκτακτον και ήτο ως ύπόδειγμα του τρόπου καθ' όν οι εν έργογήροσι στοχασμοί μετατρέπονται ή συνερίζονται εν όνειροις. Μου έφαινετο ότι έκοιμώμην κ' έπερίμενα τον Ίωάνθαν να έλθω. Άνησύχουν τα μέγιστα δι' αυτόν και ήμην άνήσυχος να ένεργήσω: οι πόδες, αι γειρείς μου, ο εγκεφάλός μου, ήσαν βεβαρημένα ούτως ώστε ούδεν ήδύνατο να προβαίνη με το συνήθες βήμα. Κ' έστι έκοιμώμην άνήσυχος κ' έσκεπτόμην. Είτα ήρχισα να αισθάνομαι ότι ο άήρ ήτο βαθύς και ύγρός και ψυχρός Παρεμέρισα τας σινδβάς από το πρόσωπόν μου και έύρον, προς μεγάλην εκπλήξην μου, ότι όλα ήσαν άμαυρά γύρω μου. Το φως του άερίου, το όποιον είχα αφήσει άναμμένον δια τον Ίωάνθαν άλλα καταβιβαμένον, κατήγγισσε μόνον μικρός σπινθήρ εν μέσω της όμίγλης, ήτις προφανώς ειχε γείνη πικνωτέρα και ειχε διαχυθή άνα τον θαλάμον.

Είτα ένθυμηθήν ότι είχα κλείσει το παράθυρον πριν ή κατακλιθώ. Ηθελα να σηκωθώ δια να βεβαιωθώ, ως προς τουτο, άλλα μολυβδίνος λήθαργος έφαινετο να δεσμεύη τα μέλη μου, όπως και την θέλησίν μου. Έκοιμήθην ακίνητος και ύπέσασα, αυτό ήτο όλον. Έκλεισα τους όφθαλμούς μου, άλλ' ήδυνάμην άκόμη να βλέπω μέσω των βλεφάρων μου. (Ήτο θαυμαστόν, όποια αντίγεια μάς παίζουν τα όνειρα μας και πόσον ακίνωτα ήμπορούμεν να φανταζόμεθα). Η άχνη έγεινε πικνωτέρα και ήδυνάμην τώρα να βλέπω πώς εισήρχετο, διότι την έβλεπα ως

καπνόν ή με την άφρίζουσαν ένεργητικότητα του βράζοντος ύδατος να εισβάλλη όχι δια του παραθύρου, άλλα δια των άρμών της θύρας. Έγεινε πικνωτέρα έως ότου εφάνη ως να συνεκωντώθη εις εν είδος στήλης νεφούς εις τον θαλάμον, μέσω της κορυφής, τής όποιας είδα το φως του άερίου να λάμπη ως έρυθρόν όμμα.

Τ' αντικείμενα ήρχισαν να στροβιλίζου και εις τον εγκεφάλόν μου, όπως και ή νεφελώδης στήλη έστροβιλίζε τώρα άνα τον θαλάμον και όλ' αυτά άνεμίμησπον το λόγιον της Γραφής, «Στύλος νεφέλης εν ήμέρα και πυρός εν νυκτί».

Ήτο άρα τοιαύτη πνευματική δχηρία έργομένη προς έμε εις τον ύπνον μου; Άλλ' ή στήλη συνέκειτο εξ άμορτέρων, της δχηρίας της ήμέρας και της νυκτός, διότι το πυρ υπήρχεν εις το έρυθρόν όμμα, το όποιον εις τον λογισμόν τουτον προσέλαβε νέαν γοητείαν δι' έμέ: έως ότου καθώς ήτένιον, το πυρ έδιείσθη κ' εφάνη να λάμπη επ' έμού μέσω της όμίγλης ως δύο έρυθρά όμματα, όποια μου έλεγεν ή Λουκία κατά την άκασιαιαν του νοϋ άποπλάνησιν, όταν επί του βράχου το φθίνον φως του ήλιου επλήττε τα παράθυρα του ναού της Άγίας Μαρίας. Αίφνης μου ήλθεν ή φρικαλέα άνάνησις ότι ούτως πως ο Ίωάνθαν ειχεν ιδεί τας φοβεράς εκείνας γυναικάς σηματιζόμενας εις πραγματικότητα μέσω στροβιλίζουσης άχνης εις το σεληνόφωσ, και εις τον ύπνον μου πρέπει να έλιποτύμωμαι, διότι όλα άπέθησαν μελανόν σκοτός. Ο τελευταίος εύσυνειδήτος άγων τον όποιον κατέβαλεν ή σαντασία ήτο να μοι δείξη εν πελιδνόν λευκόν πρόσωπον κύπτον επάνωθεν μου μέσ' από την άχνην.

Πρέπει να ειμαι προσεκτική από τοιαύτα όνειρα, διότι θα παρέλουν το λογικόν τινος εάν επανήρχοντο συχνά. Ηθελα να παρακαλέσω τον δόκτωρα Βάν Έλσιγγ ή τον Σουάρδ να διατάξωσιν κάτι δι' έμέ, το όποιον να μου διδή ύπνον μόνον φοβούμαι μη τους άνησυχήσω. Τοιούτον όνειρον εις τον παρόντα χρόνον θα συνυφαινετο μόνον εις τους φόβους των δι' έμέ. Απόψε θα προσπαθώσω συντόμως να κοιμηθώ αύθρομήςως. Έάν δεν το κατορθώσω θα τους παρακαλέσω αύριον το βράδυ να μου δώσωσι μίαν όσιν γλωσσολίον: τουτο δεν μπορεί να με βλάψη εφάπαξ, και γα μου δώση μιζε νυκτός ύπνον. Η νύχτα αυτή μ' εκούρασε περισσότερο παρ' εάν δεν είχα κοιμηθή ήλως.

2 Οκτωβρίου, 10 π.μ. — Την περασμένην νύκτα έκοιμήθην, άλλα δεν ώνευρέθη. Πρέπει να έκοιμώμην βαθείως, διότι δεν άφηνισθη από τον Ίωανθαν ελλόθνα εις την κλίνην. Άλλ' ο ύπνος δεν μ' άπέψυξε, διότι σήμερον αισθάνομαι τρωμεράν άδυναμίαν και άθυμιαν.

Την γθεσινήν ήμέραν διήλθον ποσοπαούσα ν' αναγνωρώ ή κλινήρης με ζάλην. Το άπόγευμα ο κ. Ρένφιλδ ήρώτησεν αν ήμπορούσε να με ίδή. Ο πτωχός άνθρώπος ήτο πολύ άβρόδρμον και όταν άπηρόχημην μου ήσπασθη την χειρα και εύρήσθη την εύλογίαν του Θεού. Κάπως τουτο με συνεκίνησε πολύ, κλαίω όταν τον συλλογίζωμαι. Αυτή εινε ή νέα άδυναμία ως προς την όποιαν όφελω να ειμαι προσεκτική. Ο Ίωανθαν θα καταλυπέσο εάν ήξευρον ότι εκλαυσεν. Αυτός και οι άλλοι άπουσίασαν μέγρι της ώρας του δείπνου και ήλθαν όλοι κουρασμένοι. Έκαμα το κατά δύναμιν δια να τους φαιδρώω και νομιζω ότι ή προσπάθεια μου έκαμε καλόν, διότι έλησμόνησα τόσον άποκαυωμένην ήμην.

Μετά το δείπνον μ' έστειλαν να κατακλιθώ και όλοι απήλθον όμοι να καπνίσουν, καθώς ήσαν, πλην ήξευρα ότι ήθελαν να ειπουν μεταξύ των το τί συνέθη εις έκαστον την ήμέραν ήννόητα από τον τρόπον του Ίωάνθαν ότι ειχε κάτι τι σπουδαίον ν' άνακοινώσγη. Δεν είχα τόσον νύσαν όσσην έπρεπε να έγω. Όθεν πριν άπέλυσον παρεκείετα τον δόκτωρα Σουάρδ να μου δώση όλίγον όπιον ότι λογής και αν εινε, καθότι δεν έκοιμήθη κακά την προλαβούσαν νύκτα. Ούτος λίαν ευμένως μοι παρεσεύασεν ύπνωτικόν φάρμακον, το όποιον μοι έδωκε λέγων ότι δεν θα με βλάψη, διότι ήτο λίαν ήπιον. Το έλαβα και περιεμένα να έλθω ύπνος πλην άκόμη δεν έρχεται. Ελπίζω δεν έκαμα κακά, διότι καθώς άρχίζει να μου ύπογελαθ ό ύπνος νέος φόβος έργεται, ότι ίσως να έκαμα μωρία άποστερούσα έμαυτήν της δύναμεις του άγρυπνεύει. Δυνατόν να λάβω ανάγκην ταύτης. Ιδού έρχεται ο ύπνος. Καλήν νύκτα.

Ήμερολόγιον του Ίωάνθαν Άρκερ

1η Οκτωβρίου έσπερας. — Εύρον τον Θωμά Στέλλιγγ εις την οικίαν του, εις Βένουα Πόρην, άλλα δυστυχώς δεν ήτο εις θέσιν να ένθυμηθής τίποτε. Έμαθα όμως ότι ούτος ήτο μόνος βοηθός του Σμόλλετ, όστις εκ των δύο συντρόφων ήτο ο φερόγγυος. Όθεν έκραξα άμέσως εις Βάλνορρ και εύρον τον Σμόλλετ και οίκον.

Ούτος ένθυμείτο όλα τα περι κιβωτίων, και από εν καταλερωμένον σημειωματάσιον, μου έδωκε τας διευθύνσεις των κιβωτίων. Ήσαν, ειπεν, εξ εις το καρφορότομα, το όποιον έλαβε από Καρφαξ και άφρασαν εις Τσίξον Στριτ άριθ. 197 και άλλα εξ τα όποια άπέθεσεν εις Τζαμείκα Λέιν, Βέρμονδον. Έάν άρα ο Κόμης ήθελε να διασειρήσγη αυτά τα άπαίσια κρησφύγετα του άνα το Λονδίνο αυτα ειςτά μέρη εξελεγήσασιν ως πρώτοι σταθμοί ώστε άργότερα να δύναται να τα διανεμή ηλευθέρως.

Ο συστηματικός τρόπος, με τον όποιον τουτο εγένετο, μ' έκαμε να σκεφθώ ότι δεν θα έννοει να περισθής εις δύο πλευράς του Λονδίνου. Ηδη ειχεν εγκατασταθή εις τα ανατολικώτατα της βορείας άκτής εις τ' άνατολικώτατα και της νοτίας και προς μεσημβρίαν. Η άρκτος και ή δύσις δεν έμελετάτο βεβαίως να μείνωσιν έξω του διαβολικού

ΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Έκ των προς θημοσίους αποπελομένων υπό εκτάκτων συνεργατών δια τα πρωτότυπα δέον να φέρουν επισημασμένον το κάτωθι τετραγωνίδιον υπογεγραμμένον, άλλως δέν θά λαμβάνονται υπό όψιν.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ Α.Ο.Δ.Ο.
Πιστοποιώ ότι τα εσώκλειστα χειρόγραφα είναι πρωτότυπον έργον μου και όχι μετάφρασις ή αντιγραφή.
Υπογραφή

Οι ζητούντες να τας επιστραφώσι χειρόγραφα των μη χρησιμοποιηθέντα δέον ν' αποστέλλουν φάκελλον ενεπιγραφον και με γραμματόσημον διά την επιστροφήν.

M. GUYAU Ο ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

— Γνωρίζω το μέρος όπου είναι κεκρυμμένος ένας θησαυρός.

— Ένας θησαυρός ! ;

— Μάλιστα. Ένας πραγματικός θησαυρός, του οποίου θά σάς υποδείξω την θέσην, εάν θέλετε. Διά να τον αποκτήσετε, αρκεί να έχετε ολίγην ύπομονήν. Αφιερώσατε και θυσιάσατε εξ εκάστης ημέρας του έτους ολίγας στιγμάς προς ανάζητησίν του, και αργότερον, όταν θά γηράσχητε, όταν δέν θά είσθε ικανός να εργάζησθε άκοστα, εζικίρησι θά φανερωθή πρό των οφθαλμών σας αυτός ο πολύτιμος θησαυρός, όστις θά χρησιμεύσι εις τας ανάγκας σας κατά τας τελευταίας ημέρας τής ζωής σας.

— Υποδείξατέ μοι την θέσην και τον τόπον όπου είναι κεκρυμμένος ο θησαυρός αυτός και τρέχω άμέσως εκεί από σήμερα μάλιστα θά αρχίσω να σκάπτω και να σκαλίζω έρειωνών το μέρος εκείνο τής γής. — Είναι περιπτώσις να σκάψης ή να σκαλίξης μεταφραστική τον καιρόν σου όπως πάντοτε και ώς συνειθίζεις; φέρε μου μόνον το ολιγοστιγιμον προίον τής εργασίας σου. Έγώ, όστις θά επιφορτισθώ να εύρω τον θησαυρόν σου, εγώ αργότερον θά σοϋ τον δώσω και θά σοϋ τον εξασφαλίσω.

Τί ηλικίαν έχεις; Πόσων ετών είσαι; Δέκα ή δωδεκα ετών, δέν είναι έτσι; Δίδε μου λοιπόν καθ' εκάστην τρεΐς ή τέσσαρας πεντάρας. Νομίζω ότι αυτό δέν είναι μεγάλην ποσόν· πρόσθεξ όμως να μου τας διδης καθημερινώς. Αί λοιπόν! όταν θά γίνης πενήτηκοντα ετών, θά σοϋ δίδω εις ανταλλαγήν των ολίγων κατ' ολίγον συναθροισμένων και κατατεθειμένων εις έμέ πενταλέπτων σου, περισσότερα από εκατόν φράγκα κατ' έτος.

Τό εζ' εκατόν και πλέον φράγκων εισόδημα κατ' έτος αποτελεί κεφάλαιον πλέον των δύο χιλιάδων φράγκων. Δέν σοϋ έλεγον, ότι θά σε έκαμνα όπως εύρης ένα θησαυρόν; Και θά σε κάμω, και θά συντελέσω να τον εύρης ακριβώς όταν θά είσαι γέρον, όταν οι καταπεπονημένοι εζ' εχλωσις πενήτηκοντα ετών βραχίονες θά εχλωσι ανάγκην ολίγης άποσδήποτε άνέσεως.

Έκτός δε τούτου έχει υπό όψιν σου και σκέψου καλώς, ότι όσον περισσότερα πεντάρας μου δίδεις καθ' εκάστην, τόσον περισσότερος και μεγαλύτερος θά είναι ο θησαυρός σου.

—Θά σοϋ δίδω καθημερινώς όσας δυναθώ περισσότερας. Αλλά σύ όστις είσαι τόσον έλήμων, φιλόνηρωπος, αγαπήξ τον πλησίον σου και τόσον προστατεύεις και εζυπηρετείς τά συμφερόντά μου, είπέ μου, σε παρακαλώ, το όνομά σου; Είπέ μου που εύρίσκεις τον θησαυρόν σου αυτόν, όν μου υποσχεσαι;

—Θέλεις να μάθης το όνομά μου; Καλά. Όνομάζομαι Οίκονομία, Πρόνοια και Πρόβλεψις. Άνευ έμού ή εργασία δέν θά ήξουρε και δέν θά ήδύνατο να σύρη και φέρη κατόπιν της την άνάπαυσιν, την ευφορίαν, τον πλούτον. Τώρα, βεβαίως, θά με έρωτήσης και θά ζητήσης να μάθης που θά εύρω τά χωρία τα όποια θά σοϋ δώσω. Άμέσως θά σοϋ το είπω. Θά τά εύρω εις το Θησαυροφυλάκιον και τά Ταμεία του Κράτους· καθόσον αυτό και μόνον το Κράτος ε-

σύστησε και διοργάνωσε το λίαν σωτήριο τουτο καθίδρυμα την λίαν ευεργετικήν και φιλόνηρωπον ύπερ των εργατικών εταιρίαν, προοι τής οποίας ήθέλησα να σας όμιλήσω πρό ολίγου, και ήτις ονομάζεται: «Ταμείον προς περίθαλψιν των γηρατειών».

Πάτριαι Μεταφρασις Κ. Π. Θανάμν

Η ΨΕΥΔΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Είδυστυχης εργάτης ονόματι Βερτράνδος, είχαν εζ τέκνα μικράς ηλικίας και πολύ δυσκόλως τά έτρεφε. Κατά κακήν τύχην το έτος αυτό ήλθε σιτοδεία και ο άρτος έπωλείτο πολύ ακριβά. Ο Βερτράνδος ελογάζετο νύκτα και ημέραν αλλά με δίους τους ίδρωτάς του δέν ήδύνατο να κερδίση τόσα ώστε να αγοράση άρτον τής χειροτερης ποιότητος. Εύρίσκετο εν μεγίστη άμηχανία. Ημέραν τινά προσκαλεί την μικράν του οικογενειαν και με τους οφθαλμούς πλήρεις δακρύων τής λέγει: «Αγαπητά μου τέκνα, ο άρτος είναι τόσο ακριβός ώστε με ήλην μου την εργασίαν δέν δύναμαι να κερδίσω τόσα δια να σας τρέφω. Το βλέπετε, πρέπει να πληρώσω αυτό το τεμάχιον άρτου με το προίον ολοκλήρου μιας ημέρας». Ο δυστυχής δέν ήδυνήθη να προχωρήση ύψωσε τους οφθαλμούς εις τον ουρανόν και ήρχισε να κλαίη. Τά τέκνα του έκλαιον επίσης, και έκαστος εζ αυτών έλεγε: Θεέ μου, έλθε εις βοήθειαν ήμών των δυστυχών, μη μάς άφίσης να αποθάνωμεν τής πείνης». Ο Βερτράνδος έμοίρασε τον άρτον εις επτά ίσα μέρη, εκράτησεν εν δι' αυτόν και έδωσε το άλλο εις τά τέκνα του. Αλλ' εν μεταξύ αυτών, ονομαζόμενον Λουδοβίκος ήρνήθη να λάβη το μερίδιόν του, λέγον: Δέν δύναμαι να λάβω τίποτε, πάτερ μου δέν αισθάνομαι τον έαυτόν μου καλώς, φάγετε το μερίδιόν μου ή μοιράσατέ το εις τους άλλους. — Αγαπητόν μου τέκνον, τί έχεις λοιπόν; είπεν ο Βερτράνδος λαμβάνων αυτόν εις τας χειράς του. Είμαι άσθενής, απήνησεν ο Λουδοβίκος, πολύ άσθενής, θά υπάγω να κοιμηθώ. Ο Βερτράνδος τον επήγεν εις την κλίνην του και την επομένη πρωίαν έτρεξε να προσκαλέση τον ιατρόν.

Ο ιατρός όστις ήτο εϋσπλαχνος άνθρωπος ήλθεν εις τον Βερτράνδον άν και ήτο βεβαιότατος ότι δέν θά επληρώνετο. Επλησίασε την κλίνην του Λουδοβίκου τον ήκουσθη αλλά δέν κατώρθωσε να εζακριβώση ούδεν ήχως άσθενείας; παρετήρησεν έντούτοις μεγάλην αδυναμίαν και ίνα ένδυναμώση αυτόν ήτοιμάζετο να γράψη μίαν συνταγήν. «Μη διατάξετε τίποτε, Κύριε, είπεν ο Λουδοβίκος: δέν θά υπακούσω εις τας διαταγάς σας». — Δέν θά υπακούσης; και διατί λοιπόν; — Μη με έρωτάτε, Κύριε, αυτό δέν θά δυναθώ να σας το είπω. — Και τίς θά σε έμποδίση; σφάινεσαι εν παιδίον ύπήκοον. — Σας βεβαίω, κύριε, αυτό δέν είναι εζ άπειθείας. — Καλά, θά υπάγω εις τον πατέρα σου να τοϋ τά είπω, αυτός δέν θά είναι τόσον μυστηριώδης. — Α! σας παρακαλώ, κύριε, να μη μάθης τίποτε ο πατήρ μου. — Είσι εν παιδίον δυσκολονόητον; θά υπάγω εις τον πατέρα σου άφοϋ έμε δέν θέλεις να με υπακούσης. — Θεέ μου, προσέξατε καλώς, θά σας το είπω, αλλά πρότερον σας παρακαλώ διατάξετε να εζέλθωσιν αυτά τά μικρά άπ' εδώ. Ο ιατρός διατάξε τά παιδιά να εζέλθωσιν και τότε ο Λουδοβίκος τοϋ είπε: «Φεύ! κύριε, ο πατήρ μου αυτήν την αθλίαν εποχήν κερδίζει μόνον μετά πολλού κόπου εν τεμάχιον άρτου το όποιον μάς μοιράζει έκαστος λοιπόν θά έχη μόνον εν μικρόν τεμάχιον. Τοϋτο με λυπεί να βλέπω τους μικρούς αδελφούς μου να στεροϋνται άρτου; εγώ είμαι ο μεγαλύτερος έχω περισσότεραν δύναμιν, προτιμώ να μη τρώγω εγώ και να μοιράζωμται το μερίδιόν μου. Δια τοϋτο εγώ λέγω δήθεν ότι είμαι άσθενής και ότι δέν δύναμαι να φάγω; σας παρακαλώ όμως να μη μάθης τίποτε ο πατήρ μου». Ο ιατρός εσφόγγισε τους οφθαλμούς του και τοϋ είπε: Αλλά σύ δέν πεινξ, μικρέ μου φίλε;

αγεδίου του, παρεκτός αυτού του άστεως και του κέντρου του άριστοκρατικού Λονδίνου εις τά δυτικά, και τά νοτιοδυτικά. Έκυτόταξα καλά τον Σμόλλετ και τον ήρώτησα αν ήμπορούσε να μοι είπη αν ελήφθησαν και άλλα κιβώτια από το Κάρφαξ. Μού απήνησεν:

— Να σας πω, κύριε, ή άσθενία σας μέτραταρε με πολλή γαλαντομία (του είλα δώσει μισήν λίραν), και θά σας πω ότι ξέρω κ' εγώ. Άκουσα έναν άνθρωπο Μολύζαμ τον λένε π' όνομά του, να λέη είναι τέσσαρες ημέρες εις το Πίντσερς. Αλλεύ, το πώς αυτός και ο σύτροφός του, έκουθάλισαν κάτι βαρειές, βαρειές καστέλες από ένα κατασκευασμένο σπήι από το Πούρφλητ. Θαρρώ πώς αυτός ο Σάμης Μολύζαμ θά ήμπορούσε να σας πη κάτι τι.

Τον ήρώτησα αν ήδύνατο να μοι είπη που να τον εύρω. Τοϋ υπεσέθην άλλην μισή λίραν άν μου έδιδε την διεύθυνσιν. Τότε είπε:

— Κυττάτ' εδώ, κύριε, δέν θά ήτο μεγάλη στόγαι από μέρους μου να σας κρατώ εδώ.

Μπορώ να εύρω τον Σάμη άμέσως άποϋ και να μου δώσετε ένα φάκελλο μ' ένα γραμματόσημο επάνω και βάλετε την άντροσσα σας επάνω θά βρω σε τί νερά βρίσκεται ο Σάμης και θά σας το στείλω με την πόστα άπόψε. Μα πρέπει να τρεΐσετε πρωί αύριον να τον πιάσετε, άλλοιώς ήμπορεί να μη τον προσφάσετε γιατί ο Σάμης βγαίνει εις έξω πολύ πρωί όσο μεγάλη και αν ήτο ή κανάτα από βραδής.

Τού άφρα φάκελλον μετ' επιγραφής εις χειράς του. Είμαι κουρασμένος άπόψε. Η Μίνα βαθείως κοιμάται και ή όψις της είναι ώροτέρα του συνήθους· τά ήματά της αιώνηται ως να έκλαυσαν. Η πτωγή ακριβή μου δέν άμειβάλλω ότι την λυπεί να μένη εις τά σκοτεινά και δυνητόν τοϋτο να διπλασιάζη την άνησυχίαν της δι' έμέ και τους άλλους. Πλήν ως έχει καλώς έχει. Καλύτερον ν' απέχη σήμερα και να δυσφορή κατά τοιούτον τρόπον, παρά να ύποστη τόσον πικράς συγκινήσεις. Οι δύο οιατροί δρθώς έπραξαν άπαιτήσαντες να μείνη αυτή εζ τής ροβερής υποθέσεως. Πρέπει να φανή άκλόνητος, όποτε το ίδιάζον τοϋτο φορτίον τής σιωπής επ' έμού βαρύνει.

Ποτέ δέν θά όμιλήσω μετ' αυτής περι τοϋ άντικειμένου εις ουδέμιαν περίστασιν. Ίσως δέν είναι και πολύ δυσκόλον το έργον, διότι αυτή ή ιδία έγεινε σιωπηλή ήτι τοϋ υποκειμένου τοϋτοϋ και δέν όμιλησε πλέον περι τοϋ Κόμητος και των πράξεών του άπ' ότου τής είπα την άπόφασίν μου.

2 Οκτωβρίου έσπέρας. — Μακρά και κοπιώδης και πλήρης εζάνεως ήμέρα. Με το πρώτον ταχυδρομείον έλαβα τον επαναγραμμένον μου φάκελλον, μ' εσώκλειστον λερωμένον φύλλον χαρτίου, επ' οϋ ήτο κακογραμμένον με μολυβδοκόνδυλον έυλοουγού. «Σάμ Βούζαμ, Βάτελ Στρήτ, 4, Βάλνορθ. Έπί τόπου ρωτέξ αν εις σ' άγώγι».

Έλαβα την επιστολήν επί τής κλίνης κ' έσηκόθην χωρίς να εξυπνίσω την Μίναν. Ερωίνετο βεβαρωμένη και νυσταλέα και ώργα, όγι καλώς έγωσα. Απεφάσισα να μην την έξυπνίσω, άλλ' όταν θά επιστρέψω από την νεαν ταύτην εκδρομήν να λάβω μέτρα, όπως αυτή επανέληθ εις Εξέτερο. Μετά τίνος δυσκολίας ήρα τον Βλόζαμ, όστις είναι ζωηρός όπωςσούν άνθρωπος, καιτοι σκεπτικός τον λόγον και την συμπεριφοράν του. Μού είπαν ότι είχε κάμει δύο άγώγια μεταξύ του Κάρφαξ και μίξς οικίας εις Πικαδίλλυ και είχε μεταφέρει από τής πούτης εις την δευτέραν οικίαν έννεά μεγάλα κιβώτια πολύ βαρέα, με άλλον και κάρο ενοικιασθέντα υπό αυτού προς τοϋτο. Τον ήρώτησα αν ήμπορούσε να μου πη τον αριθμόν τής οικίας τής εις Πικαδίλλυ κ' έκείνος απήνησεν:

— Αλήθεια, άφεντικό ξεγάσα τον αριθμό, μα ήτον μόνον ολίγες πόρτες από μια μεγάλη άσπρη εκκλησία, ή κάτι σαν εκκλησιά, νεοκτικισμένη; ήτον ένα κατασκευασμένο σπίτι κ' αυτό, μα δέν μπορούσε να παραβήξ με την σκόνην του σπιτιού από που ήραμε τής καστέλες.

— Πώς εμβήκατε στα σπία να ήσαν και τά δύο έργμα;

— Εκεί παρουσιάστηκε ο ίδιος άνθρωπος, ένας γέρος που μ' έσυμφώνησε να πάω στο σπίτι, στο Πούρφλητ. Μ' έβοήθησε να σηκώσω τής κάστες και να τής άνεβάσω στο κάρο. Ο διάβολος να μ' έπάρη μα ήτο ο δυνατώτερος άνθρωπος που μου καπεταίνεσ και γέρος, άπρα μουσταχία τόσον τολμηρός, ώστε θαρρούσατε πώς δέν μπορούσε να σκοτώση μια μύγα.

Πώς ή φράσις αυτή άντηχίσησ αιγληώς μέσα μου!

— Το λοιπόν εσήκωσεν, που λέτε, την άκρην άπ' τής κάστες, σαν να ήταν τί να σας πω, ένα φύλλο χαρτί και τρέχοντας και σπρώχοντάς με έμπροσ που δέν είμαι κ' εγώ κανένα φορτίον τής εφορτώσαμε στο κάρο.

— Πώς εμπήκατε στο σπίτι, στο Πικαδίλλυ; ήρώτησα εγώ.

— Εκεί βρέθηκε ο ίδιος. Πρέπει να τρεΐξ κ' έφρασε μπροστά από μένα, γιατί ήταν ετραβήξα το κουδούνι ήθε κ' άνοιξε την πόρτα και μ' έβοήθησε να κουβαλήσω τής κάστες στη σάλλα.

— Όπως έννεά; ήρώτησα.

— Ναί! ήτο πέντε στο πρώτο πόδιωμα και τέσσαρες στο δεύτερο. ήταν πολύ ξεραγιανή δουλειά και καλά-καλά δέν θυμούμαι πώς την έβγαλα πέρα και γύρησα στο σπίτι.

— Τον διεκόψα.

— Οι κάστες έμειναν στη σάλλα.

— Ναί! ήτο μια μεγάλη σάλλα και δέν είχε τίποτε άλλο μέσα.

Έκαμν μίαν περιπλέον άπόπειραν όπως μάθησάι περισσότερον.

— Δέν είχατε κανένα κλειδί;

— Ούτε κλειδί ούτε τίποτε. Ο γεροπαλλήκαρος ήνοιξε την πόρτα μόνος του και την εσώκλεισε πάλιν σαν ετραβήξα εγώ. Δέν θυμούμαι την τελευταία φορά...μα την πρώτη.

— Και δέν μπορούσε να ένθυμηθήτε τον αριθμόν του σπιτιού;

— Όχι άφεντικό. Μα δέν θάγχετε δυσκολία, όσο γι' αυτό. Είναι ήηλο σπίτι και πέτρινο μέτωπο με μια καμάρα και ήηλα σκαλοπάτια, εις την πόρτα. Γνωρίζω αυτά τά σκαλοπάτια, επειδή είλα ν' άνεβάσω τας κάστες με τρεΐς χατομέρηδες; σοϋ τρέχουν τριγύρω για να κολλήσουν καμιά πεντάρα.

Ευκόλως εύρον την περιγραφείσαν οικίαν και επείσθην ότι αυτή ήτο ο δευτέρος των σταθμών των ταχθέντων υπό του Δράκουλα.

Η οικία επείνετο ως από πολλού μη ενοικιασθείσα. Τά παράθυρα κατάνειστα και κατάρροτα από κόνιν όλη ή ζυλεία ήτο μαυρισμένη και από τον σίδηρον το χρώμα είχεν άποτριβή κατά το πλείστον.

ήτο προφανές, ότι μέγρι προ μικρού είχαν ύπάρξει πλατεια επιγραφή επί τής προσόψεως του εξώστου άλλ' όμως αυτή είχεν αφαιρεθή και αι άντηρίδες αιτίνας την υπεβάσταζον έμενον άκίνηται.

Όπισθεν των καγχέλλων του εξώστου είδα ότι υπήρχον χαλαρά τινες σανίδες, των οποίων αι άξεσοι άνωκαί έλεούκαζον. Θά είδα κάτι αν ήδύναμην να ήδω άνεπαρον την επιγραφήν, διότι θά έδιδον ίσως νύξιν τινά ως προς την ιδιοκτησίαν.

ήσθανόμην ότι αν ήμπορούσα να εύρω τον πρώην ιδιοκτήτην, δύνατον ν' άνεκαλύπτετο μέσον τι προσόδου εις την οικίαν.

Δέν υπήρχε προς το παρόν τίποτε δια να πληροποιηθώ από την πρόσφιν την προς το Πικαδίλλυ και ούδεν ήδύνατο να γίνη; όθεν περιήλθα την οικίαν μέγρι: των νύτων όπως ήδω αν ήδύναμην να εξαγάγω τίποτε από το μέρος εκείνο. Οι σαΰλλοι ήσαν εν ένεργεία, επειδή αι οικίας του Πικαδέλλυ κατά το πλείστον κατέρχονται. ήρώτησα ένα ή δύο εκ των ήποκόμων και βοηθών, τους όποιους είδα εις τά περίξ, αν ήμπορούν να πούν τίποτε δια την κενήν οικίαν.

Είς τούτων είπεν ότι είχαν άκούση ότι αυτή εσχάτως κατελήφθη, αλλά δέν είξευρε από ποίον. Μού είπεν εν τούτοις ότι μέγρι πρό ολίγου υπήρχεν άνηρωτικήν είδοποίησις «πωλείται» και ότι ίσως ο Μίτσελλ και Γίσι και Κάνδυ, οι πρύτεροι τής οικίας θά ήδύνατο να μου είπουν κάτι τι, διότι καθώς ένθυμείτο είχεν ιδεί το όνομα του οικου τοϋτου επί τής σανίδος. Δέν ήθελα φανή λίαν απληστος και ν' άφής τον όμιλητήν μου να υποθέση ή να νομίση κάτι τι, όθεν άπλώς εύραριστήσα τουτον άπεκαλόυθη.

ήτο άφιλική ήδη και ή νύξ ή φθινοπωρινή επέκειτο, όθεν δέν έγρατα καιρόν.

Αφοϋ έμαθα την διεύθυνσιν των Μίτσελλ Γίτων και Κάνδυ από ένα έμπορικόν όδηγόν εις το Βέρκλεϋ έφρασα άμέσως εις το γραφεϊόν των εις Σάκβιλ Στρήτ.

Ο κύριος προς όν απηυθύνηθη ήτο μελαγχολικώτατος τον τρόπον, αλλά και άλλο τόσον βραχυλόγος. Αφοϋ άπαξ μού είπεν ότι ή εν Πικαδέλλυ οικία, την όποιαν ώνόμαξς μάλιστα μέγρον, επωλήθη, εθεώρησεν ότι ή υπόθεσις μου έληξε. Όταν ήρώτησα ποίος την ήγόρασε, άνοιξε τά μάτια του ολίγον πλατύτερα κ' εσιώπησεν επ' ολίγα δευτερόλεπτα πριν άπάντησση.

— Επωλήθη κύριε.

— Με συγχωρείτε, είπα με ήσην σοβαρότητα, άλλ' εγώ ιδιαίτερον λόγον δια να επιθυμώ να μάθω ποίος την ήγόρασε.

Πάλιν εσιώπησεν μακρότερον και ύψωσεν άκόμη περισσότερον τας όφρυσ του.

— Επωλήθη κύριε, λακωνικώς και πάλιν επανέλαθε.

— Βεβαίως, είπα, δέν έννοιετε να με πληροφορήσετε τίποτε περισσότερον.

— Μα έννοώ, είπεν. Αί υποθέσεις των πελατών είναι άσφαλέστεραι εις χειράς των Μίτσελλ υϊών και Κάνδυ.

Τούτο βεβαίως ήτο όπως λέγουν, άπάντησις πληρωμένη, και ούδεν ύφελος να συζητή τις μετ' αυτού. Ένόμισα ότι το καλλίτερον ήτο να τον συναντήσω επί του ίδιου εδάφους του, όθεν είπον:

— Οι πελάται σας κύριε είναι εύτυχεις που έχουν τόσον πιστόν φύλακα των μυστικών των. Είμαι κ' εγώ άνθρωπος του επηγγέλματος.

Έδω του ένεγείρισα το επισκεπτήριόν μου.

— Είς αυτήν την περίστασιν δέν κινούμαι από περιέργειαν; ένεργού εκ μέρους του λόρδου Πόδαλμιγγ, όστις επιθυμεί να μάθη κάτι περι τοϋ κτήματος, το όποιον ήτο τελευταία ως έμαθε δια πούλημα.

(Ακολουθεί)

Προσεχώς

Είς το „Α.Ο.Δ.Ο.“

Το θαυμαστόν οικογενειακόν μυθιστόρημα του Νικολάου Γόγολ

Ο ΤΑΡΑΣΙΟΣ ΒΟΥΛΒΑΣ

Η ΟΙ ΚΟΖΑΚΟΙ

— Συγχαρησάτε, με έχω αρκετή πείνρα αλλά τούτο με στενοχωρεί ολίγωτερον παρὰ νὰ τοὺς βλέπω νὰ υποφέρουν. — Ἄλλ' ἢ ἀποθάνῃς ἐν δὲν τρέφεσαι. — Τὸ γνωρίζω καλῶς, κύριε, ἀλλὰ θὰ ἀποθάνω εὐχρηστικῶς· ὁ πατήρ μου θὰ ἔχει ἐν στόμα ολίγωτερον νὰ γεμίση καὶ ὅταν θὰ εἶμαι πλησίον τοῦ Θεοῦ θὰ τὸν παρακαλῶ νὰ διδῇ φαγητὸν εἰς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου. Ὁ ἀγαθὸς ἰατρός ἐθύμαζε τὴν φιλοστοργίαν τοῦ μικροῦ· τὸ ἔλαθε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸ ἐνηγκαλίσθη καὶ τοῦ εἶπε : Ὁχι, φίλε μου δὲν θὰ ἀποθάνῃς. Ὁ Θεός, ὁ πατήρ μας θὰ λάβῃ πρόνοιαν διὰ σέ καὶ διὰ τὴν οἰκογενεάν σου· εὐχαριστήσέ τον διότι μὲ ἔστειλε ἐδῶ. Περιμένε με ὀλίγον θὰ ἔλθω ἀμέσως. Ἐτρέξε εἰς τὴν οἰκίαν σου διέταξεν ἓνα ὑπέρτερον του δώσας πλείστας παραγγελίας καὶ ἦλθε πλησίον τοῦ Λευδοβίκου καὶ τῶν πεινασμένων ἀδελφῶν του. Τοὺς διέταξε νὰ καθίσουν εἰς μίαν τράπεζαν καὶ τοὺς ἔδωσε νὰ φάγουν ἕως ὅτου ἐχόροτασαν. Ἀπερχόμενος εἶπε εἰς τὸν Λουδοβίκον νὰ μὴ ἀνησυχῇ διότι κατὰ φροντίαν αὐτοῦ περὶ τῆς τροφῆς των. Κατόπιν ὁ πρίγκιψ ὅστις ἐγνώριζε τὸν ἰατρὸν ἐπῆγε εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Βερτράνδου καὶ τοῦ εἶπε : Ἐχετε ἓνα υἱὸν θαυμασίον θελῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ γίνω πατήρ του· διέταξε νὰ σᾶς διδῶν ἐπὶ 10 ἔτη κατὰ μῆνα ἀνὰ 20 τάλληρα. Ὁ Λουδοβίκος καθὼς καὶ τὰ ἄλλα τέκνα σας θὰ ἔλθουν εἰς τὰ ἀνάκτορα ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. Ὁ Βερτράνδος ἐκ τῆς μεγάλης λύπης μετέβη εἰς τὴν μεγίστην χαρὰν καὶ γονατίσας παρεκάλεσε τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς υἱείας τοῦ Λουδοβίκου, ὅστις ἦτο ἡ αἰτία ὅλης τῆς εὐτυχίας των.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Τάνης Κ. Παπαδόνης

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α. Ο. Δ. Ο.

Ἐκ Νέας Ὑόρκης μᾶς ἦλθεν ἡ κάτωθι διὰ τὸ «Σαλόνι» προωρισμένη ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν καὶ ἐυχαριστῶς δημοσιεύωμεν :

Ἡ Δνίς Ἀλεξάνδρα Γ... ἐρωτᾷ τὸν Ἀδελφόν μου πῶς τὰ περὶ εἰς τὰ βουνὰ καὶ πῶς τὰ πηγαίνει με τὸν κ. Σταματόπουλον· ἐπίσης παρακαλεῖ αὐτὸν ὅπως τῆς ἀπαντήσῃ τί ἀπέγεινε περὶ τοῦ Συλλόγου.

Ἡ Δνίς Ἀλεξάνδρα Γ... στέλνει χίλια φιλιὰ εἰς τὸν Θ. Λαμπρόπουλον καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν ὅπως γίνῃ συνδρομητὴς τοῦ Α. Ο. Δ. Ο., καθὼς καὶ αὐτὴ καίτοι εὐρίσκειται ἐν Νέα Ὑόρκη εἶνε συνδρομητοῖα.

Κύριε Συντάκτα ἱερῶς σᾶς παρακαλῶ ὅπως τὰ δημοσιεύσετε

Ἀλεξάνδρα Γ...

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῆς β' ἐρωτήσεως τοῦ ἀρ. 45.

Λύτης: Κωνσταντῖνος Π. Τσικλίας (Τάντα Αἰγυπτου, Ξενοδοχεῖον Ησαμίδες).

ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΝ ΔΩΡΟΝ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἡ προσέγγισις τῶν Χριστουγέννων, εἶπεν ὁ Τινέλ, μὲ κάμνει ἐντέλως τρελλόν· πᾶν ὅτι οἱ μυθολόγοι τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἔγραψαν ἀπὸ τὰ πλεόν λυρικά περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, μένει μακρὰν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου. Ἡ ἐποχὴ τῆς εὐτυχίας ἀρχίζει· δι' ἐμὲ τὴν ἐσπέραν τῆς 24 Δεβρίου καὶ παρατείνεται μέχρι τῆς τρίτης τῆς ἐπομένης ἡμέρας.

Εἰς τὸ διάστημα αὐτῶν τῶν ὡρῶν δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ εἰς οὐδένα τίποτε.

Πιστεύσατε ὅτι ταῦτα ἔχουσι λόγον τινὰ ἀνώτερον. Ὀλίγοι ἄνθρωποι ἔτυχον καλλιτέρων Χριστουγέννων ἀπὸ ἐμὲ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ καὶ ἐπὶ πλεόν εἶμαι βέβαιος ὅτι οὔτε ἓνας εἰς τοὺς 100 εἶνε εἰς τὴν ὁποῖον νὰ ἔτυχε ὁμοίον τι πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοῦ συνέβη κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰρραβωνισθῶ με τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν Καλίς. Ἡ φύσις εἶχε δώσει εἰς αὐτὴν τὴν νέαν ἐκ χαρίσματος ἐκεῖνα ἄτινα ἐγὼ μόνον ἐν ὄνειρῳ ἠδύναμην νὰ φαντασθῶ. Ἦτο ξανθὴ ὡς οἱ σάχαι, εἶχεν ὀφθαλμούς εἰς οὐς ἔλαμπε διαδοχικῶς τὸ κυκλῶν τῆς θλάσεως με τὸ κυκλῶν τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἀττικῆς, ἡ χάρις τῆς ἦτο τό-

σον ἐλκυστικὴ, τὸσον κομψὴ ὅσον ἦτο λεπτή εἰς τὰς κινήσεις τῆς, εἶχεν αἰσθηματικῶν ὁποῖων ἐάν τις ὑπῆρχε νὰ διαφιλονεικῆται τὴν ἀγνόηται, ὦ! βεβαίως, ὁ ἄνθρωπος, οὗτος ἐξήλεσε τὴν μαγεῖαν τῆς λατρευομένης μου. Εἶμαι ἀφελὴς εἰς τὸν ἔρωτα. Τὸ ὄνειρόν μου ἦτο δύσκολον ἔσον καὶ περιωρισμένον. Δὲν ἐμελλον ἢ ν' ἀγαπήσω ἀπᾶξ μόνον. Νὰ ζῶ πλησίον τῆς Ἰωάννης μου, νὰ μεθῶ με τῆς ἀρμονικῆς κινήσεις τῆς, νὰ γηράσῃ ἡσυχῶς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων μας ἄ! ναι, δὲν ἐφάνταζόμην μεγαλειότεραν εὐτυχίαν ἢν ἠδύνατο νὰ μοῦ δώσῃ ἡ φίλη.

Ναί! ἡ εὐτυχία αὕτη ἐπρόκειτο νὰ μοῦ δοθῇ.

Ἀπεφασίσθη νὰρραβωνισθῶμεν τὴν ἐσπέραν τῆς 24 10)βρίου τοῦ 1895 εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Βενερόλ ὅπου οἱ Καλίς ἔμενον ὡς τὰ μέσα τοῦ χειμῶνος. Ναί! τὴν εὐδαμονίαν αὕτην ἐπρόκειτο ν' ἀπολαύσω ἄλλ' ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ μοῦ τὴν ἀποστερήσῃ.

Ὁ πατήρ μου ἄνθρωπος ἀπειρος ὡς πρὸς τὰ ζητήματα τῶν συμφερόντων εἶχεν ὅπως καὶ τῶσι ἄλλοι ἀναθέσει τὴν φροντίδα τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας μας εἰς ἓνα ἐμπιστόν του ἄνθρωπον.

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὕτω πράττων ἡκολούθει τὸ παράδειγμα τῶν προγόνων μας. Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἡ Τράπεζα Τορέλ καὶ Σια, διαχειρίζον τὴν περιουσίαν μας. Ἄλλ' ἐν ἀγνοίᾳ πάντων ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῶν Τορέλ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπέφερε τὴν καταστροφὴν του.

Τὴν πρωίαν τῆς 24 10)βρίου ἡ βρόμβη ἐξεργάγη, ὁ Τορέλ εὐρέθη δηλητηριασμένος καὶ ἐγνώσθη ὅτι τὸ παθητικὸν του κατεβόρθησε καθ' ὀλοκλήριον τὸ ἐνεργητικὸν του. Δὲν μᾶς ἔμενον πλέον ἢ κατῆματίνια δι' ὧν ἠδύναμεθα νὰ ζήσωμεν πολλὰ οἰκονομικὰ εἰς τὴν ἐξοχήν.

Δὲν μοῖ ἐπιτρέπετο πλέον καὶ νὰ σκεφθῶ περὶ ἀρραβῶνος.

Βεβαίως οἱ Καλίς δὲν ἦσαν ἀπληστοί, οὐχ' ἦσαν εἶχον ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς ἀναλογίας τῆς προικῆς. Ὁ κ. Καλίς μὴ ἔχων μεγάλας ἀξιώσεις καὶ γενναίους ἐφόρους ἐντοῦτοις καὶ πολλὴν ὀρθάν, ὅτι ἓνας πατήρ ὀφείλει νὰ ἐπαγρυπνῇ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς προικῆς τῆς θυγατρὸς του ὅσον καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Τὴν πρωίαν τῆς 25 10)βρίου μετέβην εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Βενερόλ ἀηληπισμένος, διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλω τὴν καταστροφὴν μας καὶ νὰ τοὺς ἐπιστρέψω τὸν λόγον τοὺς.

Μὲ ἐδέχθησαν με ἐκδηλώσεις μεγάλης συμπαθείας. Ὁ κ. Καλίς ἰδίως ἐφάνη καθ' ὑπερβολὴν λυπημένους διὰ τὴν καταστροφὴν μας. Σχεδὸν ἐδάκρυε. Ὅτε τοὺς ἀνήγγειλα ὅτι ἠρχόμην νὰ τοὺς ἀποδώσω τὸν λόγον τοὺς δὲν ἔφερον οὐδεμίαν ἀντίρρησην νὰ περιορίσῃ εἰς τὸ νὰ μοῦ σφίξῃ τὸ χέρι σιωπηλῶς με ὕψος συναινεσεως καὶ λύπης συνάμα καὶ ὁ τρόπος αὐτοῦ τῆς ἀπενήσεως μοῖ ἐφάνη λεπτότατος.

Ἐν τούτοις μὲ παρεκάλεσαν νὰ παραμείνω εἰς τὴν ἔπαυλιν μέχρι τῆς ἐπομένης.

Τὸσον πολλὸ ἐπεθύμουν νὰ μείνω ὀλίγον ἔτι πλησίον τῆς Ἰωάννης μου πρὸ τοῦ τὴν ἀποχωρισθῶ διὰ παντός, ὥστε δὲν ἔσχω τὴν δύναμιν ν' ἀποπονηθῶ. Διήλθομεν 2 ἡμέρας ἀπελπισίας καὶ ὀδύνης. Ἡ ἀπελπισία τῆς Ἰωάννης ἐδιπλασιαζέ τὴν ἰδικὴν μου. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν κνέφουροι, τὰ δάκρυά τῆς ἔρρεον συνεχῶς καὶ πολλαίς τῆς ἡμέρας ἐξέσπα εἰς λυγμούς. Δὲν μᾶς ἄφινον μόνους, ἀλλὰ καὶ δὲν μᾶς ἠμποδίζον νὰ βλεπώμεθα, ἠδύναμεθα ἐλευθερώσεως ν' ἀνταλλάσσωμεν βλέμματὰ ἀγάπης καὶ ἀπελπισίας.

Ἡ νύξ τῶν Χριστουγέννων μᾶς ἐφάνη ἔτι σαληροτέρα. Παρευρέθησαν καὶ τινες γείτονες τῆς ἐπαύλειος ἄνθρωποι ἀπλοῖ, φλύαροι καὶ ἀροῖκοι, τῶν ὁποῖων ἡ εὐθυμία ἦτο λίαν ὀληθρὰ. Κατεδικάσθημεν εἰς τὸ νὰ ἀκούωμεν ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας τὰς χονδροειδέας εὐφυολογίας των. Ἐπὶ τέλος ἀνεχώρησαν ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ὁ κ. Καλίς δὲν με ἀφῆκε νὰ ἀποσυρθῶ ἀμέσως. Ὁ κ. Καμπανίτης τὸν εἶχε φέρε εἰς μίαν εὐθυμίαν ἧτις εἰς οἰκνότητος ἄλλων περιστάσεων θὰ μοῖ ἐφάνετο φυσικωτάτη, διότι ἦτο ἄνθρωπος σπινθηροβόλου πνεύματος ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν με ἔκαμε ἡ εὐθυμία του νὰ υποφέρω πε-

ρισσότερον. Ἐπὶ τέλος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποσυρθῶ, ἀφοῦ ἠρώτησεν : « Ἐβλάν βλοῖ; τὰ ὑποδήματὰ των πρὸ τῆς ἐστίας; » Εἶχε τὴν μανίαν νὰ βέλῃ ὅμως βλοῖ ὅσο ἦσαν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων, μεγάλοι καὶ μικροί, ξένοι καὶ ὑπέρτεροι, ἀκολουθοῦν τὴν ἀρχαιοτάτην συνήθειαν, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πρῶτος ἐδίδοε τὸ παράδειγμα. Ἐπέμεινε ὅπως καὶ ἐγὼ θέσω ἐν ζῆλος ὑποδημάτων πρὸ τῆς ἐστίας ἄτινα μοῖ ἐδάνεισαν ἦσαν βραχὰ ἐξοχικὰ ὑποδήματα καὶ τότε μόνον μοῖ ἐπέτρεψε ν' ἀποσυρθῶ. Ἐπέπρασα φρικώδη νύκτα καὶ ἂν ἀκόμη ἀνεμεινον τὴν ὥραν τοῦ θανάτου ἡ ἀπελπισία μου δὲν θὰ ἦτο ὀδυνηροτέρα καὶ μήπως δὲν ἦτο κακὰ δίκη τοῦ νὰποχωρισθῶ τὴν λατρευτὴν μου Ἰωάννην μετ' ἧς εἶχουμεν καίτοι τόσα γλυκὰ ὄνειρα τοῦ μελλοντος, μετὴν ὁποῖων ἀκόμη πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἦμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐζούσαμεν ἀχώριστοι!

Τέλος ἀπεκοιμήθη. Τὴν ἐπομένην ὅτε ἐξύπνησα ἡ ὥρα ἦτο ἀρκετὴ προχωρημένη. Ἐνεδύθην ἐν σπουδῇ καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν ἀπέραντον τραπεζαρίαν τῆς Βενερόλ. Ἡ οἰκογενεα Καλίς εὐρίσκειτο ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου.

Ἀντηλλάξαμεν τὸν τυπικὸν πρωῒον χαιρετισμὸν μετὰ τῆς κυρίας καὶ τοῦ κυρίου Μαρή, ἐφίλησα τὰ 2 μικρὰ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκστατικὰ πρὸ τῶν θαυμασίων δώρων τῆς ἐστίας. Ἡ χαρὰ των με ἐπείραζεν, ἔρριψα πρὸς τὴν λατρευτὴν μου βλέμμα μελαγχολικὸν καὶ ἐνθυμούμενος τὰ ὄρατὰ μας Χριστουγεννα τοῦ παρελθόντος ἔτους ἠσθάνθη αἴφνης ὅτι θὰ ἐλιποθύμουν, ὅτε ὁ κ. Καλίς ἀνεφώνησε με χάριν. « Ἐ! δὲν ζητεῖτε νὰ μάθετε καὶ σῆς τί ἔβαλεν ὁ Χριστὸς εἰς τὰ ὑποδήματὰ σας; » Ἐρριψα ἀπλανὲς βλέμμα εἰς τὴν ἐστίαν καὶ παρετήρησα ὅτι τὰ ὑποδήματὰ μου δὲν ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των. Ὁ κ. Καλίς ἐχαμογέλα, ἡ Ἰωάννα ἦτο κατακόκκινη καὶ κάπως ἐκπληκτος. Ἐξέφρασε ὑπὸ τὴν φούσταν τῆς ἀνεφάνη ἐν χονδρὸν ὑπόδημα τὸ ὅποιον περιστρέφετο περὶ τὸν μικρὸν τῆς πόδα. Ἦμην παραξάλιστος μετὰ τὴν ἀόριστον συναίσθησιν μιᾶς ἀστεϊότητος, καθὼς καὶ τοῦ ὅτι κατὶ σοβαρὸν συνέβαινεν ἔπειτα ἠκούσα τὴν φωνὴν τοῦ κ. Καλίς. « Ἐ! λοιπὸν δὲν εἴσθε εὐχαριστημένοι με τὸν λαγνὸν σας; » Ἐνόμισα ὅτι θὰ ἔτρελλαινόμεν, μίαν ὑπερφυσικὴν χαρὰ ἐπλημύριζε τὴν καρδίαν μου. Ἐπροχώρησα κλονιζόμενος πρὸς τὴν Ἰωάννην. Ἡ μακρὰ ξανθὴ κε-

φαλή τῆς ἀπέθη νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καὶ οἱ δύο ἐκλαίωμεν ἀπὸ τὴν μεγάλην εὐτυχίαν. Ἐπειτα ἐρρίφην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κ. Καλίς καὶ ἐκάλυψα τὸ πρόσωπόν του με φιλήματτα. « Καλὰ! Καλὰ, ἔλεγεν ὁ ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ὁμολογήσατε ὅτι καὶ ἂν ἡ ἀστεϊότης ἦτο ἐξυπνοτάτη δὲν ἠδύνατο ἔμωσ νὰ ἦτο καλλιτέρα. »

Μετὰφρασις

Φ. Ν. Βάμβα

ΑΠ' ΟΔΩΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Πρὸ ἐξήντα χρόνων, ἡ Ἰνδία εἶχε 150 χιλιάδες παιδιὰ φοιτῶντα εἰς τὰ σχολεῖα. Τῶρα εἶχε 4,000,000.

Μία ἐβραϊκὴ Βίβλος εἰς τὸ Βατικανὸν ζυγίζει 320 λίτρας, καὶ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα Βίβλος τοῦ κόσμου. Εἶνε ὅλη χειροῦ γραφῆς.

Εἰς τὴν Ρωσίαν μίαν ἀγάμος γυνὴ εἶνε ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τῶν γονέων τῆς μέχρι τῆς τελευταίας τῆς, ἀδιαφόρως τῆς ἡλικίας τῆς.

Εἰς ἀετὸς παρετήρηθη ὅτι ὑψοῦται ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ γίνεται τελείως ἀφαντος εἰς τὸν οὐρανὸν ἐντός τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας. Οἱ ἀετοὶ ἐπίσης ἀνερχονται εἰς ὕψος 15,000 ποδῶν καὶ πλέον.

Ἡ Γερμανικὴ γλῶσσα ἦτις ὁμιλεῖται ἀπὸ περισσοτέρους τῶν 75,000,000 ἀνθρώπων, εἶνε κατὰ ἱεραρχικὴν σειρὰν ἡ τρίτη μεταξὺ τῶν κορυφαίων γλωσσῶν τῆς Εὐρώπης, πρῶτης οὖσης τῆς Ἀγγλικῆς, δευτέρας τῆς Ρωσικῆς καὶ ἐτάρας τῆς Γαλλικῆς.

Ὁ Καγκουρὸς εὐκόλως πηδᾷ ἀπὸ 60-70 πόδας. Τὸ μεγαλιότερον πῆδημα τὸ ὅποιον ἔκαμε ποτε ἵππος εἶνε 37 ποδῶν.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ. Χ. Αἰλ. Ἐνταῦθα. Τὸ τελευταῖον ἀποσταλὲν ἀτυχῶς ἐδημοσιεύθη κατὰ μετὰφρασιν ἄλλου, ὡς βλέπετε εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ περιοδικοῦ. Περιμένονε ἄλλας ἐκλογάς σας.

Π. Α. Παπ. Πάτρας. Ἐλάβετε τὸ χειρόγραφον τὸ ὅποιον σᾶς ἐστειλάμεν μετὰ βραχείας ἐπιστολῆς; Διατί εἰσέτι δὲν μᾶς ἐπεστρέψῃ; Δυσπιστεύομεν νὰ παρέπεσαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ 3 | 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΥΣ 1906

Ἐκαστον γραμματίον παρέχει συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος ἐκάστης κληρώσεως.

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν κληρώσεων τιμᾶται ΔΡΑΧΜΗΣ.

ΚΕΡΑ Δ' ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ		
ΚΕΡΑ	ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ	ΚΕΡΑ
Ἐν Μεγά κέρδος	...	ἔξ 100,000 Δραχμῶν
Ἐν Κέρδος	...	ἔξ 25,000 »
Ἐν Κέρδος	...	ἔκ 10,000 »
Τρία Κέρδη	ἐκ 5,000...	ἔκ 15,000 »
Πέντε Κέρδη	ἔξ 1,000...	ἔκ 5,000 »
411 Κέρδη	ἔξ 100...	ἔκ 41,100 »
578 Κέρδη	ἐκ 50...	ἔξ 28,900 »

Ἐν ὄλῳ Κέρδη 225,000 Δραχμῶν

Ἀπευθυντέον : εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἰς τὰς ἑλληνικὰς προξενικὰς ἀρχὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν (Γραφεῖον Λαχείου εἰς Ἀθήνας.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1906.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓ. Δ. ΦΕΞΗ

ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ

ΕΝ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Ἐκαστὸν δραχμῶν βιβλίον καὶ μουσικὰ τεμάχια δύνασθε νὰ ἐκλέξετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 δραχ. κατὰ μῆνα. Ζητούσατε τιμολόγιον.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ